

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

**Erdoğan'ın Gerileyişi
Şiddetlenerek Sürüyor**

KÖZ'ün sayfalarında uzunca bir süredir Erdoğan'ın gerileyişine dair saptamalar yapılmakta, bu saptamalar KÖZ'ün arkasında duran komünistleri sol içerisindeki diğer akımlardan ayırt etmektedir. Zira bu tespit esas olarak nesnel gelişmelerin okunmasındaki bir farklılıktan çok, var olan nesnel gelişmelerin yarattığı di-namikler ve im-kânlara dair farklı bir konumlanışa işaret etmektedir.

s.20-21

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI:11(106) WWW.KOZONLINE.ORG

Darbe Karşıtlığı Adına AKP'ye Koltuk Değneği Olma

Zayıflayan Erdoğan'a Karşı Mücadeleyi Büyüt!

15-16 Temmuz günlerinde Türkiye tarihindeki başarısız darbe girişimlerinden en kapsamlı ve en kanlısı yaşandı. Bugün hükümet tarafından ordu içinde küçük bir azınlığın kalkışması olarak sunulmak istenen 15-16 Temmuz darbe girişimine dahil olan subaylar başarılı 27 Mayıs darbesini örgütleyenlerden de daha kalabalıktı.

Darbenin bastırılış biçimi de ordu içindeki asıl darbecilerin henüz ortaya çıkmadığını göstermektedir. Eğer darbeciler gerçekten ordu içinde küçük bir azınlık olsalar idi o zaman ordu içindeki emir komuta zincirini bozan bu asi unsurların yine ordu tarafından ezilmesi gerekirdi.

15-16 Temmuz'daki girişiminin halkın ve medyanın inisiyatifi ile püskürtüldüğü ise bir palavradan ibarettir. Bir yönüyle AKP'nin propagandasını diğer yönüyle de liberal solcuların herkesi inandırmak istediği pasifist hayalleri yansıtmaktadır. Silahlı güçlerin silahsız yığınlar tarafından durdurulması mümkün değildir.

Fransa'da Neler Oluyor?

2016 bahar ayları Fransa'da büyük sokak gösterilerinin, grevlerin, toplu gözaltı ve tutuklamaların damga vurduğu bir dönem olarak hafızalara kazındı.

s.8-9

Sivil Toplum Darbe Peşinde

Venezüella örneği, sivil toplum ya da demokrasi güçleri denen burjuvazinin emperyalistlerle ittifak yapabileceğini gözler önüne seriyor.

s.23

KÖZ'ün Sözü

Darbe Karşıtlığı Adına AKP'ye Koltuk Değneği Olma Zayıflayan Erdoğan'a Karşı Mücadeleyi Büyüt

Devrimci siyaset muhalefet değil iktidar hedefiyle yapılır. Bilimsel, akademik faaliyetlerden farklı olarak gerçekliği bütün yönleriyle izlenimci bir şekilde sergileyerek değil eldeki tüm imkanları varolan siyasi iktidarı devirmek için seferber ederek yapılır. Dolayısı ile iktidarı hedefleyen devrimcilerin hedef tahtasında her zaman için hükümette olanlar, karşı devrimci politikaların yürütücüleridir. Aynı anda hem burjuva hükümetine hem de burjuva muhalefetine hücum etmek güçleri dağıttığı için iktidarın devrilmesini güçleştirir.

s.18-19

1 Mayıs Mahallesi'nde Sivas Katliamı Unutulmadı s.11

Okmeydanı'nda Laiklik Panelleri

Okmeydanı'nda 2 Temmuz Yürüyüşü

Sivas'ın Hesabını Sur'a, Cizre'ye, Gever'e Sahip Çıkanlar Sorabilir s.7

Taksim Tartışmalarının Gölgesinde Siyasal Değil Sendikal Anlayışla Gerçekleşen 1 Mayıs

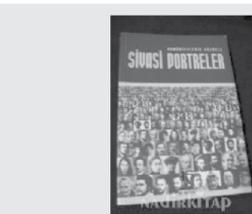
KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Marmara Forum kolunda yürüdük. Mitingde "1 Mayıs Sendikal Değil Siyasal Mücadele Günüdür AKP'ye Karşı Birleşik Mücadele" ve "Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan" yazan iki pankart taşıdık.

s.12

Gezi'nin Yıldönümünde Forum ve Etkinlik

Gezi Ayaklanması cumhuriyet tarihi boyunca bu topraklarda gerçekleşmiş en kapsamlı ve uzun süreli kitlesel ayaklanmaydı. Bugün Erdoğan ve AKP'yi alt edemezsek, Sur'da, Cizre'de, Nusaybin'de yapılan saldırılara karşı ayağa kalkmazsak yenilmeye mahkumuz. Bunun için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Sur'a, Cizre'ye selam göndermek anlamlıdır, iyidir ama AKP ve Erdoğan'a karşı birleşik bir mücadeleyi örmezsek Gezi'nin ruhuna Fatih okuruz." dedi.

s.6

1 Mayıs Mahallesi'nde Siyasal Portreler Okumaları

Tuzla'da KÖZ Okuması: Paskalya Ayaklanması ve Kürdistan'daki Başkaldırı

Devlet Siyaset Devrim Okumaları

s.10

Sargazi'de İşçi Okulu Eğitim Toplantısı s.3

Avon İşçilerinin Yanındayız

İnşaat İşçileri Örgütleniyor, Örgütlenerek Kazanıyor

s.4

Okur/Yazar Mektupları

Faşistler Cihangir'de mekan bastı teпки gösterenlere polis saldırdı

17 Haziran günü sosyal medyada Cihangir'de bir cafede müzik dinletisi yapan bir gruba saldırıldığına dair görüntüler dolaşmaya başladı. Kısa sürede Twitter başta olmak üzere tüm sosyal medyada gündem olan görüntülerde, sonradan Koreli bir kişi tarafından işletildiği anlaşılan bir plakçı dükkanında müzik dinleyen insanlara kapıdan giren 3-4 kişilik bir grubun tekme tokat saldırdığı ve dükkandan çıkardığı görülüyordu. Faşist grup, "Ramazan'da içki mi içiyorsunuz lan siz", "Sizi burada diri diri yakarız" biçiminde tehditler ve muhtelif küfür ve hakaretler savuruyordu. Görüntülerde oldukça korkmuş görünen gençlere yönelik sosyal medyada müthiş bir sempati, saldırganlara karşı ise güçlü bir öfke patlayıyordu.

Bunun akabinde 18 Haziran günü saat 21.00'de saldırının gerçekleştiği Firuzzağa'ya dönük bir çağrı yine sosyal medyada gündem oldu. Üstüne bir de Erdoğan'ın "Cesur olacağız, topçu kışlasını inşa edeceğiz" çıkışı patlayınca 18 Haziran eylemi çağrısı Gezi'nin rüzgarını da nispeten arkasına alabilecek bir potansiyele kavuşmuş oldu.

Nitekim eylemde ağırlıklı olarak Gezi'nin slo-

ganları yankılandı. "Sık bakalım" ile başlayan ve Gezi'ye mal olan biber gazı marşı, "Bu daha başlangıç, Mücadeleye devam; Her yer Taksim, Her yer direniş; Polis simit sat onurlu yaşa; Hırsız, katil AKP" sloganları ve polise dönük benzer satışmalar ile adeta bir Gezi temsili sahnelenmiş oldu. Ne var ki kitle tabii ki Gezi ile kıyaslanabilecek büyüklükte değildi. En fazla 500 insan toplanmıştı. Üstelik bir tane barikat kurulmadı, görebildiğimiz kadıyla polise tek bir taş atılmadı. Oysa polis gaz kullanımı konusundaki cömertliğinden pek bir şey kaybetmiş değildi. Polis gaz atkılarda kitle dağıldı, gaz kesilince tekrar toplandı. Bu döngü bu şekilde birkaç saat sürdü.

Gerek Firuzzağa saldırısı, gerek son dönemde liselerde baş gösteren isyana karşı hükümetin ve yandaşlarının geliştirdiği tutum, gerek LGBTİ Onur Yürüyüşü'ne yönelik tehditler ve gerekse de Erdoğan'ın topçu kışlası ile ilgili son açıklamalarından anlaşılmalıdır ki, Erdoğan ve ekibi önümüzdeki dönemde Gezi Ayaklanması'nda boy gösteren ve Türkiye'nin metropollerinde gelişmesi muhtemel bir kitle hareketinde boy gösterebilecek kesimlere yönelik saldırılarını arttırmayı planlıyor. Bu saldırılar ve akabinde gelişen tepkiler 2013'te başlayan ayaklanmaya benzer bir başkaldırıya dönüşür mü bilinmez, ancak Erdoğan'ın karşısında militan bir kitle seferberliği oluşturulmadığı takdirde saldırılarını arttıracığı, geçmiş tecrübelerle sabittir.

Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur!

İstanbul'dan Bir Komünist

İstanbul Newroz

AKP'nin İstanbul Newroz mitingini yasaklamasına rağmen HDP bu miting yapma kararı aldı. Mitingin yapılacağı sabah kitlelerin buluşup alana gitmesini engellemek için birçok HDP bürosunun önünde polis ablukası vardı. Bu da yerlerde kitlelerin buluşmasının önündeki engellerden biriydi. Alana gidilmesi için de çok büyük çaba

harcandığı da söylenemez. Biz komünistler ise öncesinden hazırlıklarımızı yaptık. Newroz günü farklı yerlerden gelenlerle bir mahallede buluştuk. Uzun süre bekleyişin ardından miting alanında veya başka bir yerde toplanma olmadığından yerlerdeki eylemlere katılmak üzere dağıldık.

İstanbul'dan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

ENGİN GÜRBÜZ
YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞI SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5
KADIKÖY -İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN
SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Okur mektubu: Kriz gerekçesi ile ilk gözden çıkarılanlar işçiler

Biz bir gelinlik firmasında üçü erkek olmak üzere 17 kişi çalışmaktaydık. Atölye işçileri olarak 8 Mart günü gerçekleştirilecek olan yürüyüşe katılmak için hazırlıklar yaparken 7 Mart Pazartesi günü kadın patronumuz tarafından ben ve yedi arkadaşım işten çıkartıldık. 8 Mart'ta işte böyle bir üzüntü ve psikoloji ile alanlara çıktık. İşten çıkartıldığımızı diğer arkadaşlarımızla ellerimizde dövizlerle yürüyüş alanına giderken anlatabildik. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde de işten çıkartılan kadınlar olarak sanki herkesten daha çok, sanki daha coşkulu sloganlar attık.

Çalıştığımız firma 6 yıllık bir firmaydı ve ben bu firmada 4 yıl çalıştım. Diğer arkadaşlar da hemen hemen o kadar süredir çalışıyorlardı. Biz atölye çalışanları olarak güzel şeyler yaptık. Gezi eylemlerinde iş çıkışı alanlara koştuk. Mesai saatleri içerisinde Soma için eylemler gerçekleştirirken atölyemizin kapısını eyleme katılan, polislin saldırısına uğrayan arkadaşlara açtık, kapının önüne süt kutuları, limon ve su koyduk. Bütün atölye işi bırakıp 1 Mayıs'la hazırlandık. Kendi pankartımızı kendimiz hazırlayıp kızıl duvaklarımızla Özgür Yaşam Derneği ile birlikte yürüdük. Basmane'de yaşayan Suriyeli mültecilere her hafta perşembe günleri yemek yapıp Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği'nden arkadaşlarla birlikte dağıttık. Kapı kapı gezip onlara dokunmak, sorunlarına bir nebze de olsa çözüm bulmak için çaba harcadık.

Böyle bir dayanışma içinde çalışan bizler,

patronumuz tarafından ekonomik bahanelerle işlerimizden çıkartıldık. Evet, bu bize göre bir bahanedir ibaret. Çünkü patronumuz bizi işten çıkartmadan bir ay önce gelinlik mağazasının içine dışına gösterişli bir tadilat yaptırmaktan yahut İzmir'de gerçekleşen gelinlik fuarına katılıp masraf yapmaktan kaçınmadı. Nisan ayında Paris'te yapılan gelinlik fuarına katıldı. Patronun ileri sürdüğü "ekonomik sebepler" bunların yapılmasına mani olmazken 8 işçinin maaşının ödenmemesinin bir bahanedir ibaret olduğunu düşünüyoruz. Bir tarafta bu masraflar yapılırken öte yandan bizim maaşımızın ödenemiyor olması anlaşılmasız bir hale geliyor. Özellikle de kendisini diğer patronlardan farklı gören, işçilerin yanında yer aldığını söyleyen, eskiden komünist olan ve kendisi işçi iken buna benzer şeyleri yaşayan ve bunlara karşı mücadele vermiş bir kişinin böyle davranmasını bir çelişki olarak görüyoruz.

Ayrıca bizlere bu muamelenin reva görüldüğü yetmiyormuş gibi işten çıkartılan arkadaşlardan iki tanesinin hakları açık biçimde gasp edildi ve o arkadaşlar haklarını mahkeme yoluyla aramaya karar verdiler. Bizim mücadelemiz şimdi başlıyor. Hem de bu mücadele zamanında böyle mücadeleler verip şimdi bunları unutanlara karşı verilen bir mücadele de olacak.

Kurtuluş Yok Tek Başına

Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

İzmir'den Bir KÖZ Okuru

Gazi Ayaklanması 20. yılında yürüyüşle anıldı

12 Mart 1995 tarihinde devletin Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği provokasyon girişimi Gazi Mahallesi halkı devrimcilerinin öncülüğü sayesinde boşa çıkarılarak, sünni halka ve onların sembollerine dönük bir saldırı yerine polis karakolu ve devlet güçlerine yönelerek Gazi sokakları ayaklanan Gazi emekçileri ve devrimciler tarafından düzen güçlerine dar edilmiştir. Devletin bu ayaklanmayı basturmak için gerçekleştirdiği saldırılar sonrasında 22 kişinin yaşamını yitirmesine bakarak sol hareketin büyük çoğunluğu bu ayaklanmaya vurgu yapmak yerine, mağduriyet anlayışı üzerinden katliam vurgusu yapmıştır. Gazi ayaklanmasının 20. yılında da pankartlar ve atılan sloganlarda genel olarak yine devletin katliamlarını kınama ve katliamlara yönelik tepkiler dile getirildi. Bugün farklı olan devletin Kürdistan'da başlatmış olduğu savaşta Cizre, Sur, Nusaybin, Şırnak gibi yerlerde vahşi saldırı ve katliamlar öne çıkarıldı.

Gazi anmasına katılan sol yapılar aynı saatler içerisinde toplanıp yürüyüş gerçekleştirmelerine rağmen bu yıl da tek bir anma yerine, Gazi Dayanışması ve Halk Cephesi olmak üzere iki ayrı anma gerçekleştirildi. Anmaya Halkların Demokratik Kongresi (HDK) bileşenleri "Gazi'den Roboskî'ye, Roboskî'den Gezi'ye, Gezi'den Soma'ya hesap sormaya" pankartı ile katılırken; anmaya HDP, ESP, SODAP, SYKP, Devrimci Parti, Dev-Lis, EMEP, Halkevleri, BHH, DHF, Partizan, Mücadele Birliği, Alnteri, PDD, BDSP ve KÖZ katıldı. Ayrıca Demokratik Alevi Dernekleri'nin yanısıra HDK Eş Sözcüsü Sebhat Tuncel, HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ayşe Erdem de katıldı. Gazi Cemevi, Sultangazi Pir Sultan Abdal Cemevi ve Habipler Cemevi "İnsanlığa Karşı İşlenen Suçlarda Zaman Aşımı Olmaz. Katliamı Kınıyoruz" ortak pankartı ile yürüyüşte yer aldı.

Halk Cephesi'nin saat 09.00'da eski karakol durağında toplanmasına karşın, Halk Cephesi dışındaki diğer kesimler eski karakol durağında saat 10.00'dan itibaren toplanmaya başladı. Bu yılki anmaya katılım oldukça zayıftı. Anmada yer alan örgütlerin kortejlerindeki nicel zayıflığın yanı sıra mahallede kepenklerin kapalı olmasına rağmen mahalle emekçilerinin ilgisi de önceki yıllara göre oldukça cılız ve heyecansızdı. Mahallede belli ağırlıkları olan Halk Cephesi ve HDP kortejlerine katılım da oldukça zayıftı. Halk Cephesi ve diğer grupların anmaya toplam katılımı 1300

kişi civarındaydı. Biz de "Gazi'de Barikat, Sur'da Hendek, Başkaldırını Erdoğan'a Karşı Kitlesele Mitinglerle Büyütelim" şiarının yazdığı KÖZ imzalı pankartın altında 25 kişi yürüdük.

Yürüyüş boyunca "Gazi'de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; 1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; Gazi'nin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur; Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz; Katil Devlet Yıkacağız Elbet; Marks, Engels, Lenin Yolumuz Proleter Devrim; Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği; Sur, Artvin, Cizre İsyan Her Yerde; Erdoğan'ın Savaşını Devrimci İç Savaşa Çevirelim; Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Kürtlere Özgürlük Kürdara Azadi; Yaşasın Bağımsız Birleşik Özgür Kürdistan; Gazi, Gezi Rojova Emekçiler Ayakta; Yaşasın Devrimci Dayanışma; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attık.

Megafonla slogan attıran yoldaşımız zaman zaman ajitasyon konuşmaları yaptı. Ajitasyon konuşmalarında şöyle seslendi: "Bundan 20 yıl önce Gazi Mahallesi'nde devlet bir provokasyon gerçekleştirecek Gazi halkına saldırmış, bu saldırı sonrası Gazi emekçilerinin tepkisini sunni halkın yaşadığı mahallelere yoneltceğini ummuştuk. Gazi Cemevi dedesi bu yüzden öldürülmüştü, fakat Gazi emekçileri devrimcilerle birlikte devletin bu provokasyonunu boşa çıkartarak, kendisi gibi emekçi olan kesimlere saldırmamış ve devletin polisine, karakoluna saldırarak ayaklanmıştı. Devlet bu ayaklanmayı basturmak için katliama başvurmuştu. Bugün de devlet Kürdistan'da Kürt emekçilerine Cizre'de, Sur'da, Nusaybin'de, Şırnakta savaş açmış ancak aylarca sürmesine rağmen Kürt halkının başkaldırısını basturamamıştır. Artvin halkı da doğasının talan edilmesine karşı ayaklanarak bu saldırıyı durdurmuştur." Saat 11.00'de yürüyüşe geçen kitle mezarlıkta yapılan saygı duruşunun ardından dağıldı.

Gazi'de Barikat, Sur'da Hendek

Başkaldırını Erdoğan'a Karşı Kitlesele Mitinglerle Büyütelim!

AKP'ye Karşı Birleş Örgütlen Mücadele Et!

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Kaypakkaya anması

Katledilişinin 43. yılında 71 Devrimci kopuşunun en ileri temsilcisi olarak gördüğümüz İbrahim Kaypakkaya 1 Mayıs Mahallesi'nde anıldı.

Koçgirililer Derneği'nde gerçekleştirdiğimiz 15 kişinin katıldığı anma etkinliğinde ilk olarak İbrahim Kaypakkaya'nın hayatını anlatan "Kırmızı Gül Buz İçinde" belgeselini izledik. Ardından İbrahim Kaypakkaya'nın mücadelesini üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

"71 Kopuşunun Neferi İbrahim Kaypakkaya" başlığıyla gerçekleştirdiğimiz söyleşide ilk olarak 71 kopuşunu nasıl değerlendirdiğimiz aktarıldı. Türkiye'de 1960'lardan itibaren yükselen sol hareketin başını çeken TİP'in parlamentarist ve reformist siyasal çizgisine karşılık Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya ile sembolleşen devrimci kopuşun siyasal anlamından bahsedildi. Düzenin kısıtlamalarına tabi olmadan onu alaşağı etme iddiasında bulunmalarının öneminin altı çizildi.

Kaypakkaya'nın Kürt ulusal sorunu ve Kemalizm konusundaki tespitlerinin onu çağdaşlarından bir adım öteye götürdüğünün aynı zamanda yaşadığımız topraklardaki sol hareketin tarihiyle tamamlanamamış olsa da bir hesaplaşmaya giriştiğinin ve Mustafa Suphi TKP'siyle Şefik Hüsnü TKP'si arasında bir ayrım yapmasının önemi vurgulandı.

Tüm isabetli vurgularına rağmen, Kaypakkaya'nın Bolşeviklerin mirasıyla ve ayaklanmacı stratejisiyle buluşmasının mümkün olmadığı söylendi. Fakat Kaypakkaya'nın ve 71 devrimci kopuşunun diğer unsurlarının bıraktığı mirasın yaşadığımız topraklarda bir türlü yok edilemediği gerek devletin, gerek tasfiyeci etkinin bunu başaramadığının altı çizildi. Komünistlerin parti birliğini savunanların da kalkış noktalarından birinin bu topraklarda tasfiye edilememiş devrimci mirası hakkında niteliğe, bir devrimci partiye kavuşturmak olduğu vurgulandı.

İçinden geçtiğimiz süreçle de bağlantılı olarak HDP ve TİP arasında bir benzerlik kurulabileceğinden bahsedildi. Bu açıdan bakıldığında HDP'nin siyasal projesinin devrimci değil reformcu bir proje olduğu ama başarılı olmasının da mümkünü olmayan bir proje olduğundan söz edildi. Bu durumun HDP'ye yönelik saldırılar karşısında HDP'nin yanında olmamanın bir bahanesi olamayacağı tersine örneğin HDP'li vekilleri parlamentodan atma çabasına karşı komünistlerin kitlesel bir karşı koyuşu geliştirmek için sorumluluk almaları gerektiği vurgulandı.

KAYPAKKAYA ANMASI İÇİN ORTAK EYLEM

1 Mayıs Mahallesi'nde bir araya gelen siyasetler olarak Kaypakkaya'nın katledilişinin yıldönümünde ortak eylem yapma kararı aldık. Yapılan toplantılarda eylem içeriği ve nasıl bir eylem olacağı tartışıldı. Bu tartışmalar, yoğunluklu olarak "eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesi çerçevesinde yürüdü. Katılan siyasetlerin büyük bir kısmı; Kaypakkaya'nın devrimcilerin ortak bir değeri olduğu bu nedenle de ortak pankart ve sloganlarla eylemin düzenlenmesi gerektiğini savundu. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de, Kaypakkaya için herkesin farklı bir değerlendirmesinin olabileceğini, siyasi ve ideolojik olarak farklı çizgilerin olduğunu ve bu çizgilerin de öylesine hafife alınabilecek çizgiler olmadığını ortaya koyduk. Bu nedenle de aynı eylemde kendi renklerimizle, flamlarımızla, sloganlarımızla ve pankartlarımızla bulunmanın en doğru tutum olduğunu savunduk. Ayrıca böyle bir eylemin de bölünmüş değil aksine ayrı duranların birlikte vurabildiklerinin göstergesi olduğunun altını çizdik. Bileşenlerin çoğunluğunun bizim görüşümüze karşı gelmesi neticesinde ortak pankart ve sloganlarla bir eylem yapılması kararı alındı. Bu kararın ardından uzun tartışmalar ortaya çıktı. Bu anmayı örgütleyecek olan siyasetlerin Kaypakkaya'ya ilişkin en temel noktalarda aynı duruyor olmaları ortak slogan ya da pankartın belirlenmesinde ciddi tartışmalar yarattı, kaldı ki böyle olması da oldukça doğaldı. En nihayetinde "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" pankartında karar kılındı. Bu pankartın arkasında temsili flamlar, siyasetlerin kendilerine ait dövizleri ve ortak sloganlarla yürünmesi netleştirildi. Mahallede ortak imzalı eylemle çarın ozalitle eylemin çalışması gerçekleştirildi. Anmanın yapılacağı gün 1 Mayıs Mahallesi son durakta buluşularak mahalledeki sağlık ocağına kadar yürüyüş düzenlenecek ve orada basın açıklaması yapılacaktı. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, yürüyüşte taşımak üzere dövizler hazırlayıp eylem katılanlara dağıtmak üzere Kaypakkaya ile ilgili bir bildiri kaleme aldık. Dövizlerimizde "Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; İbrahim Kaypakkaya Kavgamızda Yaşıyor; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak; Ezilenler Vuracak O saray Yıkılacak" gibi gündel siyasete de değinen sloganlar yazıyordu. Buluşma yerine geldiğimizde orada toplananlara Köz imzalı olan bildirimlerimizi dağıttık. Kortej oluşturulup yürüyüşe başlayacağımız anda yoğun bir polis ablukasına maruz kaldık. Trafik denetiminde oldukça yoğun olmasından kaynaklı

düzenli bir kortej hali alamadan yürüyüşe geçtik. Yürüyüş anında da polis kortejin hemen dibinde yürüdü. Belli bir süre sonra ise kortejimizin önü tomalar ve akreplerle kesilerek korteje müdahale edildi. Ara sokaklara dağılan kitleyle polis arasında çatışmalar yaşandı. Tekrar cadde üzerinde toplanılmadığı için cem evinin sokağında bir araya gelinerek basın açıklaması okundu ve eylem sonlandırıldı. Eylem HDP, KÖZ, Partizan, DHP, ESP, AKA-DER, SODAP ve DHF tarafından ortak bir şekilde örgütlendi.

Eylemin başında dağıttığımız Köz imzalı bildiri aşağıdadır.

KOMÜNİSTLERİN GERİSİNE DÜŞMEMESİ GE- REKEN BİR EŞİK: İBRAHİM KAYPAKKAYA

*İşkencede katledilişinin 43.yılında İbrahim Kaypakkaya yaşadığımız topraklarda bala unutulmamış, ne düzen güçlerinin ne de sol görünümü-
lü liberallerin onu tarihin tozlu sayfalarına mal etme girişimleri tam anlamıyla muvaffak olamamıştır. İşkence karşısında ser verip sır vermeyen tutumu, yığılmasında ve fedakarlığında beliren irfan balkın gönlünden silinemediği kadar temsilcisi olduğu devrimci kuşağın politik mirası da silinememiştir.*

KAYPAKKAYA'NIN PARÇASI OLDUĞU 71 KOPUŞUNUN POLİTİK ANLAMI

Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya ile anılan 71 kopuşu en başta yaşadığımız topraklardaki devrimcilerin reformistlerden ayrışması anlamına geliyordu. 1965 seçimlerinde yüzde 3 oy alarak 15 milletvekiliyle meclise giren Türkiye İşçi Partisi'nin "parlamentoya sosyalizmin bayrağını dikme"yi önüne koyan düzen içi siyasi çizgisine karşılık buradan kopan devrimciler düzenin sınırlamalarına tabi olmayan bir siyasi hattı benimsediler.

Gençlik tarafından sabiplenilen bu devrimci kopuş kimilerinin bugün hatırlatmak istediği gibi "masum bir öğrenci hareketi" değildir. Aksine doğrudan önüne devlet iktidarının zor yoluyla değiştirilmesini alan örgütlerin kurulmasıyla sonuçlanan bir atılımdır. Farklı ideolojik etkilerin altında hareket etseler dahi 71 kopuşunun parçası olan örgütlerin ortak paydası bu devrimci iddiyadır.

İşte bu miras bu topraklardan bala silinememiştir. Tüm tasfiyeci dalgaya karşın her sokak hareketinde kendini göstermektedir. Gezi Ayaklanması gibi büyük kitle hareketlerinde kitlelere yön gösterecek bir nitelikte olmasa dahi varlığıyla balk mübalefetine düzen güçlerinin yedeğine düşmesini engellemektedir.

71 KOPUŞUNUN EN İLERİ TEMSİLCİSİ OLARAK KAYPAKKAYA

Temsilcisi olduğu kuşağın son balkası olarak İbrahim Kaypakkaya Kemalizm ve Kürt Ulusal Sorunu hakkında en ileri görüşleri savunmuştur. Sol hareketin o zamana kadar esiri olduğu resmi ideolojik söyleme karşın Kaypakkaya Kürt Uluşunun kendi devletini kurma hakkını yüksek sesle dile getirmiştir. Bununla birlikte 71 kopuşunun parçası olan hareketler içerisinde Kemalizme karşı en net tutumu gösteren de yine Kaypakkaya olmuştur.

Kaypakkaya'yı çağdaşlarından ayıran bir diğer önemli vurgusu ise Mustafa Suphi TKP'sinin mirasına sahip çıkmanın Şefik Hüsnü oportünizminden kopmayı gerektirdiği vurgusudur. Mustafa Suphi TKP'sinin Bolşevik mirasını önemsemesi onun 71 kopuşu içinde komünizme en yakın siyasi çizgiyi izlediğinin göstergesidir. Bu açıdan Kaypakkaya Bolşevik mirasla buluşmaya en yakın siyasi çizgiyi temsil etse de Mustafa Suphi TKP'sinin stratejisini değil o dönem dünya devrimci hareketinde revaçta olan balk savaşı stratejisinin takipçisi olmuş, bu stratejiden kopuşu gerçekleştirememiştir.

DEVİRİMCİ MİRAS ANCAK BOLŞEVİKLERİN TAKİPÇİSİ BİR PARTİYİ YARATARAK GELECEĞE TAŞINABİLİR

İbrahim Kaypakkaya mücadeleyle geçen 24 yıllık kısa hayatında çağdaşlarının ilerisinde bir siyasi kopuş gerçekleştirmiş olsa da bolşevizmin kızıl ipiyle buluşamamıştır. Ardulları yığıtlık ve cesaretle onun gerisine düşme de eleştirel tutumunun takipçisi olamamışlardır. Komünistlerin parti birliğini savunanların üzerine düşen de Kaypakkaya'nın gerisine düşmeden Bolşeviklerin kızıl çizgisinin takipçisi komünist partiyi yaratmaktır.

Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşiyor!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

ESP'ye yönelik operasyonlar protesto edildi

15 Haziran günü sabah saatlerinde ESP'ye yönelik birçok bölgede operasyon yapılmış, birçok ESP'li gözaltına alınmıştı. Aynı günün akşamına ESP bu operasyonları protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. ESP ilçe binasının olduğu sokakta yapılacak olan basın açıklaması öncesinde polis her zaman olduğu gibi gene caddeyi ve sokağın giriş çıkışlarını abluka altına almıştı. Basın açıklamasına bizimle birlikte SODAP ve Aka-der de destek verdi. Daha basın açıklamasına başlanmadan polis akreplerden dağılma uyarısı yaptı. Bu uyarıya rağmen sloganlar atılarak basın açıklamasına geçildi. Hemen ardından TOMA ve plastik mermiyle eyleme müdahale edildi. Müdahalenin ardından eylem sonlandırıldı.

Uzun zamandır 1 Mayıs Mahallesi diğer birçok mahallede olduğu gibi adeta polis ablukasına maruz kalmaktaydı. En ufak bir eylem ya da basın açıklamasına dahi müdahale edilen bir dönem geçirmekte. Polis terörünün ayyuka çıktığı bu dönemlerde, devrimcilerin her türden saldırıya karşı birlikte durmaları gerektiği gibi bu saldırılar öncesinde de bir arada mücadele hattını örnekleri gerekmektedir. Kitlelerin güvenini kazanmanın ilk adımlarından birisi de bu birlikte durmayı göstermekten geçer. Bu güven kazanıldığı takdirde emekçi mahallelere yönelik bu polis terörü dağıtılacaktır.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Küçükyalı'da "Karayolları arazisi özelleştirilmesin" eylemi

Kamu alanlarından biri daha özel sektöre devrediliyor. İstanbul Küçükyalı'da E-5'in hemen kenarında bulunan Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü arazisi yaklaşık 7 haftadır Gezi'den beri takip ettiğimiz Maltepe Forumu'nun gündeminde idi. 22 Mayıs Pazar günü Maltepe Forumu 132 bin metrekairelik bu alanın önünde soruna dikkat çekmek için bir eylem gerçekleştirdi. Polis alana girilmesine izin vermeyince eylem alanın girişinde, yaklaşık 150 kişilik bir katılımla gerçekleşti. Burada yapılan forumda söz alan konuşmacılar; bu arazinin en başta yakın çevredeki tek ve büyük afet toplanma alanı olduğundan, buraya bir AVM yapılması durumunda yeşil alanın yok olacağından ve bunun dışında zaten büyük bir problem olan trafik sorununun bu inşaatla beraber daha da kötü bir hal alacağından bahsettiler. Konuşmalar ve Maltepe Forumu'nun basın açıklamasının ardından eylem sona erdi. Maltepe Forumu bu arazinin kamu yararına kullanılması için yürüttüğü mücadeleye devam ediyor. Biz de her hafta forum toplantılarına katılarak bu durumun takipçisi olmaya devam edeceğiz.

Gülsuyu'ndan Komünistler

Sarıgazi'de işçi okulu eğitim toplantısı

Sınıf Tavrı'nın örgütleyicisi olduğu İşçi Okulları eğitim toplantılarının "İş Yasası'ndaki haklarımız nelerdir?" başlıklı eğitim toplantısına katıldık. Sınıf Tavrı'nın bileşeni olan İnşaat ve Yapı İşçileri Derneği ile zaten Emaar şantiyesinde birlikte hareket ediyorduk. İşçi Okulları'nın farklı sektörlerden işçilerin yan yana gelerek, konuşarak, tartışarak sorunlarına çözüm üretmesinde önemli bir rol olacağını düşünüyoruz. Sarissa Kitap Evi'ndeki toplantımızda metal işçisinden, tekstil işçilerine, inşaat işçilerine, eğitim emekçilerine farklı sektörlerden işçiler dahil oldu. Biz inşaat işçileri olarak katıldığımız toplantıya Emaar şantiyesindeki deneyimlerimizden bahsettik. Toplantıya hukuksal olarak bilgi vermek üzere katılan avukat arkadaşlarımızı yanıtladı. Farklı sektörlerden işçiler de söz alarak sorunlarını ve deneyimlerini aktardılar. Daha sonra Sınıf Tavrı'nın örgütleyicisi olduğu tüm sektörlerden işçilerin katılacağı "Sınıf tavrını koyuyor işçiler buluşuyor" çağrısının yapıldığı kurultaydan bahsedildi. Kurultayda bu farklı sektörlerden işçilerin katılacağı ortak bir mücadele platformu hedefinin olduğu söylendi.

Sarıgazi'den Komünistler

Avon işçilerinin yanındayız

Sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan Avon işçileri Avon'un Kağıthane'deki ofisinin önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından önce yürüyüş yapan işçiler ve destek veren kurumlar Avon'un önünde taleplerini dile getirdi. Biz de destek olmak amacıyla basın açıklamasına katıldık ve Avon işçilerinin yanında olduğumuzu belirttik. Avon işçileri taleplerini şu şekilde sıraladı:

"Taleplerimiz;

İşten atmalara son verilsin

Atılan arkadaşlarımız işe geri alınsın

Sendikalaşma hakkımızın önündeki engeller kaldırılınsın

Güzelliğimiz Gücümüzden Gücümüz Direnişten

Avon'ndan atılan Depo İşçileri Depo ve Liman İşçileri Sendikası (DGD-SEN)"

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Sultanbeyli'den Komünistler

İnşaat işçileri örgütleniyor, örgütlenerek kazanıyor

Bir önceki yayımlanan haber yazımızda Emaar Square şantiyesinde çoğunluğunun elektrik işçilerinden oluşan bir örgütlenme sürecinden, işçilerin verdiği mücadeleden ve kazanımların olduğu süreçten bahsetmiştik. Türkiye'de inşaat sektöründe bu kazanımların bir ilk olduğunu da belirtmeliyiz. Çünkü inşaat sektöründe olan işçi sürkülasyonu ve işçilerin büyük çoğunluğunun gurbetçi olması, örgütlenmenin önündeki en büyük engel.

Çalışma yürüttüğümüz Delta Mühendislik'e bağlı taşeron Paşa Elektrik firmasında, haftalık 45 saatlik çalışmayı kazanmamızın ve örgütlenme çalışmamızın hızla büyümesinin ardından taşeron firma mobbing (psikolojik baskı) uyguladı ve işçi temsilcilerine ve işçilere yönelik saldırı başlatarak direnişi kurma girişimlerinde bulundu. Biz de bu baskılar sürerken düzensiz ve geç yatırılan maaşlardan rahatsızdık. Bir süre sonra bunu sorun yapan işçilerle 22 Nisan'da iş durdurma kararı aldık. Başka katlarda çalışan arkadaşları da toplanarak birlikte olabileceğimiz bir alanda iş durdurma eylemimizi başlattık. Kısa süre sonra formen ve firma yetkilileri gelecek ne olduğunu sordu. Biz de işçi sözcüsü olarak; ücretlerin düzensiz ve geç ödendiğini ve yasal olarak ayın yirmisine kadar olan sürenin geçtiğini belirttik. Ayrıca işçilere yönelik işe giriş-çıkış saatlerini, dakikalarını hesaplamayı bildiklerini, ücretleri de zamanında ödemelerinin gerektiğini ve ücretler ödenene kadar iş durdurma eylemine devam edeceğimizi söyledik. Ardından "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız, direne direne kazanacağız" sloganlarıyla eylemimize devam ettik. Aynı gün içinde tüm ücretler ödendi ve iş durdurma eylemimizi sonlandırdık.

ÖNCÜ İŞÇİLERİN İŞTEN ÇIKARTILMASI ÖRGÜTLÜ İŞÇİLERİ DİRENİŞE GEÇİRDİ

Taşeron firmanın, ikisi işçi temsilcisi olmak üzere dört işçinin işlerine son verdiklerini bildirmesinin ardından taşeron firmada çalışan işçiler olarak şantiyede eylem başlattık. "İnşaat işçisi köle değildir, direne direne kazanacağız, zafer direnen işçilerin olacak" sloganıyla şantiye önüne geçtik. Ardından İnşaat İşçileri Sendikası'nın "Dünyayı biz inşa ediyoruz, altında biz kalıyoruz, artık yeter" pankartını şantiye girişine asarak direnişimize başlamış olduk. Oldukça canlı olan direnişimiz, ateş başında halaylarla ve sloganlarla devam ederken şantiye sahasında çalışan diğer işçilerden de eylemimize destek geldi. Kimi yanımızda sloganlarımızı eşlik ederken kimi de şantiyeden dikkatle direnişteki işçi arkadaşlarını gözlemliyordu. Bu arada şantiyede sendikacı, örgütlü diğer işçilerden de işe çıkmayarak direnişimize katılanların olmasıyla sayımız yaklaşık 45 kişi oldu. Öğlen saati bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklaması işçilerin öğle paydosuna denk gelmesiyle ikiyüze yakın inşaat işçisi eylemimize alkışlarıyla ve sloganlarımızla eşlik ederek destek verdi. Basın açıklamamızda şunları belirttik: "İşten çıkartılan dört işçi arkadaşımız sendikacı olduğu için işten çıkartıldı ve artık güvencesiz, baskı altında çalışmak istemiyoruz. Bu binalar biz işçilerin kanı ve teri üzerinde yükseliyor. Torunlar'da, Soma'da ölenler yine bizleriz. İşte artık bunlara dur demek için birleştik. Sizi de bizimle birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz."

Basın açıklaması sonrası sloganlar ve alkışlarla Emaar Square satış ofisi önüne geçerek oturma eylemine geçtik. Bu arada ana firma olan Delta Mühendislik işten çıkartılan 4 işçiyi kendi bünyelerine almayı önerdi. Birlikliğimizin ve örgütlülüğümüzün bozulacağı kaygısıyla bunu reddettik. Satış ofisi önündeki eylemimiz devam ederken sendika yetkilisi arkadaş, iş verenin kendilerini arayarak işten çıkarılan işçileri işe geri almayı kabul ettiğini Paşa Elektrik'te işlerine devam edebilecekleri söylediler. Bunun üzerine biz de eylemimizi sonlandırdık. Hemen ertesi sabah iş veren bizimle görüşmek istediğini söyledi. Şantiye temsilcisi ve grup temsilcisi olarak bizim de katıldığımız görüşmede 37 işçiyi kendi bünyelerine almak istediklerini söylediler. Biz de öneriyi işçilere sormak için şantiye sahasına döndük.

İŞÇİLERİN SEÇTİĞİ TEMSİLCİLERİ SENDİKA TEMSİLCİLİKTEN ALIYOR

Ardından arkadaşlarla bu konu üzerine ko-

nuştüğümüz esnada grup temsilcisi olarak bize, sendika tarafından telefonla arayarak verilen haber şöyleydi: "Şantiye temsilcisi temsilcilikten alındı, görüşmelere temsilci olarak girmemelidir." Şantiye temsilcisine durumu aktardık. Şantiye temsilcisinin de iş verenle yapılan görüşmeyi aktardığı sırada durumu işçilere anlattık. "Sendika sizin seçtiğiniz temsilciyi temsilcilikten aldığını bize bildirdi. Siz ne diyorsunuz?" diyerek işçilere sorduk. İşçiler duruma karşı çıktılar ve "Olur mu öyle şey, siz bizim temsilcimizsiniz" diyerek tepkilerini gösterdiler. Bir saat sonra şantiyeye gelen sendika yetkilileri; Emaar şantiye temsilcisinin sendika tarafından temsilcilikten alındığını, zaten temsilciyi "işçilerin değil, kendilerinin atadığı" nı ve şantiye temsilcisinin, tüzüklerinde yazdığı üzere "formen olamayacağı" nı söylediler. Emaar işçi temsilcisi ise; "formen olmasını, kendisine önerenin iş veren olduğunu, kendisinin bunu istemesine rağmen sendikanın formen olmasını istediği için bunu kabul ettiğini ve eğer bu bir neden ise formenliği de hemen bırakmaya hazır olduğunu" söyledi. Üstelik kendisini Delta'daki işçilerin seçtiğini yani sendikanın atama yoluyla temsilciliği vermediğini belirtti. Biz de sendika adına karar bildirmek için gelen arkadaşlara şunları söyledik: "Bu anti demokratik ve bürokratik bir karardır. İşçilerin şantiye temsilcisi olarak gördüğü arkadaşın temsilciliğine ilişkin akıbeti işçiler belirler, işçiler şantiye temsilcisi arkadaşları iradesi olarak görüyorsa temsilci olarak devam etmelidir. Eğer işçiler bu arkadaşı temsilci olarak istemiyorsa yeni bir temsilci seçilsin, buna karar verecek olan işçilerdir, sendika yönetim kurulu değildir, işçilerin iradesinin çiğnendiği bu kararı kabul etmiyoruz." dedik. Sendikanın kararını bildirmeye gelenler: "Biz buraya seçim yapmaya değil, sendika kararını bildirmeye geldik, eğer işçiler temsilci olarak bu arkadaşla devam edeceklerse biz sendika olarak Emaar'dan çekileceğiz." dediler. Biz ısrarla bu kararın demokratik olmadığını belirterek bu karara karşı çıktık. İşçilerden de söz alanlar oldu ve bunu dayatma olarak gördüklerini söyleyenler oldu. Aynı hafta içinde sendikadan aynı sorumlu arkadaşlar yine bir "karar" bildirmek için geldiler, bu sefer de grup temsilcisi olarak bizi temsilcilikten aldıklarını, bizi sendika disiplin kuruluna verdiklerini, iş verene de bizim grup temsilcisi olmadığımızı, iş verene de bizim grup temsilcisi olmadığımızı bildireceklerini söylediler. Ve diğer temsilci arkadaşları da "Bizim üyelerimize baskı yapıyorsanız, biz sadece bir sendika değiliz, ayağımızı denk al senin kafanı gözünü kırarız." diyerek tehdit ettiler. Bu olaylar işçiler arasında moral bozukluğu ve güvensizliğe yol açtı. İşçileri nesne yerine koyan bu sendikalar anlayış işçilerin örgütlenmesini baltalamış oldu.

İşten çıkartılan dört öncü işçi için 37 işçi direnişe geçmişti ve iş verene karşı da ayrılma kararını birlikte alarak arkasında durmuşlardı. Ancak bu güven kırılımı ve moral bozukluğunu yaşayan işçiler bir hafta içinde işten ayrılmaya, bazıları memleketlerine bazıları başka şantiyelere gitmeye başladı.

İŞÇİLER SEÇTİĞİ TEMSİLCİYE SAHİP ÇIKTI

İnşaat-İş'in bizi grup temsilciliğinden aldığını söylemesinden sonra işçiler bu duruma itiraz etti. İşçi arkadaşlardan öğrendiğimiz üzere sendika bir toplantı yapmış, toplantıda şantiye temsilcisi ve Delta grup temsilcisinin seçildiği söylenmiştir. Ancak bu seçimde bir oylama yapılmamış. Daha da ötesi şantiyedeki örgütlü işçilerin birçoğunun bu toplantıdan haberi bile olmamıştır. Öğle paydosu arasında yapılan "seçim"de sendika iki temsilci önermiş, bu işi oldu bittiye getirerek temsilcileri kabul ettirmiştir. Taşeron firmadan Delta'ya geçen 10 işçi ise sendikanın atadığı bu temsilcileri tanımadıklarını, temsilci olarak bizi tanıdığını belirttiler. Bizimle hareket eden işçilere haber veren sendikanın; "Hepsi üyelikten çıkabilir, biz de onların haklarını savunmayaacağız." diye söylediklerinin haberi geldi. İşçi arkadaşlar ise; "Bizim irademizi, temsilcimizi tanımayan sendikayı biz de tanımayız. Biz haklarımızı örgütlü durarak savunabiliriz, önemli olan bizim buradaki örgütlülüğümüzdür." diyerek tepkilerini gösterdiler.

Bu yazıyı yazmamızdaki amaç tabii ki İnşaat-İş Sendikası'ndaki örgütlenmeyi sekteye uğratmak yahut yapılan çalışmalara zarar vermek değildir. Kitle örgütleri yanlış kararlar alabilir, yanlış pra-

Emaar'da iş durdurma ve uyarı eylemi

Nisan ayı itibarıyla başlatmış olduğumuz süreçte taşeron firmadan ana firma olan Delta'ya geçmiştik. Taşeron firmanın ücretleri her zaman ki gibi geç ödeyeceğini tahmin ediyorduk. Ve ana firmaya geçişinin sözünü aldığımız 4 arkadaşımızın halen taşeron firmadan geçişlerinin yapılmadığını öğrendik. Sendikacı olduğumuz bu süreçte temsilciliklerimizin düşürülmesi nedeniyle geçiş sürecini sendika takip etmiş ve süreci doğru yürütemediği için arkadaşlarımızın ana firmaya geçişini yapılamamış. İş verenle yaptığımız görüşmede bize verilen sözü tutmadıklarını, verilen sözün yerine getirilmesini söyledik. İş veren bize: "4 kişinin ana firma bünyesine alınıp alınmaması yönünde sendika ile iletişime geçtik, sendikaya konuyu aktardık. Kendilerinden bir dönüş yapılmadığı için taşeron firmada kalmaları yönünde geçiş yapmadık" dedi. Biz de bu konuşma üzerine sendikaya durumu aktardık. Sendikadan gelenler bize: "İş veren böyle bir durumu bize bildirdi, biz de işçilere sorduktan sonra dönüş yapacağız, dedik ancak dönüş yapmadık." dediler. Biz de bu arkadaşlarımızın eylemi sonlandırma nedeninin zaten ana firmaya geçiş sözü olduğunu, kazanım açısından bakılacak ise taşeron firmada çalışmayı hiçbir işçinin zaten kabul etmeyeceğini herkes bilir dedik.

İNŞAAT VE YAPI İŞÇİLERİ DERNEĞİ İLE BİRLİKTE HAREKET ETME KARARI

Verilen sözün tutulmaması ana firmaya geçişin yapılmaması ve nisan ayı maaşlarımızın gününde ödenmemesi karşılığında, 21 Mayıs Cumartesi günü iş durdurma kararı aldık. Ücretlerin geç ödenmesi nedeniyle on gün boyunca üretimi durdurma eylemi yaptık ve sahaya çıkmayarak soğuma deposunda bekledik. Beklediğimiz günler içinde bolca tartışma ve konuşma fırsatı bulduk. Tekrardan toparlanma ve örgütlenme yönünde ihtiyaç olduğunu tespit ettik. Bu eksikliğin giderilebilmesi için ne tür çalışmalar yapabileceğimizi konuştuk. Birkaç hafta önce Cezayir'deki inşaat işçilerinin altı aylık ücretlerini alamamaları nedeniyle 600 işçinin greve çıktığını ve İnşaat ve Yapı İşçileri Derneği'nin burada üyelerinin olduğunu takip ediyorduk. Dernek ile iletişime geçtik, görüşmeler gerçekleştirdik. Görüşmeler sonucunda birlikte hareket etme kararı aldık. Günlerdir devam eden iş bırakma eylemimizi aktif eylemselliğe çevirme kararı aldık.

1 Haziran Çarşamba günü şantiye önünde pankartlarımız ve dövizlerimizle, sloganlarımızla ve ajitasyonlarımızla öğle yemeği saatinde eylem gerçekleştirdik. "Artık Yeter Haklarımızı İstiyoruz / Direnen Emaar İşçileri" ve "İnşaat İşçileri Derneği" yazılı pankartlarımızı açtık, dövizlerimize ise "Maaşlar gününde ödensin; Haklarımızı istiyoruz, alacağız; İşçiyiz haklıyız kazanacağız; Bu gün bize yarın size, Verilen sözler tutulsun" yazdık.

2 Haziran Perşembe günü sabah mesai başlamasıyla şantiye içerisinde eylem gerçekleştirdik. Pankart ve dövizlerimizle şantiye sahasında ajitasyon konuşmalarıyla bir saatlik bir yürüyüş yaptık. Rahatsız olan iş veren ve diğer firmalar şikayette bulunarak bizi şantiyeden çıkartmakla tehdit ettiler. Ancak eylem sonrasında aynı gün ücretlerimiz ödendi. Fakat biz, ana firmaya geçiş yapılmaması için ve ertesi gün Emaar Satış Ofisi önüne yürüyüş yapma kararını almıştık. Maaşların yatmasıyla bunu şantiye önünde basın açıklaması yapma olarak değiştirdik. Bu sürecin bitmediğini uyarı eylemi olarak iş verenlerin bunu dikkate almaları için yapacak

ve hak gaspları devam ettiği sürece eylemlerimizin arttırarak devam edeceğini vurgulamak için 3 Haziran Cuma günü için basın açıklaması eylemimize çağrı yaptık.

3 Haziran Cuma günü tekrar pankart ve dövizlerimizle şantiye önünde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, direne direne kazanacağız, birlik mücadele zafer, işçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganlarımızı attık. Ardından basın açıklamamızı okuduk. Basın metni

"Basına ve Kamuoyuna;

Bizler Emaar şantiyesinde Delta Mühendisliğe bağlı olarak çalışan elektrik işçileriyiz. Daha önce çalıştığımız Delta'nın alt taşeronu olan Paşa Elektrik'in ücretleri gününde ödememesi nedeniyle nisan ayında iş durdurmuş ücretlerin zamanında ödenmesini talep etmiştik. Taşeron firmanın 4 arkadaşımızı işten çıkartmasıyla, 37 arkadaşımızla birlikte direnişe geçmiştik. Delta Mühendislik 4 arkadaşımız dahil, 37 arkadaşımızı kendi bünyesine alma sözü vermişti. Ancak verilen söz yerine getirilmedi, 4 arkadaşımız ana firmada çalıştırıldığı halde ücretleri taşeron firma tarafından asgari ücret üzerinden ödenmektedir. Biz işçiler, ücretlerimizin asgari ücret üzerinden değil, aldığımız maaş üzerinden bankaya ödenmesini istiyoruz. Sağlık hizmetinden mahrum kalmak, düşük ödenen sigorta primlerimiz sebebiyle mezarda emekli olmak istemiyoruz. Güvencesiz çalıştırılmayı gelenek haline getiren firmalar, kural tanımaz bu uygulamaları her gün bir yenisini ekliyor. Bu haksızlıklara karşı çıktığımızda hakkımızı aradığımızda ise işten çıkartılmakla tehdit ediliyoruz.

Biz 4 arkadaşımızın ana firmaya geçişinin yapılması ve ücretlerinin aldıkları maaş üzerinden ödenmesi için bu sürecin takipçisi olacağımızı belirtiyoruz. Ve ilgili kurumları sorumluluk almaya çağırıyoruz."

Ardından İnşaat ve Yapı İşçileri Derneği'nden arkadaş söz aldı. Şunları söyledi: "Arkadaşlar, kardeşler! Biz buraya İnşaat İşçileri Derneği'nden geliyoruz. Günlerdir haftalardır maaşları ödenmeyen Emaar işçileriyle birlikte olmaya geldik. Dün geldik, bugün geldik, yarın geleceğiz. Nasıl ki patronların TÜSIAD'ı var, MÜSIAD'ı var, yargısı var, savcısı varsa, inşaat işçilerinin de derneği var. Bu dernek Emaar'da olsun, Torunlar'da olsun, 1453'te olsun, nerede bir direniş varsa orada derneğimiz hukuksal olarak, örgütlü gücüyle inşaat işçilerinin yanında olacaktır. Buradan patronlar duysun, iş verenler duysun, inşaat işçilerinin her hak gaspına her türlü iş cinayetine karşı işçilerin ne önünde ne arkasındada olacağız. Çünkü biz birlikte olmazsak, biz beraber olmazsak en fazla ölürken haberlerde haber oluyoruz. Biz sunu kendimize şiar etmişiz; ölürken değil direnenek mücadele ederek güdem olmak istiyoruz. Şantiyelerde geçen sene 700'den fazla inşaat işçisi hayatını kaybetmiş. Sebebi ne? Rant! Bizim için, sizin için gelir kaynağı olan bu şantiyeler patronlar için sadece rant kaynağı. Biz dernek olarak da burada hukuksal arkadaşlarımızla toplantılar yapacağız. Bundan sonra da burada hiçbir inşaat işçisinin hakkını yedirmeyiz, yedirmeyeceğiz."

Eylemimizin ardından bir sonraki hafta Sınıf Tavnu'nun İşçi Okulları eğitim toplantılarının birini de şantiye civarında gerçekleştirdik. Haklarımızı öğreniyoruz iş yasasındaki haklarımız nelerdir? başlıklı eğitim toplantımızda, dernek hukuksal anlamda bizlerin sorularını yanıtladı.

tikler sergileyebilir. Bu yazıyla anlatılan sorunlu pratiklerde sorumluluk tamamen İnşaat-İş'in yönetimine olan devrimci kadrolardadır. Zira bu pratikler tamamen onların direktivesiyle ve kararlarıyla gerçekleşmektedir.

Biz inşaat işçileri arasında yaptığımız çalışmalara devam edeceğiz. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak kitle örgütleri ve sendikalar-daki çalışmalara bakışımız siyasi amacımızdan bağımsız değildir.

Proletarya diktatörlüğünü hedefleyenler iyi bilir ki, proletarya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğünden ayıran temel özellik işçilerin iktidarda olmalarıdır. İktidarda olmak ise sovyetler eliyle işçilerin kendi temsilcilerini kendileri seçmeleri ve bu seçtiklerini istedikleri zaman geri çekmeleridir. İşçilerin sınıf mücadelesinde dönemeç noktalarından biri olan Paris Komünü'ne giden yolda Parisli işçiler, Ulusal Muhafızlar içerisinde komutanlarını seçmişler, istedikleri zaman da o komutanı değiştirmişlerdir. Bu olgu

Paris Komünü'ne can vermiş, son olarak da Ekim Devrimi ile proletaryanın iktidarında vücut bulmuştur. Burjuva devletten milyon kez daha demokratik olan proletaryanın devleti kurulmuştur.

Bütün insanlığın kurtuluşunun komünizmde olduğunu bilen Marksist ve Leninist'lerin hiçbir koşulda bu olguyu hasıraltı etmeleri mümkün değildir.

Bugün böyle kitle örgütleri ve sendikalar içerisinde bulunan (İnşaat- İş Sendikası'nda olduğu gibi), işçilerin iradesini tanımayan, onlar adına en doğrusunu bildiğini söyleyen devrimcilere rastlamak çok zor değil. İşçilerin seçtiğini değil, kendi istediklerini atayan bir sendikanın burjuva yönetim aygıtından farkı olmadığını görmemek ya körlükle açıklanır ya da Marksist, Leninist teoriyi kendilerine göre revize etmekle açıklanır.

İşçileri doğru bir bilinçle örgütleyen partiyi kuracağız!

İnşaat İşçisi Bir Komünist

“Tarihsel Miras Kaypakkaya” sempozyumu

Halkın Günlüğü gazetesi 22 Mayıs tarihinde Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde “Tarihsel Miras İbrahim Kaypakkaya” başlığıyla bir sempozyum gerçekleştirdi. Saat 11.00'de başlayıp iki oturum olarak yapılan sempozyum saat 18.30'da sona erdi. Sempozyum yapılan salonda İbrahim Kaypakkaya'nın resmi de bulunan bir pankartta “Enternasyonal Proletaryanın Kızıl Bayrağını Coğrafyamızda Göndere Çeken Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Yolunuzda Aydınlamaya Devam Ediyor” yazıyordu.

TARİHSEL BAKIŞ VE KAYPAKKAYA

“Tarihsel Bakış ve Kaypakkaya” başlığını taşıyan ilk oturumun moderatörlüğünü Aras Aladağ yaptı. konuşmacılardan Kazım Cihan'ın katılmadığı ilk oturumun diğer konuşmacıları Sibel Özbudun, Volkan

Yaraşır ve Halkın Gazetesi adına Mehmet Ali Eser oldu.

Konuşmacılardan önce Halkın Günlüğü gazetesi adına uzunca bir yazı okundu. Bu yazı ile mayıs ayında yitirdiğimiz devrimciler anıldı. Kaypakkaya'nın onları aştığı vurgulanarak, sistemin en zayıf iki noktası olan Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu konusundaki tutumu öne çıkarıldı.

Daha sonra başta Kaypakkaya olmak üzere sınırsız sınıfsız bir dünya uğruna yaşamı yitirenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Moderatör Aras Aladağ kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında sol adına yazan çizen kimi çevrelerin Kaypakkaya'ya saldırdığını, bunun karşı devrime hizmet ettiğini belirtti.

İlk konuşmacı olarak M. Ali Eser konuşmasında şunları ifade etti “İbrahim Kaypakkaya ile ilgili çok şey söylenebilir. Onun ser verip sür vermediğinden, komünist bir önder olduğundan bahsedilebilir. Ama ben bir noktanın üzerinde duracağım. Kaypakkaya hangi yöntemle Kaypakkaya oldu Marksizm-Leninizmi bilim olarak ele alıyorsa Kaypakkaya da bu toprakların Marksizm-Leninizminin bilimidir. Kaypakkaya yöntemi diyalektik tarihsel yöntem olarak ele almıştır. Büyük Proleter Devriminin Çin'de uyandırdığı ve yarattığı etkiyi öne çıkartmıştır. Kaypakkaya'nın Kemalizm'e ve Kürt meselesine yaklaşımını anlamak için de diyalektik tarihsel yönteme bakmamız gerekmektedir Kaypakkaya Kürt köylülerinin içinde faaliyet sürdürerek onlarla temas etmesi sonucu Kürt sorununu kavramış, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına ulaşmıştır. Kemalizm ile de bu kapsamda ve doğrultuda hesaplaşmıştır. Küba devrimini devrimci romantizmin bir sonucu olarak görmüştür. Kaypakkaya'nın dogmatizmini öne çıkartmak abartılı yanlış ve haksız bir yaklaşımdır. Ancak Kaypakkaya'nın halkın silaha sarılmaya hazır olduğu yaklaşımı özeleştiriyeye açık bir değerlendirmedir. Eğer bir sorun aranacaksa ardıllarının, mirasçılarının kimi eksiklikleri, dogmatik eğilimleri olduğu ve Kaypakkaya'yı sahiplenme noktasında çok parçalı bir durum olduğunu söylemek bir sorun olarak görülebilir, ama bu bizce bir sorun değildir. Çünkü Kaypakkaya'nın mirasçılarının bir kanadının o yarı feodal-yarı kapitalist anlayışı bugün aşmış olması önemlidir.” dedi

Sibel Özbudun konuşmasında Kaypakkaya'nın işkencedeki sorgusunda bulunan bir astsubayın Kaypakkaya'nın babasına Kaypakkaya hakkında ona saygı duyan bir dille konuştuğunu; yani Kaypakkaya aldığı tutuma düşmanın bile saygı duyarak yaklaştığını söyledi. Kaypakkaya'nın yaşadığı kısa beş yıllık mücadele tarihine Türkiye devriminin bütün parametrelerini sığdırdığını; öğrenci hareketi, sınıf hareketi ve kırd köylülerle iç içe olduğunu; ama aynı zamanda bilimsel tahliller de yaparak Kemalizm konusunda kimi sol Kemalist aydınlara rağmen Kemalizmin sömürgerci bir devlet olduğu tespitini yaptığını belirtti.

İlk turun son konuşmacısı Volkan yaraşır oldu. Volkan Yaraşır konuşmasında Kaypakkaya'nın Kemalizm ve Kürt sorununda çıkışını anlamak için tek başına doğru da olsa yöntemin işe yaramayacağını, bunu anlamak için Kaypakkaya'nın oturduğu tarihsel kültürel bir miras olduğunu söyledi. Burada Hallacı Mansurlar'dan Pir Sultanlar'a 1825 ten başlayarak 1960 yılına kadar geçen 150 yıllık tarih sürecinde sınıf hareketin biriktirdiği bir birikimin 1960'ta yaşanan Saraçhane mitingiyle açığa çıkması devamında Kavel, Paşabahçe 15-16 Haziran gibi işçi grevleri ve eylemlerinin muazzam etkileri olduğunu belirtti. Diğer taraftan dünyada gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri etkili olduğunu, tüm bunların 71 devrimciliğinin ortaya çıkmasına yol açtığını vurguladı. Yaraşır Deniz ve Mahir şahında THKO ve THKC'nin olumlu ve olumsuz yönlerini anlattıktan sonra 15-16 Haziran eylemine Kaypakkaya'nın olumsuz ve kötümser yaklaştığını, bundan dolayı kırılara çekildiğini ifade etti. Ancak Kaypakkaya'nın tarihsel ilerlemeci anlayışı sorgulayarak Kemalizmi aştığını, sermayenin karşısına emeği diktiğini, devletin karşısına da

Tuzla'da halk toplantısı

7 Haziran seçimlerinden bugüne saldırılar her geçen gün artarak devam ediyor. Neredeyse 9 aydır bu saldırılara karşı ortak bir mücadele hattı örülemez durumda. Eylemlere, mitinglere yönelik saldırılar ve provokatif girişimleri artmıştır. 6 aydır hiçbir miting örülemediği ve bütün saldırılara karşı yerel eylemlerin ve küçük buluşmaların ötesinde bir çaba olmamış. Buda her yerde yapılan yerel eylemlerin tek bir eylemde buluşmaması kitlelerin korkularının artmasına ve yalnızlaşmalarına yol açmıştır.

Biz de Tuzla'da AKP'nin başlattığı savaşa karşı tartışmak üzere bir halk toplantısı gerçekleştirmek için EMEP'le bir görüşme yaptık “AKP'nin başlattığı Savaş ve Ortadoğu” başlıklı bir halk toplantısı yapalım diye karar aldık. Ancak öncesinde içeriğini belirlemeden önce Tuzla'da bulunan tüm siyasetlere çağrıda bulunup ortak yapma kararını aldık. HDP, ESP, ÜİDDER'e bir çağrıda bulunduk.

Ancak ESP bu süreçte ne olacağı belli olmadığını bu nedenle böyle bir halk toplantısı yapamayacaklarını belirttiler. HDP ise halk toplantısını birlikte örgütleyemeyeceklerini ancak katılacaklarını belirttiler. ÜİDDER'de bu süreçte böyle bir halk toplantısını örgütleyemeyeceklerini belirtti.

EMEP ve KöZ olarak halk toplantısını yapma kararını aldık. EMEP adına Metin İLGÜN, KöZ adına Engin GÜRBÜZ ve Sebahat Tuncel'in katılımıyla 2 Mart Çarşamba Saat: 19.00'da halk toplantısını gerçekleştirdik. Devrim mücadelesinde yitirmelerimiz adına bir saygı duruşu ile başladı.

KöZ adına söz alan konuşmacı yaşanan saldırılara değinerek AKP'ye karşı kitlese mitinglerin eksikliğini vurguladı. Erdoğan'ın engellemek için her türlü baskı ile kendisine karşı kitlese mitingleri engellediğini, mitinglerin eksik olduğu müddetçe de Erdoğan'a karşı bir muhalefetin zayıf olacağını söyledi. 8 Marttan itibaren başlayan

devrimci örgütü diktiğini ifade etti.

İlk oturumun konuşmacılarının ardından salonda bulunan katılımcıların soru ve görüşlerinin bölümüne geçildi.

Köz adına biz de söz olarak şunları söyledik: “Kaypakkaya Devrimci Mahirlerin devrimci çıkışını tamama edirmiştir ve Kaypakkaya Şefik Hüsnü TKP'sini de aşarak Mustafa Suphi TKP'sini savunduğunu iddia etmiştir fakat, Şefik Hüsnü'nün bağlı bulunduğu Komünist Enternasyonal'i sorgulamamıştır. Oysa KE'in ilk dört

kongresinde belirlenen amaç, ilke ve kararlar beşinci kongreyle birlikte tasfiye edilmiş, KE'e İkinci Enternasyonal Menşevizmi hakim olmaya başlamıştır. 1943'te ise KE örgütsel olarak da ortadan kaldırılarak kapısına kilit vurulmuştur. Bugünün görevi Kaypakkaya'nın işaret ettiği M. Suphi TKP'si gibi, KE'in ilk dört kongresinin amaç ve ilkelerini benimseyen Komünist Enternasyonal bir partinin dünya da ve bu topraklarda yaratılmasıdır.” Yoldaş Vokan Yaraşır'a ise şu soruyu sordu: “Ekim Devrimi'nden sonra sizin deyişinizle

‘devrimin diyalektiği’ 1949'da Çin'de nasıl ortaya çıktı? Ekim devrimi ile Çin'deki devrim aynı devrim midir?”

Daha sonra konuşmacılar kendilerine gelen sorulara yanıt verdiler. Volkan Yaraşır bizim sorduğumuz soruya şöyle yanıt verdi: “Çin Komünist Partisi 1921 yılında işçi sınıfının içinde kuruldu. Fakat Komünist Enternasyonal'in yanlış kararları sonucu Komüntang'ın içine sokulan ÇKP 1927'de Komüntang tarafından ağır bir yenilgi aldı. Binlerce komünist ve işçi Şangay'da öldürüldüler. Bu yenilgi ardından ÇKP kırılara çekildi ve Mao 1934 yılında “Uzunyürüyüş”ü başlattı. Lenin'in İki Taktiği'nin Çin'cesi Mao'nun Yeni Demokrasi'sidir.” dedi.

KAYPAKKAYA AYNASINDA GÜNCEL SİYASET

Sempozyumun ikinci oturumun konusu “Kaypakkaya Aynasında Güncel Siyaset” başlığını taşıyordu. Bu oturumun moderatörlüğünü Dilşat Canbaz yaptı.

İkinci oturumun ilk konuşmasını Devrimci Parti'den Ufuk Göllü yaptı. Göllü konuşmasında şunları ifade

etti “Kaypakkaya'yı değerlendirirken bugünden o günler hakkında değerlendirme yapmak farklıdır. O günkü bir çok konu bugün için değişmiş aşılış durumda. Örneğin: 70'li yıllarda Çin ve SSCB solun yönünü döndüğü farklı odaklardı. 71 kopuşu sağdan medet uman tutumdan kopuştur. Devrimci hareket 71 çıkışıyla kabuğunu kırmıştır. Bu çıkış aynı zamanda bir iktidar arayışıdır. Tabi ki Kaypakkaya'nın çıkışı iki konuda farklı ve olumludur. Kürt sorunu ve Kemalizm. THKO Kemalizm ile bir ittifakı mümkün görürken THKC'nin bu konuda bir yaklaşımı yoktur. TKP/ML ise devrimci bir kopuş gerçekleştirdi. Biz sadece Kaypakkaya'yı değil bir bütün olarak tümünü sahipleniyoruz. Biz Kaypakkaya ile güncel siyaset arasındaki bağı, örneğin Rojava Devrimi ile kuruyoruz. Enternasyonalist devrimciler halkların birleşik devrimini savunuyor. Bugün bu birliği belli ilkelere temelinde daha da genişletmeliyiz.” dedi.

ESP adına Deniz Bakır konuştu: “Kaypakkaya anlamak için onun resmi ideolojisiyle hesaplaşmasına bakmalıyız. Resmi ideoloji egemen burjuva anlayış ve zihniyetle toplumu kurgularken Kaypakkaya tam tersine devrimci bir tutumla sorgulayarak onu aştı. Kaypakkaya'nın Kürdistan devrimine yaklaşımına bakarken Kürdistan'daki bugünkü devrimci gelişmeler birebir uymuyor olabilir. Türkiye'deki devrimci hareket mücadeleyi ekonomist bir biçimde anladı. Ama Kaypakkaya bütün sınıfın talepleriyle diğer ezilen kesimlerin (Kürtlerin, köylülerin, Alevilerin, öğrencilerin) taleplerini bir potada buluşturan bir siyaset izledi.” dedi.

BDSP adına Barış Karagüç konuştu : “Devrimci önderleri değerlendiren içinde bulunduğu koşullardan bağımsız değerlendiremeyiz. 2. Dünya savaşı sonrasında 1950'lerdeki gelişmeler... ABD emperyalizminin dünyaya şekil vermeye yönelmesi durumu yaşanmaktaydı. Bu topraklarda da 1960'lardan itibaren başlayan

sınıfsal gelişim Kavel direnişi gibi bir çok direnişin yaşanmasına yol açmış, bu tarihlerde sol hareket TIP'in kalkınmacı ve MDD'nin aydın-ordu güçlerine dayalı burjuva sosyalist bir anlayışa sahipti. 71 devrimci çıkışı düzene karşı devrim anlayışıyla ortaya çıkan bir çıkıştır. Fakat 12 Eylül darbesi neo-liberel saldırıların önünü açmış ardından SSCB'nin yıkılmasıyla başlayan siyasi gericilik bir 30 yıla damgasını vurmuştur. 90'lı yıllardan 2000'lere legalist tasfiyecilerle yapılanmalar hayat bulmuştur. Kaypakkaya'yı bugüne uyarlamak için iktidar hedefi ortaya koymak gerekir. Dünyada Ortadoğu ve Türkiye'de uzun yıllardır bir devrimci mayalanma dönemi yaşıyoruz. Kürdistan'da ki gelişmeler, Ukrayna, Yunanistan, Meksika Türkiye'de yaşanan Haziran direnişi, metal işçilerinin eylemleri...

eylemsellikleri Erdoğan'a karşı bir seferberliğe çevrilmesi gerektiğini, bu sayede Cizre'nin sur'un yanında olunabileceğini söyledi.

Emep adına söz alan konuşmacı Ortadoğu'da yaşanan gelişmeleri aktararak en ufak bir hak arama mücadelesinin dahi teröristlikle suçlanıldığını bahsetti. Fabrikaların, mahallelerin örgütlenerek saldırıların engellenebileceğini belirtti.

KJA adına söz alan Sebahat Tuncel ise Kürdistan'da yaşanan saldırıları aktardı. Erdoğan'ın bu saldırılar ile kürt halkını sindirmek istediğini ancak kürt halkının boyun eğmediğini belirtti. Bütün herkesi AKP'ye karşı mücadeleye çağırdı.

Konuşmaları ardından soru cevap kısmına geçildi ve ağırlıklı olarak Kürdistan'da yaşanan saldırılar oldu.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak yapılan halk toplantısının önemini farkında

Tüm bu gelişmelere bakarak devrimci bir sınıf hareketi yaratmayı önümüze koymalıyız” dedi.

İkinci oturumun son konuşmacısı DHF adına HDP İstanbul milletvekili Erdal Ataş oldu. Erdal Ataş oldukça uzun tuttuğu konuşmasında şunları ifade etti “Siz eğer bir sistemi değiştirmeyi önünüze koymuşsanız, bu sistemin analizini yapacaksınız ve kendi perspektifinizi, araç ve gereçlerinizi ortaya koyacaksınız. Kaypakkaya da bunu yapmıştır. Komünist Enternasyonal ulusal sorun konusunda bu topraklarda doğru tespitler yapmamış, fakat Kaypakkaya bu sorunu aşmıştır. Kaypakkaya Ulusal Kurtuluş savaşını güdük bir gelişme olarak görmüştür ve Stalin'in, Mao'nun Kemalizm konusunda yanlışlarını söylemiştir. Biz kahramanların devrimi yapacağını düşünmüyoruz asıl kahramanlar kitlelerin kendisidir” dedi.

Erdal Ataş burada KE'e toptancı bir yaklaşımla baktığı için haliyle bunları söylemektedir, oysa KE'in ilk dört kongresinde ulusal sorun konusunda alınan kararlarda ve uygulamada bir yanlışlık yoktur. Asıl sorun 1924 yılında yapılan 5. Kongre'yle birlikte başlamaktadır.

Sempozyumun ikinci oturumunda son bölüm olarak soru ve görüş kısmına geçildi:

Biz de şu soru ve görüşleri ifade ettik: “Enternasyonalizm Rojava'da savaşmak mıdır, yoksa her ülkenin devrimcileri kendi ülkelerindeki devrimden sorumlu mudur? AKP ve Erdoğan İŞİD eliyle Rojava'yı boğmak isterken, Rojava'ya asıl desteği Türkiye'de AKP ve Erdoğan'ı yıkmak için mücadele ederek vermek gerekmez mi? Denizlerin başlattığı 71 devrimci kopuşunu Kaypakkaya tamamlamıştır, fakat bu yetmemiştir. Bu üç örgütün ardılları komünistlerin birliğini sağlayarak devrimci bir önderlik sağlayamamışlardır. 12 Eylül'e kadar asıl eksiklik budur. 71 devrimci çıkışıyla günümüze baktığımızda, Kaypakkaya Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını savunurken bugün Kürdistan'da Bağımsız Birleşik Özgür Kürdistan şiarıyla hareket eden Kürdistan bir parti yoktur. 1993'ten bu yana TC devletini masaya oturarak müzakerelerle Kürtlerin haklarını almaya çalışan bir anlayış hakimdir. Bugün AKP/Erdoğan gittikçe sıkışmış ve saldırganlaşmış durumdur. Saldırganlığı Erdoğan ve AKP'nin güçlü oluşuna değil zayıflığına işaretir, fakat bu iktidarı götüreceği bir güç de yoktur. BDSP'ye de şu soruyu sormak istiyorum; siz dünya sistemi yeni bir bunalım dönemine, devrimci mayalanma dönemine girmiştir diyorsunuz ve bu yönde bir çok ülkede ki gelişmelere işaret ediyorsunuz. Peki bu gelişmeleri ve olası ayaklanmaları, isyanları bir devrime taşıyacak devrimci bir enternasyonal var mıdır? Dünya da ve bu topraklarda devrimci bir önderlik var mıdır?”

Sorulan sorulara ilk yanıt veren konuşmacı Devrimci Parti oldu. Ufuk Göllü “Rojava'da savaşmak konusunda tabi ki bizim temel meselemiz kendi egemenliğimize karşı savaşmak; fakat Rojava'da savaşanlar da İŞİD'e karşı savaşanlar da bizim egemenliğimize karşı savaşıyorlar” dedi.

BDSP temsilcisi bizim sorduğumuz soruya “Bize göre parti sorunu çözülmüştür. Sorun maddi zemine dönüşmesidir. Artık sorun işçi sınıfını devrimci tarzda örgütlemektir. Ekim Devrimi aşılmasını bir devrimdir. Halk demokrasilerine, Çin Devrimi'ne eleştirel bakmakla birlikte buradan öğrenmek lazım. Syriza gibi Podemos gibi düzen sınırlarını aşmayan benzer reformist akımlar var olan sorunları çözemeyiz; işçi sınıfını devrimci tarzda örgütleyecek bir çalışma tarzımız olması gerekir.” dedi.

BDSP konuşmacısının ardından moderatörün kısa bir konuşmasının ardından sempozyum sona erdi Sempozyuma ilk oturumda 100 kişiyi biraz geçen bir kitle katılmıştı. Fakat ikinci oturumda katılım

biraz daha azaldı. Özellikle ikinci oturumda gündem olması gereken HDP'lilerin dokunulmazlık meselesi ve Kürdistan'da süren iç savaşın akıbetinin ne tarafa evrileceği konusunda hiçbir konuşmacının tek kelime etmemesi, Erdal Ataş'ın sempozyuma HDP adına katılmasa da bir HDP milletvekili olarak orada bu konuda konuşmaması önemli bir eksikliği doğrusu. Biz de bu konuda eksik kaldık birkaç defa görüş bildirmemize, soru sormamıza rağmen bu yönde soru sormayı ihmal ettik.

Mayısın Kızıl Gülleri Öldükleriyle Kalmayacaklar!

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

İstanbul'dan Komünistler

olarak bu toplantıların artırılması gerektiğinin, toplantılarla sınırlı kalmadan daha geniş eylemlerle örgütlenmesi gerektiği yolunda çalışmalarımızı yürütüyoruz.

Gezi, Cizre, Sur O Saray Yıkılacak!

Tuzla'dan Komünistler

Gezi Ayaklanması'nın yıldönümünde Abbasağa Parkı'nda forum ve etkinlik

Gezi Ayaklanması'nın üçüncü yılı dolayısıyla yapılacak anma etkinlikleri kapsamında Taksim Dayanışması bileşenleri 29 Mayıs'ta gün boyu sürececek bir park etkinliği yapılmasını kararlaştırdılar.

Taksim Dayanışması'nın aldığı karar doğrultusunda etkinliğin güvenliği için farklı kurumlar tarafından görevlendirilen toplam 100 kişi saat 10.30'da parkta buluşacaktı. Gereken kontroller yapıldıktan sonra parkın yedi kapısına üçer nöbetçi konacak ve gün boyu bu nöbetçiler değiştirilecekti. Saat 12.00'de stantların kurulması, 16.00'da da forumun başlaması kararlaştırıldı. 19.00-21.00 saatleri arasında da konser yapılacak ve etkinlik böylece sona erecekti.

Etkinlik günü güvenlik toplantısı planlanan saatte yapılamadı. Sabah erken gelenler için HDP'liler kahvaltılı hazırlamıştı. Stant kurulumu ve güvenlik çalışmaları ancak saat 12.00 sularında başlayabildi. Parkta HDP, Halkçular, Birleşik Haziran Hareketi, Kaldıraç, AKA-Der, EHP, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği, SEP, TÖP-G, PDD, Yeni Dünya Gazetesi, Öğrenci Kolektifleri, SGDF, Liseli Genç Umut, Liseli Kuvvüm, Kadıköy Kent Dayanışması, Validebağ Gönüllüleri stantlarını açıp pankartlar astılar. KÖZ de açtığı standın yanı sıra « Gezi, Cizre, Sur... Ezilenler Vuracak O Saray Yıkılacak » yazılı pankartını açtı. Bunlardan başka Taksim Dayanışması imzasıyla üzerinde « Bir Aradayız Buradayız » şiarının yazdığı dev bir pankart da parka asıldı. Üzerinde Gezi eylemlerinde düşenlerin resimlerinin bulunduğu başka bir pankartta ise, « Gezi Şehitleri Ölümsüzdür Unutursak Yüreğimiz Kurusun » şiarı yer alıyordu.

Moderatörlüğünü Maçka Parkı Forumu'ndan Ahmet Kaya'nın yaptığı forum saat 16.00'da başladı. Kaya konuşmasına üç yıl önce Gezi eylemlerinde yaşamını yitirenleri tek tek anarak başladı. Gezi'de toplumun çok farklı kesimlerinin yer aldığını belirtti. « Gezi'de vurulduk, öldürüldük ama diz çökmedik » dedikten sonra özellikle mimarların, mühendislerin, sağlıkçıların, Gezi'de çok büyük emeklerinin geçtiğini, bunların onore edilmeyi hak ettiklerini söyledi. Gezi'de düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu ve düşenler isimleriyle anıldı. Forum konuşmalarına geçmeden önce tiyatrocu Murat Akdağ tek kişilik doğaçlama bir performansla Gezi Ayaklanması'nı anlattı. Akdağ'ın bir saate yakın süren performansı coşku ve alkışlarla karşılık buldu. Daha sonra forum konuşmalarına geçildi.

Forumda ilk konuşmacı Barış Akademisyenleri'nden Muzaffer Kaya oldu. Kaya konuşmasında kendisinin Gezi'yi bir « haysiyet direnişi » olarak nitelendirdiğini ve Gezi'nin gücün aşırı merkezileşmesine karşı toplumun değişik kesimlerinin bir çıkışı olarak görülmesi gerektiğini belirtti. « Bizim bildirimizle ortaya çıkan tepki de Gezi'de ortaya çıkan tepkiyle benzerlik taşıyordu. Erdoğan'ın bize saldırmasından sonra bildirimizi sahiplenenlerin sayısı iki misli arttı. Biz tutuklandıktan sonra başlatılan Özgürlük Nöbetlerini HDP'den, CHP'ye, onlardan LGBTİ bireylere kadar her kesim sahiplendi. 22 Nisan günü Adliye'de Gezi'yi bir daha hissettik. Bu faşist gidişe karşı Anti-faşist bir demokrasi cephesinin kurulması gerekir. » dedi.

Daha sonra Mimarlar Odası'ndan Mücella Yapıcı konuştu. Yapıcı konuşmasında şunları ifade etti: « Gezi'de bu hükümeti öyle bir salladık ki... Nice canlarımızı yitirdik, bu bize dert oldu. Ama biz de bunların önünde diz çökmedik. 15 yaşında Berkin'le diz çökmedik, bu da onlara dert olsun. Şimdilerde ise 20 şer 30'ar öldürülüyor. Sur'da, Cizre'de şehirler bombalanıyor. Ancak biz Kürt kardeşlerimizle birlikte yeni Gezi'leri yeniden yapacağız. » Yapıcı sözlerini « Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz » sloganıyla bitirdi.

Forumun bir sonraki konuşmacısı Rojava Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği adına söz aldı. Konuşmasında « Sur'dan Cizre'ye, Nusaybin'den Tero'lara... bunlardan herhangi birine sahip çıkmazsak bu saldırıları durdurmamızın olanağı olmaz. Rojava Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin amacı insanları kendi yurtlarında kendi topraklarında tutmaktır. Bunun için başta gıda yardımı sağlamak amacıyla Kardeş Aile kampanyası başlattık. Avrupa'da bu Kardeş Aile kampanyasına iki bin aile katıldı. Bu çalışmayı daha da büyütmek hepimizin görevidir. » dedi.

Ardından Gezi'de yaşamını yitirenlerin aileleri forum alanına hep birlikte çıktılar. Tümünün konuşmasında ortak vurgu çocuklarının katillerinden hesap sorulması talebi ve adalet arayışı idi. Ethem Sarsülük'ün annesi: « Ben bir tane Sarsülük verdim bin tane aldım. » şeklinde anlamlı bir cümle kullandı. Ali İsmail Korkmaz'ın babası ise konuşmasının bir bölümünde şöyle söyledi: « Katil, hırsız sürüleri bir anmaya kutlama diyorlar; ama bir gün onlardan hesap sordüğümüzda onun kutlamasını yapacağız. » Forumda Barış için Herkes Girişimi adına söz alan Nazife Akyüz, konuşmasında akademisyenlerden sağlıkçılara, onlardan edebiyatçılara barışı savduklarını belirterek « Bu devlet Kürdistan'da katliam yapıyor dedik oraya gittik, Cizre'ye gittik. Orada bir ay önce oğlu öldürülen bir anne 'sizi işinizden ettik' dedi Kendimizden utandık » dedi. Çözüm Yurdu İnişiyatifi adına konuşan forum bileşeni « En önemli şey geleceğin Türkiye'sinin nasıl bir Anayasa ile yönetileceğidir. Altı aydır DTK'nın taleplerinin tartışılmasını önemsiyoruz. Atölyeler, mahalle meclisleri üzerinde çözümler arıyoruz. Görülüyor ki ne birilerinin iki dudağı arasında çıkan sözün ne de elit kamu yönetiminde alınan kararların bizim sorunlarımızı çözmesi mümkün değil. Aslında tam da bu yüzden Kürt Hareketinin demokratik özerkliği batı için bir şanstır. » dedi.

Forumda DİHA muhabiri Çağdaş Kaplan da bir konuşma yaptı. Kaplan konuşmasında « Bugün 13 DİHA muhabirimiz tutuklu. Bunun sebebi gerçeklerin sizlere ulaşmasını engellemektir. Kürdistan'da 50 yaşındaki kadınlar kaldırım taşlarını sökerek 'artık çocuklarımız tutuklanmasın' dedi. Ama sonuçta yine Kürdistan'da tanklar yürüdü. Bugün artık tpkı dün Gezi'de olduğu gibi hep birlikte hareket etmekten başka çaremiz yoktur. » dedi.

Şişli Forumu adına konuşan forum bileşeni « Mahalle örgütlenmeleri çok önemlidir, yaptığımız küçük küçük işler, çok büyük sonuçlar alabilir. Sadece bizlere saldırı olduğu zaman değil öncesinde de bir arada olmalıyız. » diyerek emekçiler ve ezilenler arasındaki dayanışmanın önemine dikkat çekti.

Sanatçı Pınar Aydınlar da bir konuşma yaptı. Aydınlar, konuş-

masında Berkin Elvan'ın, Uğur Kaymaz'ın, Miray bebeğin, Lokman Birlik'in devlet tarafından katledildiğini; Kürdistan'da insanların bodrumlarda diri diri yakıldığını belirtti. Ardından tüm direnenlere selam gönderdi ve faşizme karşı mücadele etmekten başka yolumuzun bulunmadığını, halkların kardeşliğinden önce halkların eşitliğinin sağlanmasının gerekli olduğunu, bunun sağlanmasının yolunun da İbrahim Kaypakkaya tarafından bize gösterildiğini belirtti.

Forumda siyasi kurumlardan bazıları da konuşma yaptı. Kaldıraç adına yapılan ajitasyon yüklü konuşmada « Selam olsun Gezi'den Kobani'ye, Cerattepe'den Zonguldak'a direnenlere... Gezi devam ediyor; Rona'lardan, Coşkun'lara, Cerattepe'den Kobani'ye, oradan 6-8 Ekim'e gün direniş günüdür, gün örgütlü mücadele günüdür. » denildi. Kaldıraç ayrıca Rojava'da, Lazkiye'de, Tarsus'ta alevi köylerine İŞİD eliyle saldırıldığını da altını çizdi.

Mücadele Birliği yaptığı konuşmada Kürdistan'da devletin saldırılarına karşı bir direniş olduğunu, F tip-lerinde direnen yoldaşlarının bulunduğunu belirtti. Kürdistan'da ve Türkiye'de 8 Mart'larda, 1 Mayıs'larda mücadelenin sürdüğünü, şimdi zora dayalı devrimi örgütleme zamanının geldiğini belirterek kısa bir konuşma yaptı.

Suruç saldırısından yaralı kurtulan bir SGDF'li de yaptığı konuşmada « Bizi Suruç'a götüren, Ankara'ya götüren ruh Gezi ruhudur. Bugün faşizm cephesi birleşmiştir, fakat biz faşizme karşı birleşmiyoruz. Sözümleri ettiğim eylem birlikleri değil, ben yapısal bir birlikten söz ediyorum. » dedi.

Forumda KÖZ adına da bir yoldaş konuştu. Yoldaş konuşmasında özetle şunları ifade etti: « Gezi Ayaklanması cumhuriyet tarihi boyunca bu topraklarda gerçekleşmiş en kapsamlı ve uzun süreli kitlesel ayaklanmaydı. Bugün Erdoğan ve AKP'yi alt edemezsek, Sur'da, Cizre'de, Nusaybin'de yapılan saldırılara karşı ayağa kalkmazsak yenilmeye mahkumuz. Bunun için devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Sur'a, Cizre'ye selam göndermek anlamlıdır, iyidir ama AKP ve Erdoğan'a karşı birleşik bir mücadeleyi örmezsek Gezi'nin ruhuna Fatih'a okuyoruz. » dedi.

Bu konuşmalardan sonra Taksim Dayanışması'nın hazırladığı üçüncü yıl bildirisi okundu. Bildiride özetle şu ifadeler yer verildi: « Yaşam alanlarımıza yapılan saldırılara karşı omuz omuza verdik. İşçi kardeşlerimizin, kadınlarımızın dayanışma direnişini büyüttük, çaresizlere ve korkaklara karşı onlarca rengimizle birlikte bir arada durduk. Baskı zulüm ve zorbalığa karşı Gezi derin bir nefes almaktı. Gezi'den sonra Suruç'ta, Ankara'da, Diyarbakır'da da bir arada olduk. İş cinayetlerinin, kiralık işçiliğin, kadın tecavüzlerinin siyasal İslam'ın baskılarına karşı birlikte direndik, direnmiyoruz. »

Saat 20.00'den sonra Pınar Aydınlar, Ferhat Tunç ve başka müzik grupları söyledikleri türkülerle, ezgilerle, marşlarla kitleyi coş-turdular.

Gezi ayaklanmasının üçüncü yılında yapılan bu anma ve foruma kitlelerin yoğun bir ilgisi yoktu. Gün boyu etkinliğe gelip gidenlerle birlikte toplam kaç kişinin bu foruma katıldığını kestirmek zor olsa da en azından forum konuşmalarının başlamasıyla birlikte altı yedi yüz kişilik bir kitlenin parkta bulunduğu söylenebilir.

Gezi'den Cizre'ye, Cerattepe'den, Metal İşçilerine, Birleşik Mücadeleyi Örmek İçin;

Devrim İçin Devrimci Parti/ Parti İçin Komünistlerin Birliği

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Mehmet Ayvalıtış anması

Gezi Ayaklanması'nın 3. yılında 1 Mayıs Mahallesi'nde Mehmet Ayvalıtış anıldı. SODAP'ın önerisiyle bir araya gelen siyasetler olarak, iki günlük bir anma programı yapmayı önümüze koyduk. Bu çerçevede cumartesi günü akşam mahallemizdeki Şükrü Sarıtaş Parkı'nda forum ve konserlerin olduğu bir etkinlik, pazar günü akşamında ise aynı parktan başlayıp Mehmet Ayvalıtış'ı yitirdiğimiz yere kadar bir yürüyüş yapılacaktı. Yapılan toplantılarda iki günlük anmanın hazırlıkları ve içerikleri planlandı. Cumartesi yapılacak olan anmaya HDP'li vekiller, Gezi aileleri ve barış akademisyenleri davet edildi. Çıkarılan ortak afişlerle ve el ilanlarıyla anmanın ve yürüyüşün duyurulması yapıldı.

Cumartesi günü etkinlik için parkta hazırlıklar tamamlandı. Lakin bu hazırlıklar içerisinde

toplantılarda konuşulmadığı için alana hiçbir siyasetin imzalı pankartı ya da flamasının asılmaması gerektiği konusunda özellikle Partizan ve DHF'li arkadaşların ısrarı üzerine hiçbir materyal alana kullanılmadı. SODAP'tan arkadaşların asması oldukları pankartlar da tekrardan kaldırıldı. SODAP ve biz de pankartlarımızı parka giden yol üzerinde bir yerlere astık. Astığımız KÖZ imzalı pankartta, « Sur Artvin, Cizre, O Saray Yıkılacak! » yazıyordu. Parkta toplanan kitleye de Gezi için daha önce çıkardığımız özel sayının ve gazetenin son sayısının dağıtımını yaptık. Etkinlik anında da Her renkten kesimlerin bir araya geldiği bir ayaklanmanın yıl dönümünde siyasetlerin renklerinin ve çizgilerinin engellenilmeye çalışılması siyaseten izaha muhtaç bir şey olarak ortada kaldı. Tek gerekçelerinin ise toplantılarda konuşulmamış olması gibi kayda değmeyen bir şey olması ise ayrıca izah edilemeyecek bir durumdu.

Etkinlik yapılan kısa bir açılış konuşmasının ardından devrim mücadelesinde yitirdiklerimiz adına yapılan saygı duruşuyla başladı. İlk olarak Gezi Ayaklanması'nı ve Rojava'yı gündem alan tek kişilik bir tyatro oyunu sergilendi. Tiyatronun ardından forum kısmına geçildi. Forumda

ilk olarak Mehmet Ayvalıtış'ın babası kısa bir konuşma yaptı. Ardından Barış Akademisyenleri adına iki kişi söz aldı. Anmaya katılan HDP vekili Erdal Ataş da söz alarak bir konuşma gerçekleştirdi. Sonrasında ise serbest kürsüye geçildi. Serbest kürsüde KÖZ adına bizde bir konuşma gerçekleştirdik. Konuşmamızda Gezi'nin bu topraklarda hükümet karşıtı gerçekleştirilen en büyük ve politik ayaklanmalardan birisi olduğunu, bu çapta büyük bir ayaklanmaya dönüşmesinin sebebinin de AKP ve Erdoğan karşıtlığının öne çıkması olduğunu vurguladık. Kürdistan'da yapılan kalekollara karşı mücadele ederken yitirdiğimiz Medeni Yıldırım ile varoşlarda mücadele eden Mehmet Ayvalıtış'ın mücadelesini birleştirdiği için bu kadar büyük çapta bir ayaklanma gerçekleştiğini altını çizdik. Bugünün acil görevinin de tam da bu noktada yattığını, Cizre'de, Nusaybin'de, Silopi'de ortaya koyulan serhıldanlara destek olmak için bu topraklarda AKP ve Erdoğan'a karşı kitlesel mücadeleleri ve mitingleri örgütlemenin şart olduğunu ifade ettik. Bizim dışımızda forumda SODAP, Haziran Hareketi, DHF ve HDP adına konuşmalar gerçekleştirildi. Forumun ardından konser kısmına geçildi. Kitlesel olmasa da belli bir kitlenin bulunduğu etkinlik, parkın girişinde kimi siyasetlerin molotof atarak

kısa bir eylem yapmasından kaynaklı kendiliğinden dağıldı.

Pazar günü akşam saat 17.00'de yürüyüş için Şükrü Sarıtaş Parkı'nda buluşuldu. Önceden hazırlanmış olan Gezi'de yitirdiklerimizin resimlerinin olduğu ve üzerinde « Mehmet Ayvalıtış Ölümsüzdür » yazan pankart açıldı. Ardında temsili flamalarında olduğu kortej oluşturuldu ve sloganlarla yürüyüşe geçildi. Caddeye çıktığımızda ise hem kortejin arkasından hem de önünden polis TOMA'larla müdahale etti. Ara sokaklara dağıldıktan sonra tekrar parkta buluştuk. Buradan tekrar caddeye çıkıp sağlık ocağının karşısında basın açıklamasını yapmaya karar verdik. Zaten az olan kitle iyice azalmıştı. Kalkanlarla sağlık ocağının karşısında buluşup basın açıklamasını gerçekleştirerek eyleme son verdik.

Anmayı; HDP, KÖZ, Partizan, DHP, ESP, AKA-DER, SODAP, DHF ve Haziran Hareketi ortak olarak örgütledi.

Gezi'de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Sivas'ın hesabını Sur'a, Cizre'ye, Gever'e sahip çıkanlar sorabilir

Sivas'ta 33 aydının ve gazetecinin yakılmasının üzerinden 23 yıl geçti. Bu 23 yıl da ne Sivas'ın hesabı sorulabilirdi ne de yeni saldırılar engellenebildi. Bu nedenle Sivas katliamı hala günceldir ve yeni katliamların önü ancak onun dersleri çıkarıldığında kesilebilecektir.

2 Temmuz bir faşist katliamın adıdır. Öncesinde planlanmış, örgütlenmiş bir katliamın adı. Faşistler yerel gazeteler aracılığıyla günler öncesinden katliam için gerekli psikolojik ortamı hazırladılar, katliamdan bir gün önce ev ev dolaşıp bildiriler dağıtarak takipçilerini katliama çağurdular. Faşist ajitatörler saatlerce Madımak otelini hedef gösterdiler. Savunmasız şekilde kısırlanmış bir gruba kendilerine yakın saar tarzda, polis desteğini de arkalarına alarak saldırdılar.

Sivas'ta kibriti yakanlar her ne kadar faşistler olsa da, yanan aydınları ve gazetecileri Madımak'a iten, orada olan bitene izleyici kalan dönemin sosyal demokrat partisi ve hükümet ortağı SHP'den başkası değildi. Daha da kötüsü SHP, Sivas katliamı sonrası devlete karşı oluşabilecek tepkileri laik-şeriatçı kavgasına döndürmesini sağlayarak burjuva devleti nezdinde en önemli görevini yerine getirmişti.

2 Temmuz 2016 yaklaşırken, Aleviler için daha büyük yangınlar planlanmaktadır. Cami-cemevi projeleri, devlet Aleviliği yaratma politikaları, Alevi çocukların imam hatiplerde okumaya din dersi almaya zorlanmaları, Alevilerin yoğun yaşadığı bölgelerin yapısını değiştirmeye dönük kamp tasarımları, Milli Eğitim Bakanlığı'nın zorunlu kitaplarında Aleviliğin 'çürütülmüş zihniyetin harabesi, İslam'ı kalbinden kemiren şerir kuvvet' olarak tanımlanması yoluyla, Alevilerin saldırıların hedefi haline getirilmesi... Tüm bu adımlar, 2 Temmuz'a rahmet okutacak yeni saldırıların habercisidir.

2 Temmuz'un hesabını 23 yıldır sormadık. Bunun içindir ki o günden bugüne bu topraklar katliamlardan yana hiç eksik kalmadı. Bu katliamların son yıllardaki devam ettiricisi ise Erdoğan ve AKP'dir. Soma'dan Roboski'ye, Ankara'dan Cizre'ye ezilenlere var gücüyle saldıran Erdoğan'ın eli en az Sivas'ta yakanlar kadar kanlıdır. Ancak bugün ezilenlerin ve emekçilerin karşısında 93'te olduğu gibi yekpare bir devlet yoktur. TC'nin bütün kurumları karmaşa içindedir, hakim sınıf içinde canhıraş bir kavga sürmektedir. Bu kavgaanın odağında yer alan Erdoğan gün geçtikçe gerilemekte, geriledikçe saldıranlaşmaktadır. Üstüne üstlük Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanında eşi görülmemiş bir hüsumla saldırmasına rağmen, büyük bir direnişle karşılaşmakta iktidarını silah zoruyla dahi sürdürmektedir. CHP ise 93 senesinin SHP'sini hatırlatıcısına ezilenlerin mücadelesine çelme takmakta, dokunulmazlıklar konusunda da uşağı olduğu sermayenin devletinin yanında yer almaktadır.

2 Temmuz'un failerinden, tezgâhlıyıcılarından, 2 Temmuz'a zemin hazırlayıp sessizce onay verenlerden, 2 Temmuz'a alkış tutanlardan hesap sormadan demokratik haklardan ve özgürlüklerden söz etmek mümkün değildir. Bu hesabı sormanın tek yolu da alevilerin, kürtlerin, işçilerin katili Erdoğan ve AKP'ye karşı birleşik bir mücadeleden geçer.

AKP'ye Karşı Örgütlen, Birleş, Mücadele Et!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'ndan Komünistler

Okmeydanı'nda laiklik panelleri

Okmeydanı'nda 25 Haziran tarihinde hem Halkevi'nin hem de Dayanışma Evi'nin laiklik ile ilgili panelleri oldu. Biz de her iki panele de katıldık.

HALKEVİ'NİN PANELİ

25 Haziran Cumartesi günü Halkevi'nin düzenlenmiş olduğu 'Laiklik ilkesini kuracağız' adlı panele katıldık. Panelistleri sendika.org yazarı Özge Ozan ve CHP İstanbul Milletvekili Ali Şeker'di.

Panelde ilk sözü Özge Ozan aldı. Özge Ozan konuşmasında "Saray diktatörlüğü ciddi boyutta var gücüyle her yere saldırıyor. Bu saldırıları ana başlıklara ayırırsak, Cihangir'de Firuzaga saldırısı ki Cumhurbaşkanı açıklamasında her iki taraf suçludur diyerek, Firuzaga'ya yapılan saldırıyı haklı çıkarmıştır; bütün avukatlara Cumhuriyet başsavcılığında 'Kur'an etkinliği yapılacak' şeklinde mesaj atılmış ve bu etkinliğe katılmaları zorunlu kılınmıştır; 4+4+4 sistemi ile eğitime yapmış oldukları saldırılar; kürtaj meselesi ve üç çocuk getireceksin gibi kadını eve hapseden yasalar ve söylemler ortaya atılmıştır; son dönemde artan tacizle ve tecavüzlerle kadınlar ciddi saldırılara maruz bırakılmıştır; en son olarak da Maraş'ta mülteci kampları kurarak bunu yayma politikası yürütmüştür. Buradaki maksat dinsel gericiyi yaygınlaştırıp, bu gericiliğin bütün egemenlik ilişkilerini tavsiye etmesini sağlamaktadır. Onun içindir ki, bütün bu dinsel gerici saldırılara karşı laikliği sahiplenmek ve korumak lazım."

İkinci konuşmacı Ali Şeker konuşmasında şunları söyledi: "Saray diktatörlüğü şu anda istediğini yapıyor. Bunun sebebi bizim bulunduğumuz yerleri boş bırakmamız, hoyratça hareket etmemiz ve belediyeleri onlara kaparmak. Biz üzerimize düşeni yapmazsak AKP'nin önünü açmış oluruz. Din dogmatiktir. Hiçbir şey sorgulamaz. Laiklik ve inanç meselesi, Avrupa'da yıllarca süren savaşlar sonrası bunlar aşılması durumunda. Orada hangi dinin mensubu olursan ol, oranın devleti istediğini yapmaktan özgür bırakıyor. Din ve devlet işleri ayrılmış durumda. Türkiye'de durum aynı değil. Şu anda Türkiye'yi öyle bir noktaya getirmek istiyorlar ki, Alevilerin, Kürtlerin, diğer grupların ve inançların olmadığı bir devlet kurmak istiyorlar. Gezi'de topyekün bir direniş vardı. Her şeye yeter artık diyen bir dönemdi. Şu anda bundan bahsetmek pek mümkün değil. Saray diktatörlüğü çete gibi hareket ediyor, halkı her taraftan sömürüyor. Daha birçok sorundan bahsedilebilir. Biz bunları parlamentoda çözebileceğimize inanıyoruz. Buna karşı bütün örgütlerin, siyasetlerin ve bileşenlerin tek vücut olup halk hareketi ile karşılık vermesi lazım."

Daha sonra soru-cevap kısmına geçildi. Katılımcıların soruları şöyleydi: "Dokunulmazlıklarda niye HDP ile ortak hareket etmediniz? 80 yıldır bu ülkede zaten laiklik yok. Laiklik kavramından kastınız nedir? Mahallelerde somut çalışma yapı-

lıyor mu? Mesela Şişli'de benim mahallemde şu anda üç İŞİD yeri var."

Sorular kısmında bizim arkadaşımız da söz aldı. "Öncelikle bir konu ile ilgili eleştiride bulunmak istiyorum. Bugün hem Halkevi'nde hem de Dayanışma Evi'nde iki ayrı laiklik etkinliği yapılıyor. Biz bu mahallede Demokrasi Platformu Bileşenleri olarak bir ay öncesinden 2 Temmuz'la ilgili nasıl güçlü bir etkinlik yapabiliriz üzerine bir toplantı gerçekleştirmiştik. Bu toplantıda mahalledeki kurumların birbirinden haberdar olmadıklarını düşünmüştük. Ancak şu anda da böyle bir durum var. Bu iki etkinlik birleştirilmiş ve çalışması ortaklaştırılmış olsaydı hem daha geniş katılımı bir etkinlik olurdu hem de katılanların morali daha yüksek olurdu. Bundan dolayı umarız bundan sonraki etkinlikleri ortaklaştırırız. Çünkü bu dönemde ayrı ayrı değil, yan yana hareket etmek gerekiyor. Laiklik ile ilgili ise, bu kavram Fransız ihtilali ile dünyanın gündemine girdi. Ama hiçbir ülkede laikliğin kendi anlamı ile uygulandığını düşünmüyoruz. Cumhuriyetin kuruluşundan beri bu ülkede de laiklik yoktu. Çünkü daha o dönemden beri diyanet diye bir şey kuruldu ve ihtiyaçlarını devlet karşıladı. Yine o dönemden beri, Aleviler çeşitli olaylarla baskı ve zulme maruz bırakılmışlardır. Dersim'de, Çorum'da ve Sivas'ta...Onun içindir ki Türkiye laik bir devlet değildir. İki sorumuz olacak: CHP kendi içinde diyanete karşı sünni olmayan kesim için neler yapıyor, iktidar olduğunda diyaneti kaldırır mı? Yine kendi içinde bu sorunlara dair uzlaşmıyorsa, bir ayrışma mevzu bahis mi? Yani laiklik için ne yapıyor?"

İkinci turda konuşmacılar soruları cevapladılar. İlk sözü Ali Şeker aldı. "110 milletvekili ile biz HDP ile ortak hareket ettik. Bu konuda HDP ile ortak düşünmüyoruz. Hatta Anayasa Mahkemesi'ne gitmek istedik. Ama yeterli sayıya ulaşamadık. Tabi medya bunları yansıtmıyor. Mahallelerde somut çalışmalara dair biz zaten elimizden geleni yapıyoruz. İnsanlara ulaşmaya çalışıyoruz. Toplantılar düzenliyoruz. Siyaset boşluk tanımaz. Biz doldurmazsak, başkası doldurur." diyecek katılımcıların sorularını cevapladı. Bizim sorumuza ise, "Bugün olduğu gibi o gün de görüş ayrılıkları vardı. Kendimize ait eksiklikler vardı. SHP ile ortak hareket ediyorduk. Müdahalede yetersiz kaldık. Ama tamamen CHP'yi sorumlu tutmamızı doğru bulmuyoruz" diye cevap verdi.

İkinci konuşmacı olan Özge Ozan söz aldı. "Biz laiklik kavramının yerini doldurmadığımızı biliyoruz zaten ama önce dinsel gericiliğin yeri, bu sürecin nasıl başladığı, örgütlendiği ve ilerlediğini tespit edip ona göre hareket etmek lazım. Yani yan yana ve ortak hareket etmek lazım" diyerek konuşmasını bitirdi.

Genel itibarıyla salonda, ortak hareket edilmesine dair söylemler yoğunlukta idi. Son olarak sözü Halkevi aldı: "Laikliği diğer kavramlar ve

yaklaşımlardan biz de ayırmıyoruz. Bizim mak-sadımız gerici dalgaya karşı sesimizi yükseltmek. Ama bunu şu anda tam anlamıyla yapamıyoruz. Asıl sorun bu. Önümüzde 2 Temmuz var ve bir eylem gerçekleştirilecek. Faşizme ve gericiliğe karşı bu eylemlere daha güçlü katılıp, sesimizi yükseltmeliyiz. Bu yürüyüş için, bu minvalde tartışmalar sürdürüyoruz. AKP'ye ve faşizme karşı nasıl örgütlenebiliriz diye düşünmeliyiz. Mezhepçi, gerici ve ırkçı -Ensar Vakfı gibi- bir zihniyet istemiyoruz. Onun için mücadelemizi, bunlara karşı ortak hareket etme yönünde yürütüyoruz."

DAYANIŞMA EVİ PANELİ

Müslüm Doğan (HDP Milletvekili): İdeal bir insana ulaşmak öğretisidir Alevilik. 442 sayılı kanunla Alevilerin olduğu yerlerde yeni kurulan genç cumhuriyet cami yapıyor. 1920'lerden sonra medreseler, sübyan okulları Şeyhülislam gibi yerlerin yerine imam hatipler ve diyanet geliyor. Diğer kurumlar kendi yerini korumuş ama Alevilikle ilgili olan kurumlar ya kapatılmış ya da kaldırılmış. 1924 Anayasası'yla birlikte tek bir mezhep ve tek bir inançla sınırlı kalmış. Alevilerin toplum içindeki yeri koparılmış ve Aleviler asimile edilmiştir. Uluslar arası hukukta Cemevleri ibadethanedir ama Türkiye'de bu şekilde değildir. Alevilerin öğretileri yaşam felsefesidir. Danıştay'ın kapısında cuma namazı kılınmıyor, Diyanet İşleri Başkanlığı diye bir kurum bulunuyor, bu nasıl laik bir devlet oluyor. Buna karşı bir cephe kurulmalı. Burada sadece Aleviler değil Kürtler de var. Her açıdan geniş ve büyük bir cephe kurulmalı.

Aydın Deniz (Hubyar Sultan Başkanı): Zorunlu din dersi 1982 Anayasası'yla güvence altına alındı.

2 Temmuz Alevi hareketinin ve demokrasi güçlerinin bir araya gelmesi bu süreci başlattı. 2000-3000 civarında Cemevi kuruldu. 2 Temmuz'dan itibaren özellikle 90'lı yıllarda Alevilerin özellikle Kürt hareketi ile yan yana gelmemesi için değişik müdahaleler yapıldı. Tokat ve Zile'de mülteci kampı inşa edilmeye çalışılıyor. İnsani gibi görülebilir ama ciddi bir asimilasyon politikasıdır. İşid gibi ciddi bir oyun varken mülteci kamplarının Alevilerin yanı başına kurulmaları ciddi korkuya sebep veriyor. Buna karşı Alevi hareketini sadece Türkiye'deki dinamiklerle değil dünyadaki dinamiklerle hareket etmeli. Mevcut Alevi dinamikleri demokrasi dinamikleriyle ortak hareket etmede sorun yaşıyor. Bunun için kendi sorunlarımızı aşip diğerleriyle ortak hareket etmemiz gerekiyor. Ortak mücadele şart.

Muzaffer Kaya (Barış Akademisyeni): Cumhuriyet tarihinin en büyük siyasi krizini yaşıyoruz. Bir adamın Türk tipi başkanlık istemesi ve bunun içinde siyaseti buna göre organize etmesi yatayor.

1940 yılında genel seçim yapıldı ve sonrasında dört tane darbe oldu. Demokrasi hep bir

adım ileriye götürme çabası her zaman bir darbeyle karşılaştı. Türkiye'de her zaman bir demokratikleşme sorunu var.

Biz de söz alarak şu konuya vurgu yaptık. Laiklik meselesi dünyada ilk olarak 1789 Fransız Devrimi'nde burjuvaların ortaya attığı bir terim olduğunu ve sonrasında asıl olarak işçi ve emekçiler için gerçek anlamda din ve vicdan hürriyetinin laiklik güvencesiyle ilk defa Paris Komünü'nde hayata geçirildiğini vurguladık. Bunun yanında şu anda burakalım Türkiye'yi dünyanın hiçbir yerinde laik bir sistem bulunmamaktadır. En gelişmiş demokrasiye sahip olduklarıyla övünen Avrupa devletlerinde dahi eğitim kurumları üniversiteler dahi kiliselerin idaresinde ve etkisindedir.

Türkiye'ye geldiğimizde daha çok Alevilerin savunduğu laiklik diye bir şey yoktur. Cumhuriyetin daha ilk kuruluşundan bu yana devletten en büyük ikinci payı alan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın olması, din derslerinin olması, camilerin ve imam maaşlarının devlet tarafından hepimizden alınan vergilerle karşılanması, imam hatip liselerinin olması bunun en büyük göstergesidir. Bugün buradan 2 Temmuz'un yıldönümü gelmişken şunu da unutmamak gerekir. 90'lı yıllarda Alevilerin yavaş yavaş ortaya çıkan mücadelesi ve halihazırda devam eden Kürt mücadelesinin birbiriyle buluşma ihtimali oldukça yüksekti. Tam da bu dönemde yaşanan Sivas katliamından sonra ülkede sanki bir laiklik-şeriat karşıtlığı varmış da aleviler bu karşıtlıkta laik devletin yegane savunucusuymuş gibi bir algı yaratılıp Alevileri tekrar devlete yedekleme çalışması yapıldı. Bunun yanında Demirel o dönemle ilgili çok sonraları canlı yayında şu açıklamayı yapmakta bir sakınca görmeyecekti "Alevilerin Kürtlerle mücadelede buluşma ihtimali vardı, biz de Cemevlerinin kurulmasının önünü açtık."

Şu anda Kürdistan'da birçoğu binlerce yıllık geçmiş olan şehirlerde uçaklarla, tanklarla, toplarla bir savaş devam ediyor. AKP'nin yürütmüş olduğu bu savaşa sessiz kalmak demek oradaki savaş bittiğinde ve Kürtler yenildiğinde sıranın buralara geleceğidir. Eğer bugün Kürtlerin vermiş olduğu mücadeleye buralardan ses çıkmazsa yarın devletin kentsel dönüşüm, uyuşturucu, fuhuş gibi saldırıları karşısında kimse tek başına duramaz. Bugün öncelikli olarak yapmamız gereken en önemli şey yaşadığımız mahallelerde emekçilerin ve ezilenlerin ortak mücadelesini yükseltmektir. Bu saldırılara karşı ancak bir arada durursak ve ortak mücadele hatları kurarsak karşı koyabiliriz dedik.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Fransa'da neler oluyor?

Geride bıraktığımız 2016 yılı bahar ayları Fransa'nın belli başlı kentlerinde büyük sokak gösterilerinin yaygın grevlerin ve çatışmalı eylemlerle toplu gözaltı ve tutuklamaların damgası vurduğu bir dönem olarak hafızalara kazandı.

Mart ayında Çalışma Bakanı Myriam El Khomri'nin (Meryem el Homri) adıyla anılan yeni çalışma yasası hazırlıklarının kamuoyuna yansımalarıyla başlayan hareketlenmeler bu yasanın mecliste, sonra da senatoda resmen görüşülmeye başlamasıyla kabardı. Mayıs ve Haziran aylarında İspanya sınırından Manş Denizi kıyılarına Akdeniz sahillerinden İsviçre ve Almanya sınırlarına kadar bütün Fransa'yı sararak doruk noktasına çıkan bu eylem dalgası Fransa'nın topluca yaz tatiline çıktığı Temmuz ayından itibaren yerini oluşan güç dengesi-ne göre sürdürülecek müzakerelere pazarlıklara bırakmak üzere sona ermiş görünüyor. Doğrusu vardığı son noktaya bakılırsa bu tablo Fransa'da siyasi/sendikal mücadelelerin adeta gelenekselleşmiş genel seyrine uygun bir tablo sergilemektedir.

Fransa'da çoktan beri hükümet karşıtı eylemler bahar aylarında kızışıp yaz tatilinin başlamasıyla sona ererken, bu eylemlerin yerini parlamento kulislerinde, müzakere masalarında sürdürülüp karara bağlanan pazarlıkların alması neredeyse kanıksanmış bir durumdur.

Ne var ki 2016 baharında başlayan eylemlerin hem kitleselliği ve yaygınlığı, hem bu eylemlere katılan kitlelerin yönelimleri ve bileşimi hem mevcut hükümetin mahiyeti ve misyonu hem de bu hareketlere vesile olan çalışma yasa tasarısının Sarkozy dönemindeki önceli etrafındaki gelişmelerin kimi özgün özellikleri nedeniyle farklı bir gelişme seyrine yönelmesi olası.

Bu itibarla, bir yanda Birleşik Krallığın referandumla AB'den ayrılma kararına varmasıyla bir yanda da yine hükümet krizine çözüm olmadan ve Podemos'un yeniden kilit bir siyasi rol üstlenmesine imkan vererek sona eren İspanya'daki seçim sonuçlarıyla birlikte gelen 2016 yaz tatili dönemini ve sonrasını kavrayabilmek için bütün bu unsurları aydınlatarak kavramaya ihtiyaç var.

EL KHOMRİ YASASI NEYİ İFADE EDİYOR?

Fransa'daki çalışma hayatını düzenleyen yasalar ve bunların tarihsel arka planı Türkiye'dekilerle kıyaslanması oldukça güç farklılıklar ve özgünlükler içeriyor. Bu nedenle bu yasa tasarısının hangi yenilikler getirdiğini ayrıntılarına girmek ve buna karşı yükselen tepkilerin hangi konularda odaklandığını sergilemek akla ziyan olur.

Buna karşılık bu yasa tasarısının yakın geçmişte Fransa'daki kimi gelişmelerle yakın akrabalığı vardır. Bu nedenle bundan neyin kastedildiğini açmakta yarar var.

El Khomri yasa tasarısı kamuoyuna yansındığında pek çok gazetede "Sarkozy olsa bu kadar cüretli bir taslak yazamazdı" anlamına gelen yorumlar çıkmıştı.

Bu boşuna değildi zira El Khomri'nin yasa tasarısı anahatlarıyla Sarkozy zamanında 2006'da gündeme gelen ve bir bakıma Sarkozy döneminin kapanmasına varacak eylemlere yol açan CPE (ilk iş sözleşmesi) ve (CNE) yeni iş sözleşmesi yasalarıyla benzerlik taşımaktaydı.

Doğrusu bir başka benzerlik de El Khomri tasarısına karşı patlak veren eylemler dalgası ile CPE ve CNE yasalarına öngelen ve ardından gelişen eylem dalgasını andıran çapta olmasıydı. Ne var ki o zamanki eylemlere katılanlar artık bu genç kategorisinde değiller ve bir de bugünlerde yeni kuşak liseliler meydanları doldurmaktalar. El Khomri yasası da zaten CPE gibi sadece gençleri hedef alan bir yasa değil, güvencesiz çalışmayı genelleştirip yasallaştırmayı hedefleyen bir yasa.

Bu nedenle bu kez öğrencilerin başlattığı eylemlerden çok genel olarak gençlerin sendikaların başını çektiği eylemlere katılması söz konusu.

Doğrusu Valls hükümetinin Villepin'den daha cüretkar olmasında ve daha sert tedbirlerle direnmesinde de anlaşılacak bir durum yoktur. Aynı nedenle de Villepin'in yaptığı gibi bir adım atmasını beklemek de safdil bir hayalcilik olur.

Zira Sarkozy/Villepin'e karşı bütün sendikalar ve gençlik örgütleri başkaldırmıştı. Oysa CPE karşıtı eylemlerin başını çeken öğrenci sendikaları federasyonu aynı zamanda Hollande'in seçim kampanyasının en aktif unsurlarından biriydi ve Fransa'nın ikinci büyük sendikal konfederasyonu olan CFDT her zaman ve hala Sosyalist Parti'nin

(SP) bir yan kuruluşu olarak hareket etmektedir. Kaldı ki bugün hükümet karşıtı eylemlerle alanlara çıkanların neredeyse tamamı seçimlerde Hollande ve SP'sine oy verelerden oluşmaktadır.

Bu nedenle Hollande/Valls iktidarının sermayenin ihtiyaçlarına göre Sarkozy'nin yeltenip yerine getiremediği güvencesiz çalışma düzenlemesini gündeme getirirken neye güvencikleri besbellidir. Ama keser dönmüş, sap dönmüş, gün gelmiş hesap dönmüştür.

Şimdi bu dönemde olayların nasıl bir seyir izlediğine kabaca göz atmak iyi olur.

EL KHOMRİ YASASINA KARŞI EYLEMLERİN GELİŞİM SEYRİ

17 Şubat 2016'da El Khomri "İşletmelere ve aktif çalışanlara yeni özgürlükler ve yeni korumalar getirilmesi hakkında yasa tasarısı" başlıklı tasarıyı işleme koyduğunu duyurdu ve bunun içeriği hakkında ilk belirlemeler basında çıkmaya başladı. İlk röportajında çalışma bakanı yasanın amacını "işletmelerin rekabet gücünü arttırmak, istihdamı koruyup geliştirmek, güvencesiz çalışmayı azaltmak ve ücretlilerin haklarını iyileştirmek" diye açıkladı.

Bu açıklamanın sadece ilk kelimelerinin gerçeği ifade ettiğini anlamak için yasa metninin tamamını incelemeye gerek yoktu. Zira bir süredir dünyanın birçok yerinde sendikaların ve solun zayıflamasını da fırsat bilerek güvencesiz çalışmayı kurumsallaştırmak ve zor durumdaki orta ve küçük boy işletmeleri rahatlatmak için esnek üretim kodu altında uygulamaya konmak istenen tedbirlerin söz konusu olduğu açıktı. Şaşırtıcı olan bu tedbirin Sosyalist Parti iktidarında gündeme gelişi. Zira Hollande'in Sosyalist Partisi son seçimlere ön gelen süreçte benzer iki yasa tasarısına karşı büyük kitlesel eylemlerin rüzgârıyla seçimlerde Sarkozy ve partisini alt ederek iktidara gelmişti. Öte yandan El Khomri tasarısı sosyalist partinin Lionel Jospin başkanlığındaki hükümeti sırasında yasalanan 35 saatlik iş haftası uygulamasını da kaldırmayı gündeme getirmektedir. Bu yasayı çıkaran eski çalışma bakanı Martine Aubry'nin de başkan adaylığı yarışında Hollande'in alt ettiği en güçlü rakibi oluşu da oldukça anlamlıdır.

Bu yasa tasarısının işleme girişinin hemen ardından yapılan ve sonuçları 3 Mart'ta yayınlanan bir kamuoyu araştırmasına katılanların yüzde 67'sinin bu tasarıya karşı olduğu ortaya çıktı. Hemen ardından bu sonuçta görülen durum sokağa da yansımaya başladı.

9 Mart günü Fransa'nın Paris dışındaki en büyük kentlerinde (Marsilya, Lyon, Toulouse, Grenoble, Lille, Le Havre ve Rouen'da) on binlerce insan yasayı protesto etmek üzere sokağa çıkmıştı.

Hükümetin buna yanıtı Fransa'nın CGT'den sonra en büyük konfederasyonu olan (sendikaların yüzde 26,7'sine karşılık yüzde 26 oranıyla) CFDT'nin çağrısı üzerinden oldu. CFDT yasa tasarısını desteklemek üzere Fransa çapında 12 Mart günü gösteri çağrısı yaptı. Tam bir fiyasko oldu: hiçbir kentte bu çağrıya katılım olmadı. En kalabalığı 300 kişiye (Rennes) ulaşan genelde 10 ila 30 kişinin katıldığı eylemler yapıldı.

Buna yanıt gençlik örgütlerinden geldi. 17 Mart günü bu örgütlerin çağrısı ve diğer sendikaların da desteği ile Fransa çapında yüz bini aşan (Paris'te 70-80 bin) gösterici yasa tasarısını protesto için sokaktaydı.

Bir hafta sonra 24 Mart'ta yine aynı örgütlerin çağrısı ile Paris dışındaki kentlerde yine binlerce gösterici sokaktaydı.

Bu katılımın cesaretlendirdiği CFDT dışındaki sendika konfederasyonlarının yanı sıra gençlik örgütleri 31 Mart günü Fransa çapında büyük kitlesel protesto mitingleri düzenlenmesi için çağrı yaptı. Paris'te 200 bine yaklaşan katılım Marsilya'da da 100 bini aşkın göstericiye ulaşırken başka kentlerde de on binleri sokağa çıktı. Toplamda resmi rakamlara göre bile milyonu aşkın kişi gösterilere katılmıştı.

Artık birlikte hareket etmeye karar vermiş olan CFDT dışındaki üç sendika Konfederasyonu CGT, CGT/FO ve bunların solunda ama oldukça küçük bir konfederasyon olan SUD/Solidaires ile memur sendikalarının federasyonu olan FSU 28 Nisan günü yine Fransa çapında bir gösteri kararı aldı. UNEF dışında bir federasyon olan liseliler federasyonu FIDL resmen bu oluşumun içinde

yer alıyor.

Bu konfederasyonların eylemlerine zaman zaman Hristiyan çalışanlar konfederasyonu CFTC ve "kadro" denen (idari görevlerdeki ustabaşı denetçi vb.) ücretlilerin konfederasyonu CFE-CGC bazen resmen bazen fiilen ve anarşistlerin konfederasyonu olan CNT de fiilen katılıyor.

Bilhassa yönetimi hala Sosyalist Parti'ye bağlı olmakla birlikte tabanın büyük kısmı baştan beri protesto eylemlerinde yer alan öğrenci sendikaları federasyonu UNEF'in ve liselilerin UNL örgütlenmesinin de fiilen bu eylemlerin parçası olduğu kabul edilmeli. Aynı bir bileşen olarak "Nuit Debout" da korteji ve pankartlarıyla artık bu eylemlerin bağımsız bir parçasıdır. Keza Yeşiller Partisi, Troçkist örgütler, Sosyalist Parti'den kopan küçük bir parti olan Sol Parti, Komünist Partisi ve muhtelif yerel yahut ulusal çaptaki kitle örgütleri de bütün bu eylemlerin ayrılmaz birer parçası durumundadır.

28 Nisan'da okulların tatil olması nedeniyle nispeten düşük bir katılımın olduğu Paris'te 60 bini bulan bir kitle mitingde katılırken, Fransa toplamında eylemlere katılanlar yarım milyon kişiyi buldu.

Genellikle Türkiye'dekine kıyasla çok rağbet görmeyen 1 Mayıs, 2016 yılında bu iklimle gündeme geldi. Fransa çapında toplam katılım 28 Nisan mitingindeki kadar oldu. Bununla birlikte bu kitle bir önceki yılın 4 katı bir kitleyi ifade ediyordu.

Ama 1 Mayıs'a damgasını vuran sert polis müdahalelerine karşı kararlı bir direnişin gösterildiği eylemler oldu. Paris'te 70 bini bulan kitleye CNT ve Nuit Debout kortejlerinden başlayarak polis yürüyüşe gazlı ve coplu müdahalelerde bulunsa bile kortejler dağılmadı. Polis ajanlarının toplanma alanında bulunduğu üniformalarının meydana çıkmasıyla anlaşılmişti. Fransa'da "casseurs (kasör)-kırpı dökücü" denen ve genellikle banliyö gençlerinden oluşan bir grubun yol boyunca bankaların, büyük şirketlerin, otobüs duraklarıyla ilan panolarının tamamını kırdıkları miting, toplanma noktasında polisin daha sert ve yaygın bir müdahalesiyle dağıldı ve yüzlerce gözaltı bir o kadar yaralı ile sonuçlandı. Bu 1 Mayıs bundan sonra olacak mitinglerin genel seyrini de belirleyecekti.

Bu gelişmelerin ardından ve kamuoyu araştırmalarının Fransızların yüzde 76'sının yasa tasarısına karşı olduğunu ortaya koymasına üzerine Sosyalist Parti içindeki muhaliflerin de sesi yükselmeye ve sayısı artmaya başladı. Halen 577 üyeli parlamentoda 288 vekili olan ve dolayısıyla mutlak çoğunluğu 1 oyla kaybetmiş bulunduğu için kendi dışındaki solun (Yeşiller/Ekolojistler, KP ve Sol Parti) desteğine muhtaç olan SP grubu içinde, üstelik 28 vekil muhalif olarak biliniyor.

Bu durumda Başbakan Valls 10 Mayıs günü Anayasa'nın ünlü 49'uncu maddesinin 3. paragrafına başvuracağını ilan etti. Yasanın mecliste oylanmadan hükümet tarafından geçirilmesine imkan veren bu madde daha önce de Sarkozy'nin başbakanı Villepin tarafından gündeme getirilmiş ve bu girişim o hükümetin sonunun başlangıcı olmuştu. François Hollande ve şimdiki başbakan Valls o zaman bu maddenin Anayasa'dan çıkarılması gerektiğini savunmuşlardı.

Bu açıklama üzerine muhalif sesler daha da artarak yükselmeye başladı. Bunun üzerine aslında bu yasa tasarısına temelde karşı olmayan sağdaki muhalefet partilerinin göstermelik bir gensoru hazırlığı başlarken, SP muhaliflerinin de dahil olduğu soldaki vekiller bir gensoru için imza toplamaya yöneldi ama bu imzalar gerekli olan 58 sayısına ulaşmadan 56'da kaldı. Top gene sokaktaydı.

12 Mayıs günü mecliste sağ partilerin gensoru önerisi tartışılırken Paris'te 10 bini aşkın kişinin katıldığı bir miting örgütlendi. Artık çalışma yasasına karşı eylemlerin başlıca sloganlarından biri de "49/3'e hayır" oluyordu. Bu mitingin sonunda yine cam çerçevelerin kırılması üzerine polisin sert bir müdahalesine karşı sert bir direniş oldu. Toulouse kentinde de Paris'tekinden daha kalabalık bir miting ve Grenoble'da 4 bin kişiyi aşan bir protesto olmuştu.

Bu gösterileri eylem haftası olarak ilan edilen 16-22 Mayıs günleri takip edecekti.

Sendikaların çağrısıyla Fransa çapında 17 Mayıs günü yapılan miting nispeten zayıf geçti. Pa-

ris'te 60 bin civarında kitle katıldı. Marsilya'da ise katılım 80 bini geçti ve Fransa'da toplam 500 bine yakın insan sokaktaydı. Toulouse ve Marsilya gibi sağın görece güçlü olduğu kentlerde katılımın artması eylemlerin çalışma yasası kadar Anayasa'nın 49/3 maddesine karşı eylemler niteliğinde oluşunu gösteriyordu.

19 Mayıs'ta sendikaların çağrısıyla düzenlenen gösterilere Paris'te 100 binin üzerinde Marsilya'da yüz bine yakın kişi katılırken Fransa genelinde katılım 500 bini buldu. Mitingin arefesinde bilhassa çevik kuvvet birimlerinde halkın polise karşı nefret duymasına yol açacak talimatlara karşı çıkan açıklamaların yapılması etkisini bu mitingde gösterdi. Hemen hemen göze batan bir sertlik olmadı. Mitingde sendikalar adına CGT başkanı Martinez bir genel grev hareketinin işaretini verdi.

Bu çağrıya karşılık hükümet yol işçilerinin yeni yasa tasarısının fazla mesai ücretlerinin düşürülmesiyle ilgili kısmından etkilenmeyeceklerini 21 Mayıs günü açıkladı.

Buna rağmen 23 Mayıs'tan itibaren bahis konusu grev dalgası kabarcakları.

İlkin 23 Mayıs'ta rafinerilerde ve petrol depolarındaki çalışanlar üretimi ve sevkiyatı durdurmaya başladı.

24 Mayıs günü Fransa'daki benzin istasyonlarının beşte birinde artık yakıt yoktu ve istasyonlarda araç kuyrukları başlamıştı. Hükümet askeri amaçlar için ayrılan stokları kullanmak zorunda kaldı.

Sendikalar 26 Mayıs gününü Fransa çapında genel grev günü olarak ilan etti. Bu aynı zamanda Fransa çapında sokak gösterileri demektir. Paris'te 100 bin kişi olmak üzere toplamda 500 bini aşkın kişi sokaktaydı.

Bu arada yakıt kıtlığı nükleer santrallerin verimini de düşürmekte ve bu kez bir de elektrik dağıtımında sıkıntı baş göstermekteydi.

Üstelik bu meydana Fransa tarihinin en büyük sağanaklarından biri taşkın ve sellere yol açarak patlak verdi. Ulaşım neredeyse tamamen durdu bazı kasabalar boşaltılırken Paris'te Sen Nehri'nin taşması üzerine en ünlü müzeler kapatılıp içindeki değerli malzemeler taşındı.

Grev hareketi de yol işçilerinden demiryolculara ve başka kamu sektörü çalışanlarına yayılırken ilk kez nükleer santrallerde de grev hareketleri başladı.

6 Haziran günü Hollande 1936 genel grevinin sonunda hükümet olan Halk Cephesi'nin grevlere son vermek için açıkladığı "yeri geldiğinde grevlere son vermeyi bilmek gerekir" sözünü hatırlattı.

Kamuoyu araştırmaları Fransızların yüzde 80'ine yakınının yasa tasarısına karşı olduğunu ve yüzde 59'unun bu yasaya karşı gelişen eylemleri desteklediğini ortaya koydu.

Karayolu çalışanlarına hükümetin verdiği tazvinden ilham alan kadro sendikaları konfederasyonu fazla mesai hakkındaki hükümlerin kendileri bakımından da değiştirilmesini istedikler. Bilhassa işyerindeki hiyerarşiye dair kendi aleyhlerindeki düzenlemelerin kaldırılması için pazarlık açtılar ve eğer bu istekleri yerine getirilmezse eylemlere tekrar katılacaklarını; bilhassa 14 Haziran'da öngörülen büyük mitingde yer alacaklarını ilan ettiler.

Nitekim 14 Haziran miting 31 Mart'ta başlayan sürecin en büyüğü oldu. Paris'te bir buçuk milyona yakın gösterici eylemdeydi. Bir o kadar da diğer kentlerde sokağa çıkmıştı.

Paris'teki miting sadece büyüklüğü ile dikkat çekmedi. Yine her zaman olduğu gibi polisin kıskırtması görüldü ve kuvvetle muhtemel sızmış polis ajanlarının tetiklediği kırıp dökme hareketleri mitingin kenarında gelişti. Birçok belediye aracının yanı sıra özel araç tahrir edilirken bu tür eylemlerde o zamana kadar görülmemiş bir şey oldu. Necker Çocuk Hastanesi saldırıya uğradı ve polisin bu sırada pasif, bazen da teşvik edici bir tutum aldığına dair sonradan tepkiler yükseldi.

Sonuçta yüzlerce göstericinin tutuklandığı, yüzlercesinin ve bir o kadar da polisin hastanelik olduğu bir eylem gelişti. Başka şehirlerde de Paris'teki kadar olmasa da benzer gelişmeler oldu.

16 Haziran'da yayımlanan bir kamuoyu araştırmasında yasa tasarısının geri çekilmesinden yana olan Fransızların oranının yüzde yetmişlerden yüzde atmsıza düştüğü görülürken iki gün sonra

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİNİ

açıklanan bir başka ankete göre bu yasa tasarısına karşı yapılan eylemleri destekleyenlerin oranı bir ay öncekiyle kıyasla bir puan artarak yüzde altmışa yükselmisti!

O mitingün akşamı başbakan mitingdeki gelişmelerden düzenleyen sendikaların sorumlu olduğunu ve bu nedenle Haziran ayında yapılacak olan edilen diğer mitinglere izin verilmeyeceğini açıkladı. Bu Fransa tarihi bakımından bir ilk değilse de ona yakın bir istisnai olağanüstü hal tedbiriydi.

Aynı zamanda da hükümetin eylemlerin başını çeken sendika yönetimiyle pazarlığa yanaşma hazırlıklarının habercisiydi. O zamana kadar sadece kendi yandaşı sendikacıları muhatap alan hükümet muhalif sendikacıları da muhatap alacağını belli etmişti.

Nitekim bu yasak hükümetle sendikaların görüşmelerinin ardından kalktı; 23 Haziran'da öngörülen miting izin verildi. Bu sözde miting Bastille Meydanı'ndan başlayıp, nehir kıyısındaki tecrit alanında birkaç yüz metre ilerledikten sonra, aynı meydana sona erecekti. Toplam 30 bin civarında kişinin itibar ettiği bu eylem toplam iki saatte bitti. Sonuçta alanı terk etmeyi reddeden birkaç yüz kişilik grupla polis ve jandarmanın dostane gerginliği de (yüzün üzerinde gösterici fazla hırpalanmadan ve fazla direnmeden gözaltına alınırken bazı CGT'liler polis araçlarının üzerine karanfiller bırakıyordu!) bir saat içinde sona erdi.

Sıkı bir arama ve kuşatma altında gelişen bu eylem sırasında ortada olmayan "casseur"ler akşamleyin kendilerini gösterdi. Bir CFDT binası ve bir CGT binasının camları çerçeveleri indirildi.

Bu eylemin hükümetin istediği biçimde cereyan etmesi ve sendikaların hükümetin güvenini kazanması üzerine bir sonraki mitingde de izin verildi.

El Khomri yasasına karşı sendikaların Mart ayından itibaren ilan ettikleri Fransa çapında 12 büyük seferberliğin sonuncusu 5 Temmuz'da gerçekleşti.

28 Haziran günü nispeten uzun ve olağan miting güzergâhı sayılabilecek bir güzergâhta gerçekleşen miting Mart'tan beri yapılacak olan edilen Fransa çapındaki 12 büyük seferberliğin on birincisiydi. 19 Haziran dönemecinden sonraki

sürecin neye benzeyeceği de bu miting ile anlaşıldı. Hükümetin önce yasakladığını ilan edip sendikalarla pazarlıklardan sonra izin verdiği bu miting ile, yapılan pazarlıkların ne olduğu açık seçik ortaya çıktı.

Her şeyden önce miting yürüyüş güzergâhı boyunca tam bir polis kuşatması altında cereyan etti. Daha yürüyüşten önce alana girişlerde o zamana kadar söz konusu olmayan bir uygulama başlamıştı. Toplanma yerine giden tüm yollar polis tarafından barikatlanmış ve turnikeler oluşmuştu. Buralarda gelenler kimlik kontrolü ve üst baş aramasından geçiriliyordu. Öyle ki bu noktalarda kâh şüpheli görüldüğü için kâh geçmiş nedeniyle, kâh üzerinde bulunan kimi "aksuvarlar" nedeniyle Paris'te 100'e yakın kimsede gözaltına alındı.

Paris'te ve başka yerlerde görüntü almak isteyen kimi gazetecilere polise çok yaklaştıkları gerekçesiyle bazen tehdit ile bazen da şiddet uygulanarak (birinin fotoğraf makinesi kırıldı) müdahaleler oldu.

Fransa çapında 200 bine yakın kişinin Paris'te 50 bin civarında göstericinin katıldığı mitingde tam anlamıyla CGT damga vurdu. Çevre illerden yüzlerce otobüsle gelen kortejler oldukça canlı ve düzenliydi. Kimi kortejlerin etrafında giriş çıkışları önleyen koruma zincirleri dikkat çekiyordu.

Daha dikkat çekici olan hususlardan biri de Kuzey veya Sahra altı Afrika kökenlilerin neredeyse yok denecek kadar az olmasıydı. Bunun bir nedeni ramazan ayı olsa bile asıl neden bundan ibaret değildi. Türkiye ve Kuzey Kürdistanlılar da önceki yasa tasarısına karşı eylemlere katılmadıkları gibi bu mitingde de yoktular. En azından görünür bir varlıkları yoktu.

Bu yeni tip miting böylece herhangi bir kayda değer olay olmadan sona erdi.

Aynı sırada protesto edilen yasa tasarısı Senato'da görüşülmekteydi. Akşama senato yasa tasarısında bazı kozmetik denebilecek değişiklikler yaparak yazayı tekrar parlamentoya gönderdi. Değişiklikler esasa dair değildi. En önemlisi 35 saatlik çalışma haftasının bütünü iptal eden senato da olduğu gibi geçememişti. Fazla mesai ücretlerindeki budama ve ekonomik nedenlerle işten çıkarma konusu da öyle.

Ama en çok değişiklik tasarımın sendikaların iş

hayatındaki rolünün neredeyse tümüyle sıfırlanmasını ifade eden kısımlarına dairdi. Bu bakımdan sendikaların etkinliğini nispeten korumaya dönük düzeltmeler vardı.

Buna rağmen sendikalar önceden ilan ettikleri 12 büyük seferberliğin sonuncusunu 5 Temmuz gününde yapacaklarını duyurdu. Başbakan Vals de yasanın tekrar Meclis'te görüşülmesine gerek duymayacağını bir kere daha beyan etti.

5 Temmuz miting adeta bir göstermelik prosedürü tamamlama havası içinde geçti. Bastille Meydanı'na sıkıştırılmış minyatür eyleme katılanlardan daha fazla kimsenin katılmadığı bu miting yasak savarcasına geçirildi. Bir kısım Parisli tatil yollarına düşmüştü bile, kalanları da miting takip eden hafta sonundan itibaren yola düşecekti. Adet olduğu üzere yaz tatili ile birlikte Paris'teki "sınıf mücadelesi" de bir kez daha tatile çıkıyordu.

Her yıl olduğu gibi bu boşlukta hükümet daha sıkı çalışmaya hazırlanacaktı.

Ama artık belli olan şeydu ki El Khomri'nin yasa tasarısı bundan böyle CFDT dışındaki sendikaların da muhatap olacağı bir pazarlık sürecinde şekillenecekti.

CGT başkanı Martinez tatile çıkmadan önce "yaz tatilinde mücadeleye son verecek değiliz mücadele yaz aylarında da başka biçim ve yöntemlerle sürdürülecek" derken belli ki buna işaret etmekteydi.

Bununla birlikte bu yıl yaz aylarının sadece kapalı kapılar ardında yürütülecek pazarlıklarla geçmeyeceğini de öngörmek gerekiyor. Oldukça yoğun ve çatışmalı geçen ve buna rağmen hükümetin geri adım atmamakta direndiği sıcak bir baharın ardından sorunların masa başında çözülmesini beklemek hayalperestlik olur. Aksine eylül ayı ile birlikte yeni bir güç dengesini sağlamak üzere sendikaların yaz döneminde tam bir atalet içinde kalması beklenmemeli. Aksine yeni bir bitlek güreşine hazırlanmak üzere tabanı uyanık tutmak ve SP içindeki muhaliflerin de partinin yaz kamplarında vb. etkinliklerde ısınma hareketlerini arttırmasına fırsat vermek, bilhassa öğrencilerin eylül ayına belli bir ivme ile girmesini sağlamak için bir takım planlar yapılacağını beklemek gerekiyor.

Fransa'da yeni başkanlık ve yasama meclisi se-

Sarkozy'nin çalışma yasaları ve karşı protesto eylemleri

CPE yasa tasarısı daha çok genç işsizlere (26 yaşından genç) iş imkânı yaratma kaygısıyla tasarlanmıştı. Fransa genelinde işsizlik oranı yaklaşık yüzde 9 iken bu yaş grubunun çalışabilir durumda olanlarının yüzde 29'u işsizdi. Özellikle de bunların banliyölerde yaşayan ve göçmen ailelerin çocukları olanlar arasındaki kesiminde bu oran misliyle yükseliyordu. Bu kesim aynı zamanda önce Sarkozy'nin "serseriler" diye hitap ederek ve "tazyikli suyla" temizlemekten bahsederek kışkırttığı kesimdi.

Bu söylemleri takiben söz konusu banliyölerin en büyük ve en ünlü olanlarından birinde polis kontrolünden kaçmak isteyen bir elektrik trafosu- na sığınma talihsizliğine uğrayarak ölen, biri kuzey Afrika diğeri Sahra altı Afrika kökenli ailelerden gelen iki gencin (Türkiye kökenli olan üçüncüsü o trafoya girmeyerek hayatını kurtarmıştı) ölümü üzerine başlayıp, önce başka banliyölere sonra Fransa'nın başka kesimlerine yayılan büyük 2005 banliyö ayaklanmaları patlak vermişti. Bu banliyölerden Paris'e giriş çıkışını yasakladığı olağanüstü hal tedbirleri alındı ve eylemler sert baskı tedbirleriyle ve eylem odakları tecrit edilerek bastırıldı.

İşte 2006 Nisanı'nda gündeme gelen CPE yasa tasarısı aynı zamanda bu kesimlerin rahbet edeceği bir çerçeve açıyordu. Zira "o güne kadar hiç çalışmamış 26 yaşından genç işsizlere" hitaben kaleme alınmıştı. Bu gençleri işe alan işverenlere vergi ve sigorta kesintilerinden iki yıl muafiyet getiriyor ve istediği herhangi bir gerekçe göstermeden ve tazminatsız işten çıkarabilme imkânı vaat ediyordu. Genel olarak bakıldığında güvencesiz çalışmanın yasallaştırılması anlamına geldiği açık seçik olan bu yasa, aykırı biçimde o güne kadar kökeni, ismi ve adresi nedeniyle hiçbir biçimde iş bulma fırsatına erişememiş gençler açısından ilk defa bir iş bulma imkânı anlamına geliyordu. Bu nedenle banliyö ayaklanmalarının karşılığında sunulan bir hediye olmadığı besbelli olsa bile bu kesimlerin ilk elde karşı çıkmak isteyeceği bir düzenleme değildi.

Nitekim kısa zamanda bu özel yasanın bu kesimlerin sessiz kalmasını sağlayarak bir başka ve daha genel bir saldırının ön hazırlığı olduğu anlaşıldı.

Doğrusu bu yasa 2005 Ağustosunda yürürlüğe girmiş olan ve süresi belli iş sözleşmelerinden farkı pek anlaşılmayan CNE (Yeni iş sözleşmesi) yasanın daha güçlü ve yaygın bir kullanıma girmesi ve güvencesiz çalışmanın iyice yaygınlaştırılması için bir adımdı. CNE tipi sözleşmelerde herhangi bir yaş sınırı getirmeden iki yıldır işsiz olan herkes için geçerli olmak üzere işverenlere bu kimselere işe almak istediği takdirde benzer avantajlar getiren ve güvencesiz çalıştırma imkânı sunulması söz konusuydu.

İşte esas olarak banliyölerdeki gençlere yönelik olarak tasarlanan CPE yasanın Ocak 2006'da gündeme gelince banliyö ayaklanmalarının sırasında hiç hareket geçmeyen Paris başta olmak üzere Fransa'nın genelinde öğrenci gençlerden başlayıp yayılan eylemler ortaya çıktı. 7 Şubat'ta CPE ve CNE yasalarının geri çekilmesi talebiyle gençlerden başlayıp bütün sendikaların ve kitle örgütlerinin katıldığı kitlesel protesto eylemleri patlak verdi. Fransa'nın belli başlı üniversite kentlerinde toplamda 400 bin kişiye ulaşan kitlesel protestolar oldu. Ama 2005 Ekimi'nde bütün Fransa'yı dehşete düşüren banliyölerde bu eylemlere rahbet yoktu.

7 Mart'ta bu kez göstericilerin sayısı bir milyonu aşmış 39 üniversitede grev ilan edilmişti. Bu başta Paris Sorbonne olmak üzere kimi üniversitelerin işgal edilmesi demektir. Sorbonne Üniversitesi'ndeki işgal 10 ve 11 Mart günlerindeki polis saldırısıyla oldukça çatışmalı bir direnişin sonunda boşaltıldı ve polis üniversite çevresinde ay sonuna kadar sürecektir bir abluka uyguladı.

Bu gelişmenin ardından CPE ve CNE yasalarına karşı kitlesel protesto eylemleri yayılarak sürmekteydi. 14 Mart'ta on binler mertebesinde olan kitle, 16 Mart'ta yüz binleri aşır bir milyona yaklaştı.

Bunun üzerine hükümet sendika yöneticilerini çağırarak CPE yasanın üzerinde muhtemel değişiklikleri tartışmaya yeltendi. Sendikaların yanıtı reddetmek oldu. Düzeltme değil iptal istediklerini bildirdiler.

18 Mart'ta Fransa'nın 160 beldesinde bir buçuk milyonu bulan bir kitle sokaktaydı. Bütün bu eylemlerde de az çok polisle çatışmalar olmaktadır.

"Nuit Debout-Uykusuz Gece" Hareketi

Paris'teki mitingün büyüklüğü yanı sıra en önemli sonucu bundan sonraki süreçte sık sık anılacak yeni bir oluşuma hayat vermesi olacaktı. Mitingün ardından çoğunluğunu liselilerin oluşturduğu binlerce genç "Republique Meydanı'nı işgal edelim" şiarıyla büyük ölçüde kendiliğinden bu meydana yöneldiler ve orada toplandılar. Geceyi burada ayakta geçirelim, çağrısının ardından Nuit Debout (nüi döbu-gece ayakta/uykusuz gece) denen eylem dizisi başlıyordu.

Bazı yönleriyle bilhassa katılanların niteliği ve siyaset dışı olma kaygısıyla Gezi Parkı'ndaki işgali andıran bu hareket Gezi Ayaklanması'ndan ziyade ABD'deki "Occupy Wallstreet" bilhassa da Podemos'a hayat veren İspanya/Madrid'deki eylemlerden esinlenmekteydi. Fransa ölçeğinde ise bu hareketin başında eğer somut bir inisiyatif sahibi aranacaksa bu, Fakir adlı ve başlığı altında "Neredeyse herkese kızgın bir gazete" yazan gazete etrafında oluşmuş bir tür sosyal medya hareketidir. Fransa'nın kuzeyinde bir yerel gazete olarak 2000'li yılların arefesinde yayınlanmaya başlayan bu yayın zamanla internet ve sosyal medya ağlarını da kullanarak Fransa çapına yayılmış kendini solda gören bir harekettir. Kendini bir siyasi hareket olarak değil "barışçı bir yurttaş inisiyatif" olarak tanımlayan ve siyasal olarak daha çok anarşist/liberter akımların etkisine açık bir harekettir.

Bu hareketin taraftarlarının ilk inisiyatiflerini aldığı işgal eylemi ertesi sabah polisin daveti üzerine ilk metronun açılışıyla birlikte alanı terk etmek üzere sona erdirildi. Ama akşamüzere tekrar

Nihayet ortak karar alan sendikalar 28 Mart günü üç milyonu bulan eylemcinin katıldığı bir grev başlattı. Yasayı onaylayan Cumhurbaşkanı Chirac bazı değişiklikler yapılabileceğini bildirmek zorunda kaldı. Sendikaların cevabı 4 Nisan'da yeni bir genel grev çağrısıydı. Yine önceki eşdeğer bir katılımla genel grev başladı kimi yerlerde 6 Nisan'a kadar sürdü. Sendikalar 15 Nisan'a kadar yasa geri çekilmediği takdirde eylemleri arttıracakları tehdidini ileri sürdü.

10 Nisan günü Başbakan Villepin CPE yasanın uygulanmasının koşullar olmadığını açıkladı

çimleri 2017 baharında ve yazında olacak. Bunları 2019'da Avrupa Meclisi seçimleri 2020-21'de peş peşe yerel seçimler takip edecek (Fransa'da üç düzeyde yerel seçim var).

Çalışma yasası taslağı gündeme gelene kadar siyaset gündeminin başköşesinde faşist FN (Ulusal Cephe) partisinin yükselişi gündemdeydi. Ne var ki önce parti içinde baba Le Pen ile kızı ve torunu arasındaki gerilim ve partinin bölünmesi ihtimali belirdi. Sonra da çalışma yasası konusunda bu partinin esaslı bir itirazı olmamakla birlikte açıktan açığa Sosyalist Parti ile aynı safa düşmeyi kaldıramayacağı da açık olduğundan siyasetin dışına düştü. Hükümete karşı Komünist Partiler ve anarşistlerle birlikte sokaklara çıkması da bahis konusu değildi. O nedenle FN tamamen gündemden düştü ve "banliyölerdeki kulüçkadan çıkan ve güvenlik güçlerine saldıran 'casseurs' leri kınamakla sınırlı kalıp hükümetin baskı tedbirlerine dolaylı bir destek sunarak" avuta çıktı. Buna karşılık esasen bu yasal düzenlemenin fikir babalarından olan Sarkozy de kendi partisi içinde yeniden yükseltilmek için sotaya yatmayı tercih ederek FN'in boşalttığı alanı doldurmak üzere hamle yapacak bir tutum alamadı.

Böylece görünen o ki Hollande'm ve Sosyalist Parti'nin itibarı git gide zayıflarken ve seçim sandıklarındaki başlıca rakipleri güçlenirken gündeme gelen bu çalışma yasa tasarısı ve ona karşı gelişen eylemler bir yanda SP'nin artık sol adına hareket etmesini imkansız hale getirmektedir. Buna karşılık sağ partilerin sandıktaki umutlarını arttıran bir iklim yaratılabilmiş değildir.

Buna karşılık bu eylemler uzun zamandır gerilemekte ve güç kaybetmekte olan FKP'nin CGT üzerinden prestij kazandığı ve güçlendiği bir süreç açmıştır.

Seçimlere daha uzun süre var denebilir. Ama bu süreç SP'nin tükenişinin hız kazanacağı bir süreç olurken sağdaki rakiplerinin hızlı bir ivmeyle yükselmesine dair bir süreç olacağı benzeniyor.

Aksine önümüzdeki yıllar Fransa'da solun yeniden şekilleneceği bir gelişmeye tanık olacak.

Kesin olan bu şekillenme nesnel bakımdan devrimci denebilecek dinamiklerin damgasını taşısa dahi devrimci bir değişim yönünde olmayacak.

ve daha kalabalık olarak yine ertesi sabah evlerine dönmeye hazır biçimde alandaydılar.

Nihayet 8 Nisan günü "işgalin örgütlenmesi komisyonu" nun önerisi ve genel kurulun kabulü ile hareketin sürekli kılınmasına karar verildi.

Hala sürmekte olan Nuit Debout hareketi başlamıştı. Bu hareket Paris'in başka alanlarıyla banliyölerinin yanı sıra bir dizi başka kentte de az çok benzeri hareketleri tetikledi.

Bilhassa hareketin merkezi olan Republique Meydanı'nda değişik konuların tartışıldığı forumlar ve yine genel kurula sunulmak üzere belli konularda çalışma yürüten komisyonlar biçiminde oluşumlar kurulup işletiliyor. Bunlar arasında örneğin "biz nasıl bir anayasa istiyoruz?" çalışması en çok rahbet gören ve süreklilik sağlayanlardan biri. Harekete katılanlar zaman zaman başka eylemlere destek vermek, gözaltına alınanların serbest bırakılmasını sağlamak yahut başka mitinglere katılmak üzere "huruç" hareketleri de yapıyor. Zaman zaman polisin gazlı coplu müdahalelerine ve gözaltılara maruz kalmalarına rağmen başlangıçta daha çok liselilerden oluşan hareket başka kesimlerin ve Fransız solunun muhtelif akımlarının da katılım göstermesiyle varlığını koruyor.

ve eylemler de sona erdi.

Ama bu aynı zamanda Villepin ile birlikte Sarkozy hükümetdarlığının sonunun başlangıcıydı.

2012 Mayısı'nda Sarkozy koltuğunu François Hollande'a devretti. Aynı gün Bastille Meydanı'nda ve Fransa'nın birçok kentinde yüz binlerce insan Hollande'nin seçim zaferini kutladı. Bu kitle CPE karşıtı eylemlerde sokaktaydı. Bugün El Khomri yasasına karşı sokakları dolduranlar da aynılardır.

1 Mayıs Mahallesi'nde Siyasi Portreler okumaları

1 Mayıs Mahallesi'nde uzun süredir her hafta düzenli devam eden okuma faaliyetleri düzenlenmektedir. Daha önceleri "Komünist Manifesto" ve "Devlet ve Devrim" okumaları gerçekleştirilmiştir. Bunların ardından KÖZ yayımlarından çıkan "Komünistlerin Gözleriyle Siyasi Portreler" adlı kitabı okumaya başladık. Bu kitaptaki bir çok siyasi kimliğin portresiyle alakalı her hafta belirlediğimiz arkadaşların sunumları yapması ve ardından yürüttüğümüz tartışmalarla bu okuma faaliyetlerini sürdürmekteyiz. Seçtiğimiz siyasi portrelerle ilgili sunumlara paralel olarak hem o dönemki siyasi faaliyetleri, hem de bugüne bıraktıkları izler üzerinden tartışmalar yürütmekteyiz. Ortaya koyulan siyasi çizgilerin neye denk geldiği, komünist bir dünya yaratma yolunda doğru bir hat olup olmadığı konusunda tartışmalar yapıyoruz. Bu tartışmalarımızda da her daim mihenk taşımız Komünist Enternasyonal'in ilk 4 kongresindeki ilke ve esaslar olmaktadır. Komünist bir dünyayı kurmak için kurulmuş olan bu dünya komünist partisinin kongrelerindeki değişmeyecek olan ilke ve esaslarına referansla ele aldığımız konuların değerlendirmelerini yapıyoruz. İlk Fransız devrimcilerinden olan Babeuf ve Blanquilerden, ikinci enternasyonalin oportünist çizgisinin vücut bulmuş olduğu Kautskylere, büyük Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşevik parti militanlarından, hedefine ulaşamayan mermi olan Che'ye, kendi silahıyla teslim alınan Allende'den, Kürdistanlı ilk kadın devrimcilerden olan Leyla Qasım'a kadar bir çok portreyi ele aldık. Bu portrelerin savundukları çizgiyle bolşevizmin çizgisini karşılaştırarak doğru yönlerini ve eksik kalan yönlerini irdeledik. Bugünkü devrimciler ve komünistler için kıymetli olan dersleri çıkarmaya çalıştık. Güncel siyasetle de bağını kurarak sürdürdüğümüz bu okuma faaliyetimizi düzenli yapmaya devam edeceğiz.

Babeuflerden başlayıp Bolşevikler öncülüğünde komünist enternasyonalde doruk noktasına ulaşan kızıl ipin takipçisi olan KÖZ'ün arkasındaki komünistler olarak bu çizgiyi tekrar vücut bulduracak olan komünist partiyi yaratma mücadelesini veriyoruz.

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Tuzla'da KÖZ okuması

Paskalya Ayaklanması ve Kürdistan'daki başkaldırı

Tuzla'da haftada bir gün KÖZ gazetesi okumaları yapıyoruz. KÖZ gazetesindeki gündemlere yönelik ve öncesinde çıkmış yazıları karşılaştırma yaparak okuyoruz. Okuduğumuz yazı hakkında başka siyasetlerin görüşlerine de bakarak hazırladığımız okumaları düzenli bir periyodla yapıyoruz. KÖZ gazetesinin yazdıklarını merak edenler ve bu konularda tartışmak isteyenler ile bir araya geliyoruz. Bu hafta Paskalya ayaklanması üzerinden Cizre, Sur, Nusaybin'de yaşanan ayaklanmaları tartıştık.

Paskalya ayaklanması 20. yüzyılda 1. Dünya Savaşı'nın tam ortasında gerçekleşti. 1. Dünya Savaşı'nın olduğu bir zamanda, İngiltere'nin Almanya ile cephede savaşta olmasını fırsat olarak değerlendirmek isteyenler İrlanda'nın bağımsızlığını sağlamak için bir ayaklanma kararı aldılar. Aynı süreçte sosyalistlerin de içinde olduğu ve sendikali işçilerden oluşan İrlanda Yurttaşlar Ordusu da bir ayaklanma hazırlığı yapıyordu. İki farklı grup birbirlerinden haberi olunca bir araya gelip girişimlerini ortaklaştırdılar. 1916 yılının Paskalya gününde 24 Nisan'da bir ayaklanma kararı aldılar.

İrlanda'da yüzyıllardır süren İngiliz hâkimiyetine karşı 24 Nisan günü silahlı ayaklanma başladı. Yaklaşık 1500 kişilik bir silahlı güçle Dublin'deki cumhuriyetçi İrlandalı isyancılar, işgalci Britanya Ordusu'nun burnunun dibinde, ele geçirdikleri yerlere İrlanda bayraklarını diktiler ve İrlanda Cumhuriyetini ilan ettiler. Ayaklanmanın Dublin dışındaki kentlere yayılmasına çalışılsa da ayaklanmanın büyümesi ve yayılması sağlanamadı. Ayaklanmaya ansızın yakalanan Britanya ordusunun kendine gelmesi ve toparlanıp ayaklanmayı bastırması 1 haftayı buldu. Ordu, 1500 militana karşı 16000 askerle, tankla, toplu bombalayarak ancak bastırabildi ayaklanmayı.

Ayaklanmada 500 kişi yaşamını yitirdi. Burada en büyük kaybı Britanya ordusu verdi. 250 kişiden fazla sivil can kaybı yaşandı. Cumhuriyetçilerden ise 90 kişi ölmüştü. Ancak Almanya ile savaşın Britanya imparatorluğu tarafından askere gönderilerek ölen İrlandalı sayısı bu sayının kat be kat üstündeydi. Britanya imparatorluğu ayaklanmayı bastırma için sıkıyönetim ilan etmiş ve bastırılması sırasında 16 lider yakalanmış ve çok hızlı bir şekilde idam edilmişti.

3. Enternasyonal'inde ulusların kendi kaderini tayin hakkına konu olan başkasını ezen ulusun özgür olamayacağı ilkesi tamda böyle ayaklanmaların olduğu ezilen uluslar için bugün hala geçerliliğini koruyor.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı tartışmalarının birinde önemli vurgular vardır. Solculardan bazılarını içeren Zimmerwald grubunun organında "Şarkı Bitmiştir" sözleriyle başlayan, Paskalya Ayaklanması'nı bir darbe olarak değerlendiren ve bu darbenin ise İrlanda sorununu bir ulusal sorun olarak değil bir köylü sorunu olarak görenlere karşı; böyle bir ayaklanmayı küçük bir köylü darbesi olarak değerlendirmenin yanlışlığı ve yanlışlığı üzerine tartışmalar yürütülmüştür.

Yüzyıllar boyunca Britanya tarafından ezilen İrlandalılar, Amerika'da toplanan yığınla-

ra dayalı bir İrlanda ulusal kongresi İrlanda'nın bağımsızlığını ilan etti. Bu ayaklanma uzun bir yığın ajitasyonu, gösteriler, gazete yasaklamalar döneminden sonra, kent küçük-burjuvazisinin bir kesiminin ve işçilerden bir kesiminin yönettiği sokak savaşları biçiminde belirdi. Böyle bir ayaklanmayı "darbe" olarak nitelerek devrimin, sömürgelerde ve Avrupa'da ayaklanmalar olmadan, küçük-burjuvazisinin bir kesiminin devrimci patlaması olmadan, siyasal bakımdan bilinçsiz olan proleterlerin ve yığınların boyunduruğa karşı hareketi olmadan düşünülebileceğini sanmak, devrimi reddetmektir.

Bu tam da bir ordunun belirlenmiş bir noktada mevziye girerek "biz sosyalizmden yanayız" ve bir başka ordunun da bir başka noktada saf tutarak "biz emperyalizmden yanayız" diyeceğini ve o zaman devrim olacağını düşünenler ve bir devrimin böyle olacağını düşünenler tarafından darbe olarak nitelendirilir.

Kapitalizmi ilk ayaklanmada yıkmak çoğu zaman imkânsızdır. Bu nedenle yığınlar ayaklanma ayaklanma bir araya gelmeyi öğrenecek, yenilgilerinden savaş alışkanlığı edinecekler, kendilerini eğitecekler, gerçek önderlerini tanıyacaklar. Proleter devrimcileri tanıyacaklar, bir araya gelecekler, güçlerini birleştirmeyi öğrenecekler ve her ayaklanmada kaybettiklerinde daha büyük savaşa o büyük muzaffer savaşa hazırlanacaklar.

Yanı başımızda bugün Paskalya Ayaklanması'nı aratmayan bir başkaldırı ve ayaklanma T.C sınırları içerisinde işgal altında olan Kuzey Kürdistan'da yaşanıyor. Tüm çabalara rağmen, gönderilen özel birliklere, tüm operasyonların başında generallerin durmasına, katliamlara rağmen devlet bir türlü istediğini yapamıyor. Cizre'de, Sur'da, Nusaybin'de büyük bir başkaldırıyla karşılaştık. Büyüklüğünü gizleyemediği başkaldırı ise her yerde ve koşulda ayağa dolanıyor. Rejim krizinin daha da görünür kılınmasından ve daha da derinleşmesini sağlamaktan başka hiçbir işlerine yaramadı. Ancak asıl sorun kurulan barikatların güçlendirilmemesi ve başka şehirlere yayılmaması, kitlesele bir seferberliğe dönüştürülmemesiydi.

Türkiye de Kürtler özgür olmadan Türkiye'li emekçilerin özgürleşmesi de mümkün değil. Kürdistan özgürlüğünü eline almadan Ortadoğu'da barış gelmez. Çünkü 4 farklı devlet tarafından ele geçirilen ve sömürülen Kürtlerin özgürlüğü olmadan Ortadoğu'da barışı sağlamak mümkün değil. Bu nedenle Kürtlerin ayaklanmaları Türkiye'nin ve üç farklı devletin ezilenleri ve işçileri bakımından çok büyük bir öneme sahip. Böyle bir özgürleşmenin olabilmesi için asıl eksiğe ise ayaklanmalar değil, bu ayaklanmaları bir devrime dönüştürebilecek komünist bir öznenin eksikliğidir.

Kürtler Özgürleşmedikçe Türkiyeli Emekçiler Özgürleşmez!

Tuzla'dan Komünistler

5 Haziran mitingi öncesinde HDP ile bildiri dağıtımı

HDP, 5 Haziran'da yapacakları miting için bulunduğumuz yerelde bildiri dağıtımını yapacağını belirtti. Biz de KÖZ olarak bildiri dağıtımına destek verebileceğimizi kendilerine ilettik. Sonuçta 2 Haziran Perşembe akşamı Aydınlı'da bildiri dağıtımına başladık. Bu esnada miting için ajitasyon konuşmaları yaptık.

Yaptığımız ajitasyon konuşmaları "7 Haziran sonrası AKP'nin başlattığı savaşta Ankara'da, Amed'de, Suruç'ta yüzlerce insan katledildi. Cizre'de, Nusaybin'de, Sur'da yapılan saldırılara karşı ise mücadele aylardır sürüyor. 5 Haziran Pazar günü katliamların hesabını sormak, Cizre'ye Sur'a destek vermek, AKP'yi alaşağı etmek için tüm halkımızı mitinge davet ediyoruz.", "Erdoğan'ın başkanlık saldırılarına karşı sokağa, eyleme, mücadeleye! Pazar günü yapılacak eyleme tüm halkımız davetlidir." şeklindeydi.

Bildiri dağıtımını sırasında saatin geç olmasının ve daha önce daha az girdiğimiz bir mahalleyle girmiş olmamızın da etkisiyle, bir faşist önce sözlü tacizde bulundu. Etraftan kimseden destek alamayınca bu kez arkamızdan silahla havaya ateş açarak mahalleliyi provoke etmeye çalıştı. Biz çalışmaya devam edemesek de sakin bir şekilde mahalleden çıktık.

Daha sonra haberi duyan ve yanımıza gelen 8-9 kişilik gruba bu saldırıların böyle mahallelerde bile yaşanıyor oluşunun, bunların artarak devam edeceğinin işareti olduğunu belirttik. Amed'den Ankara'ya gerçekleştirilen saldırıların güçlü bir karşılık bulamamasının, ardından Cizre'de, Sur'da yaşanan ve Türkiye tarihinin en büyük silahlı başkaldırısı olma özelliğine sahip olan mücadelenin bir katliam olarak lanse edilmesinin bugün mücadeleyi geriye düşürdüğünü belirttik. Bu saldırıların hiçbirinin bizim cephemizden bir karşılık bulmadığını ifade ederek bu gibi saldırıların engellenmesinin yegane yolunun Erdoğan'a karşı kitlesele bir muhalefet hattının örülmesi olduğunu söyledik. Bugün yapılacak en ufak bir çalışmanın bile ne kadar önemli olduğunu ifade ettik. Sonuçta emekçileri ve ezilenleri buluşturmaya yönelik bütün mitinglerin ne kadar önemli olduğunu ısrarla vurguladık. Bu çalışmalara daha güçlü bir şekilde katılmanın, kitlelere güven vermenin, kitleleri bir araya getirecek halk toplantılarının, eylemlerin önemini anlattık. Asıl olarak yapılması gerekenin bu çalışmalara daha kalabalık ve güçlü bir şekilde çıkmak olduğuna işaret ettik ve bu süreçte kitleleri buluşturacak, onlara güven verecek halk toplantıları, eylemler yapılmasının öneminden bahsettik. Bu fikirler doğrultuda BEKSAV'a da mahallede yapılacak oldukları 15-16 Haziran etkinliklerinin çalışmalarını da beraber yürütmek istediğimizi ilettik. Bugün yaşananların bu çalışmaya son vermemesi gerektiğini ve yarı saldırının gerçekleştiği bölgeye daha güçlü biçimde gidilmesi gerektiğini düşündüğümüzü de ifade ettik.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak günün acil ihtiyacının gerileyen Erdoğan'a karşı kitlesele bir seferberlik yaratılması olduğunu vurgusunu yapıyoruz. Faaliyetimizde de ancak sarayı hedef tahtasına koyan çalışmaların kitle muhalefetinin önünü açacağından bahsediyoruz. 7 Haziran'dan bugüne uzanan süreç içerisinde HDP'yi meclise taşıyanların "hükümet kuruldu, kurulacak"; "tekrar seçim oldu, olacak" tartışmalarına saplandığını, böyle olunca yaşanan saldırılara karşı durulamadığını ifade ediyoruz. Bu yüzden de 1 Kasım seçim hazırlıklarının sönük geçişinin de; Sur, Cizre gibi kentler abluka altındayken İstanbul'un "sessiz" kalışının da vebalinin Türkiyeli devrimciler üzerinde olduğunu bilince çıkarmaya çalışıyoruz. Erdoğan'ı alaşağı edebilmenin yolunun birleşik mücadele olduğunu vurgusunu yapıyoruz. "Sorun Erdoğan değil sistem sorunu" biçimindeki soyut tespiti tekrarlayarak çözümü daha da belirsiz hale getirmek yerine, çözüm yolunun kutuplaşmış olan toplumun Erdoğan karşıtı cephesinde yer alan kesiminin güvenebileceği ve birlikte hareket etmekte çekinmeyeceği bir komünist partiyi yaratmaktan geçtiğinin propagandasını yapıyoruz. Bu kutuplaşmadan muzaffer bir halk ayaklanmasının doğmasının yegane yolunun bu olduğunu ısrarla vurguluyoruz.

Tuzla'dan Komünistler

Devlet Devrim Siyaset okumaları

Sultanbeyli'de uzun süredir devam ettiğimiz okumalara geçen ay başladığımız Devlet Siyaset Devrim kitabı ile devam ediyoruz. Daha önce Komünist Manifesto'yu okumuş ve güncel konularla tartışarak herkes açısından faydalı olacak şekilde tamamlamıştık.

Okumalara katılan arkadaşların da önerisi ile devamında Devlet Siyaset Devrim adlı kitapla okumaları sürdürmeye karar verdik. Kitabın basımını bittiği için PDF halini kitaplaştırdık. Katılan arkadaşların bir kısmı bölümleri paylaştı. Zaman zaman 20 kişinin katıldığı ve katılanların bazen kitapla ilgili olmayan ancak güncel olarak tartışılan konularda çeşitli sorular sorduğu bir formatta ilerliyoruz. Komünist Manifesto'nun ardından bu kitabın tamamlayıcı olduğu kanısı oluştu. Çünkü zaman zaman Manifesto'ya tekrar dönerek alınan referansları kontrol ettik ve tartışmaya çalıştık.

İlk bölümlerde tartışmalar daha çok siyasetin ne olduğu ve işlevi üzerine yürütüldü ve komünist siyasetin nasıl ayrıştığı anlaşılmasına çalışıldı. Devletin ne olduğu ve işlevleri genel olarak aktarıldıktan sonra Marksizm'de devletin nasıl ele alındığı konuşuldu.

İş bölümü, teori ve pratik konuları ise ikinci kısımda tartışmaya açıldı. Teori ve pratik tartışmalarında Marx'ın "Feurbach Hakkında Tezler" ile konu açılarak tartışmaya devam edildi. Devletin ortaya çıkışı bölümünde ise Rönesans, aydınlanma tartışmaları yapıldı. Devam eden haftalarda Fransız devrimi özelinde devrim, burjuva devrimi, proleter devrim konuları tartışılmaktadır.

Sultanbeyli'den Komünistler

Tuzla'da ozalit çalışması

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Newroz öncesi, aynı zamanda dokunulmazlık tartışmalarının da başladığı sırada, Aydınlı'da yapılacak mahalle newrozunun çalışmasının da bir

parçası olarak Kürdistan'daki saldırıları ve saldırılar karşısında gelişen direnişi, HDP'li vekillere yönelecek olan fezleke saldırılarını gündem ederek önümüzdeki süreçte saldırıların yoğunlaşacağını ve bunun karşısında mücadeleyi büyütme gerektiğini belirtmek için ozalit çalışması yaptık.

Hazırladığımız ozalitlerde "Sur'a, Cizre'ye Sessiz Kalma - Vekiline Sahip Çık - Biji Newroz, Newroz Piroz be", "Oylarımızla Seçtik Size Yedirmeyeceğiz - Biji Newroz, Newroz Piroz be", "Saldırlara, Yasaklara Karşı HDP'ye Sahip Çık - Biji Newroz, Newroz Piroz be" şeklinde ikiye/üçer slogan yer alıyordu.

Tuzla'dan Komünistler

Taksim tartışmalarının gölgesinde siyasal değil sendikal anlayışla gerçekleşen 1 Mayıs

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin 1 Mayıs'a iki hafta kala siyasi parti ve örgütlerle yaptığı toplantıda genel eğilim Taksim'de 1 Mayıs'ın gerçekleştirilmesi yönünde olmuştur. Yine bu toplantıda devletin Taksim'e izin vermeyeceğinin kuvvetle muhtemel olduğu; Taksim olmaz ise Kadıköy'e başvurulabileceği ifade edilmişti. Dört kurumun Kadıköy başvurusuna da valiliğin izin vermemesi üzerine miting alanı olarak gösterilen yedi miting alanından Bakırköy Halk Pazarı'nda miting yapılması tartışıldı. Halk Cephesi, Mücadele Birliği, BDSP, HKP, Kaldıraç, Halkevleri, Alınteri, PDD, ESP, SODAP, EÖC ve Devrimci Hareket Taksim'de ısrar edilmesi gerektiğini ifade ettiler.

Taksim'de ısrar eden kimi siyasetler Bakırköy'de miting kararı alırsa 1 Mayıs'ın bölüneceği uyarısında bulundular. Buna rağmen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ile diğer parti ve siyasi yapılar, CHP Bakırköy'de bir miting yapılabilirliğini ifade etti. Bakırköy'e miting başvurusu yapıldıktan sonra valiliğin Bakırköy'e izin vermesinin ardından Bakırköy mitinginin örgütlenmesinin konuşulacağı toplantıya bir önceki toplantıda Taksim diyen Kaldıraç, Halkevleri, ESP, SODAP ve EÖC de katıldı.

Miting için İncirli ve Marmara Forum öntü olmak üzere iki kol belirlendi. İki kolda 11.00'de toplanma 12.00'de de alana yürüyüşün başlaması kararlaştırıldı.

İncirli kolunda toplanan kurum ve siyasetler CHP, DİSK, TMMOB, Haziran Hareketi, Halkevleri, Kaldıraç, Aka-Der, EHP, KP, TKH, DİP, SEP, KSP, ÖSP idi. CHP'nin görece kitlesel katıldığı 1 Mayıs mitinginde CHP Kadıköy kortejinin açtığı "Madenin Karanlığından Devrimin Şafağına" pankartı dikkat çekiyordu. Haziran Hareketi ise alana "Diktatörlüğe ve Hilafet Anayasasına Karşı Haziran Türkiyesini Kuralım" ve "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız Omuz Ver" pankartlarıyla girdi. Halkevleri "Tek Yol Devrim Haklarımızı Kazanmak İçin Tek Yol Sokak" ve "Eşitliğin, Özgürlüğün, Laikliğin Ülkesini Kuralım" pankartlarını, Üniversiteli Kadın Kolektifi "Yaşamı Savunuyoruz Hayatı Örgütüyoruz" pankartını taşıdılar. Kaldıraç "Direnmek Yaşamaktır Örgüt Özgürlüktür" ve "Savaş, Sömürü, İşsizlik, Yoksulluk Kölelik Düzeninize Boyun Eğmeyeceğiz" pankartı, Aka-Der "Cizre, Yeni Çeltik, Cerattepe, Taksim Direnmek Yaşamaktır" pankartı taşıdı. KP "İşçi Sınıfı Güçlüdür Saraylar Yıkarak Diktatörler Devir Sömürüye ve Gericiliğe Son Verecek Odur" pankartının yanı sıra "Sosyalist Türkiye" pankartı da taşıdı. TKH ise "Gericiler Değil İşçiler Baş Olacak" pankartı ile alana girdi. DİP "Barış İstemek Yetmez AKP'yi Yenmeden Savaş Bitmez" pankartı açtı. EHP ise "Laiklik ve Kardeşlik için Emekçiler Direnecek", SEP-G "Yeni Bir Ülke/Dünya İçin Yüklen Emekçi", Kürdistan Sosyalist Partisi ise "Biji wi l'e Gulane/Yaşasın 1 Mayıs", Yeni Yol "Vardık Varız Var Olacağız" pankartı taşıdı.

İkinci Kortej kolunda yürüyen gruplardan HDP/HDK kortejlerinin pankart ve attıkları sloganlarda öne çıkan ise barış talebi, Kürdistan'da Erdoğan ve devletin Kürt halkına açmış olduğu savaş karşı direniş çağrısı ve Öcalan oldu. EMEP'in kortejinde taşınan çok sayıda pankart içerisinde "Savaşa ve Sömürüye Karşı İş Barış Özgürlük Taşeronlaşmaya Kiralık İşçiliğe Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Yaşasın 1 Mayıs" ve "Savaşa ve Sömürüye Karşı, İş Bilim Özgürlük Yaşasın 1 Mayıs" şiarları vardı. ESP "Tek Yol Direniş", "ESP Sosyalist Kadın Meclisleri "Susmuyoruz Teslim Olmuyoruz Direniyoruz", SDGF "Gençlik Direnecek Devrim Kazanacak", Beksav ise "Yaşasın 1 Mayıs" pankartlarını taşıdı. DHF "Özgür Bir Dünya İçin Faşizme ve Gericiliğe Karşı Birleşik Mücadeleyi Büyütelim" pankartıyla alana girdi. Yeni Demokrat Gençlik "Abluka ve Yasaklar Değil, Direniş Kazanacak", Çağrı "İşçilere Halklara Barış Gerek Savaşa Son Barış'a Evet, Gerçek Barış Devrimle Gelecek" pankartı taşıdı. Devrimci Parti kortejinin arkasında duran Devrimci Partili Kadınlar pankartlarında "Savaşa Şiddete Sömürüye

Kadınlar Diz Çökmeyecek", Dev-Lis kortejinin açtığı pankartta ise "Staj Sömürüsüne Çocuk Ölümüne Karşı Bir Şey Yapmalı" yazıyordu. SODAP "Faşizm Yenilecek Direniş Kazanacak", SYKP "Saltanatlar Çöker 1 Mayıslar Sürer" pankartı ile yürüdü. TÖP-G ise "Halk Meclislerinden Demokratik Cumhuriyete", Partizan "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan" pankartı taşıdı. Deri-Teks'in taşıdığı pankartta "8 Saatlik İş Günü, İnsanca Yaşanacak Ücret, Sendikalı Çalışma, Güvenceli İş İstiyoruz Alacağız Yaşasın 1 Mayıs", Belediye İş'in taşıdığı pankartta ise "İş Cinayetlerine Taşeron Çalışmaya Karşı Örgütlen, Sendikalı Ol Yaşasın 1 Mayıs" şiarı yer alıyordu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Marmara Forum kolunda yürüdük. Toplanma saati olan 11.00'de kortejimizi oluşturduk. Mitingde "1 Mayıs Sendikal Değil Siyasal Mücadele Günüdür AKP'ye Karşı Birleşik Mücadele" ve "Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan" yazan iki pankart taşıdık. Yürüyüş boyunca attığımız sloganlar "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan; Yaşasın Sınıf Dayanışması; Emekçiler Vuracak O Saray Yıkılacak; Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Varoşlarda Birleş 1 Mayıs'ta Devleş; Nerden Geliyoruz Varoşlardan, Ne İstiyoruz Özgürlük, Vermeyecekler Alacağız Özgürlük Savaşan işçilerle Gelecek". Yaşasın Komünistlerin Birliği" oldu.

Kortejimizde içinden geçtiğimiz siyasal süreç ve Erdoğan/AKP saltanatına karşı çıkan dövizler de taşıdık. Bu dövizlerde şu şiarlar öne çıktı: "Bütün Mücadeleleri Buluşuralım Erdoğan/AKP Saltanatını Yıkalım; Gezi ve Kobane ile Dayanışma Eylemlerini Buluşuralım; "Cizre'den, Cerattepe'ye, Bursa'dan, Zonguldak'a, Mücadeleleri Buluşuralım; Patates Üreticileri ile Kilisililerin mücadelesini Buluşuralım; Şikago'lu İşçilerin Siyasal Mücadelesini Bugüne Taşıyalım; AKP Saltanatını Yıkalım; AKP'yi Amerikancı Muhalefet Değil Ezilenlerin Mücadelesi Devirmeli; AKP'den Kurtulmadan En Küçük Haklarımızı Alamayız." Alanda 1 Mayıs KÖZ özel sayılarını dağıttık.

Miting alanı ve yürüyüş kollarının etrafını demir bariyerlerle ve birkaç kademeli arama noktaları koyarak ablukaya alan ve güya mitingde katılanların "güvenliğini alan" polis aslında 1 Mayıs'a katılanlara en büyük tehditti.

Arama noktasında HDP kortejinde Öcalan posterleri nedeniyle ve gerginlik artarken KÖZ kortejine geçenken polis dövizlerimize el koymak istedi, dövizlerimize sahip çıkıp vermek istemeyince saldırdı. Birkaç arkadaşımız hafif bir biçimde yaralandı, kortejimiz ise polisin bu tutumuna militan bir karşı koyuş gerçekleştirdi. Bu arada HDP'lilerden de kortejimizi savunan bir tutum alanlar oldu, polis gaz atarak kitleyi uzaklaştırmak istedi, bu kısa süreli çatışmanın ardından alana

girdi kortejimiz. Mitingde oldukça sönük ve çoksuz bir hava hakimdi. Daha tertip komitesi konuşmasını yaparken başta KP olmak üzere kimi siyasetler alanı terk etmeye başladılar.

Mitingde 10 Ekim Ankara Katliamına uğrayanların ailelerinin kurduğu derneğin yanı sıra; Pir Sultan Abdal Derneği; Türkiye Yazarlar ve Gazeteciler Sendikası; FKF'den; Beşiktaş Çarşı, Fenerbahçe ve Galatasaray taraftar grupları; Divriği Kültür Derneği'ne kadar çeşitli kesimler yer aldı.

1 Mayıs programının ilk konuşmasını DİSK Genel Başkanı Kani Beko yaptı

Beko konuşmasının başında 77 1 Mayıs'ında

düşenleri, devrimci önderlerden İbrahim Kaypakaya, Deniz Geçmiş ve Mahir Çayan'ı andı. Beko konuşmasında "İşçilere kölelik dayatanlar kaybedecek, biz kazanacağız", "Peki, nasıl kazanacağız? 1 Mayıs ruhuyla kazanacağız; birlik olarak kazanacağız; Mücadele ederek kazanacağız; dayanışma ile kazanacağız!" dedi. Beko seçimden önce taşeron kadro sözü verenlerin "kiralık işçi"liği kendilerine dayattığını söyledi. Özel istihdam bürolarında köle pazarları gibi işçileri alıp satmaya çalıştıklarını belirtti. Beko'nun diğer değindiği sorunlar işsizlik, iş cinayetleri ve sendikal hakların kısıtlanmasındı. Yaşanan çatışmalara da değinen Beko "Kardeşlerim unutmayın; barışın, kardeşliğin olmadığı yerde işçi sınıfı bölünür, parçalanır. Biz bölünürsek sermaye kazanır, patronlar kazanır, saray kazanır" dedi ve konuşmasını "Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla bitirdi.

Kani Beko'nun ardından KESK Başkanı Lami Özgen konuştu

Lami Özgen konuşmasına 1977'de Taksim'de ve 10 Ekim 2015'te Ankara'da hayatını kaybedenleri anarak başladı. Özgen AKP'nin kıdem tazminatına göz diktiği, özel istihdam bürolarıyla işçileri köleleştirmeye çalıştığı ve iş güvencesini ortadan kaldırdığı bir dönemde 1 Mayıs'ı kutladıklarını söyledi. AKP iktidarını faşizm olarak niteleyen Özgen, "Bizler işsizliğin, yoksulluğun pençesinde kıvrılırken onlar baskı ve zordan beslenen yolsuzluk ve rüşvet düzenini Türkiye'ye özgü başkanlık sistemi ile tamamlamak için ülkeyi kan gölüne çeviriyor" dedi.

Mehmet Soğanlı:"Güzelim memleketi cehenneme çevirdiler"

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğanlı da konuşmasında 1977 1 Mayıs'ında hayatını kaybedenleri anarak başladı. "Bundan yüzyıl aşkın süre önce emekçilerin ateşlediği fitil 'Başka bir yaşam, başka bir Türkiye, başka bir dünya mümkün' diyenlerin yolunu, yolumuzu bugün de aydınlatmaya devam ediyor." Soğanlı son günlerde yaşanan laiklik tartışmalarına da değindi: "Bugün gericiliğe ve ırkçılığa karşı daha fazla dik durma zamanı. Bugün laikliği yeniden kurma zamanı." Soğanlı konuşmasını "Onlar bu güzelim memleketi cehenneme çevirdi, biz baharı getireceğiz. AKP karanlığına karşı ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız" sözleriyle bitirdi.

TTB İkinci Başkanı Prof. Dr. Raşit Tükel sağlık çalışanlarına şiddet sorununa değinerek başladı konuşmasına. "Sağlıkta şiddetin nedeni uygulanmakta olan sağlık politikalarıdır." Bu politikaların birçok soruna daha yol açtığını belirten Tükel "Halkın sağlığını politikalar bozuyor" dedi. İş cinayetlerine değinen Tükel iş güvencesinin azalması taşeronlaşmanın yaygınlaşma değindi. Suriye'den Suruç'a Ankara'ya sokağa çıkma yasaklarının olduğu yerlerde ölümlere değinerek "Tüm savaşların sona ermesini istiyoruz" dedi.

Tüm toplum ve tarafları çatışmaların durması, sivil toplumun susması barış içinde bir arada ikliminin sağlanmasına çağırıldı. Sağlık emekçilerine dönük baskı ve soruşturmaları örneklerken ifade özgürlüğü vurgusu yaptı. Talepler: Sağlıkta her türlü ilave ücretin iptali; düşük ücrette, taşeronlaşmaya, kiralık işçi uygulamasına dur; iş güvencesi, halkın sağlığını önceleyen politikalar, diyerek konuşmasını bitirdi.

1 Mayıs Platformu adına da biri Türkçe diğeri Kürtçe iki ayrı konuşma gerçekleştirildi. Kürsüden yapılan açıklamalardan dikkat çeken bir şey ise Kemal Kılıçdaroğlu'nun ve Sosyalist Enternasyonal'in mitingi selamladığı anons edildi. Konuşmaların ardından müzik gruplarının sahne almasından sonra dağılmaya başlayan miting alanından ayrıldık.

1 Mayıs değerlendirmesi

KÖZ olarak her ay gazete bürosunda yaptığımız gazete söyleşisinin bu ayki gündemi 2016 1 Mayısı idi. KÖZ adına yapılan değerlendirme aşağıdadır:

BAKIRKÖY'DE 1 MAYIS MİTINGİ GERÇEKLEŞTİ

KÖZ yıllardır 1 Mayıs'ta bir miting yapılması gerektiğini söyledi. Son 10 senede 3-4 kez 1 Mayıs kutlandı. Bu 1 Mayıs'ın Bakırköy'de bir miting olarak gerçekleşti. Buradan doğan iki soru olduğunu görmekte mümkündür. Önce onları yanıtlamak gerekir.

Birincisi, böyle bir mitingün gerçekleşmiş olması Taksim ısrarı olan akımlar için ne söylüyor, onların pozisyonu hakkında ne anlam ifade ediyor? Bunu pankartımızla bağ kurarak anlatmak gerekir. İkinci soru 1 Mayıs'ın bir miting olarak gerçekleşmesiyle KÖZ muradına erdi mi? Oradan Türkiye'deki tabloya değerlendirmek gerekir.

Böyle bir mitingün gerçekleşmiş olması aslında solun önemli bir kesimi açısından büyük bir açmazı ifade ediyor. Çünkü yıllar yılı böyle bir tartışma yürütüldü. "1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması meselesi devrimci iradenin sorunudur, Taksim'i devrimciler dövüşerek kazandılar, dolayısıyla Türkiye'de devrimcilik iddiasında bulunanların da bundan geri adım atmaması gerekir" deniyordu. Bu yılki 1 Mayıs bunların hepsini çürüttü. Bu aslında başından beri çürük bir pozisyon, çünkü şu sormak gerekir. 2007'ye kadar devrimciler neden Taksim'e çıkma girişimlerinde bulunmuyorlardı? 2007'de ne olmuştu, bunu hatırlamak gerekir. 2007'de DİSK Taksim'e çıkma kararı aldığı için böyle bir ısrar başlamıştı. 1992'den sonra gerçekleşen ilk Taksim'e çıkma önerisi ise 2003'te olmuştu. O zaman da DİSK, Sarayhan'den Taksim'e yürüyor, diye bir kampanya başlatmıştı.

TAKSİM İSRARI CHP PROJESİDİR

Türkiye'de sosyalistler 90'lardan sonra Taksim'e esas olarak sendikaların güdümünde çıkmaya başlamışlardı. Biz o zaman, 2007-2010 arasındaki Taksim'e çıkma ısrarının sendikaların, esas olarak CHP'nin projesi olduğunu söyledik. 1 Mayıs'ın güçlü bir şekilde gerçekleşmesi için yapılan bir ısrardı. DTP/BDP öne çıkmasını, 1 Mayıslar çarçur edilsin, diye yapıyorlardı. O zaman sol "olur mu biz sendikaların tabanından bastırıyoruz, ilerici alt kademe sendikacılar, devrimciler işçiler bastırıyor, sendika bürokratları adım atmamak zorunda kalıyor" diyordu. 2010'da Taksim kazanıldığında da biz şöyle diyorduk; 2007'de ilk kez Erdoğan Taksim'in kapılarını açmak zorunda kaldı, çünkü BDP o zaman biz Taksim'e çıkarıyoruz diye bir yönelim belirtti. Bunun için başvuru yapacaklarını söyledi. Böyle bir ihtimalden endişelenen Erdoğan da Taksim'in anahtarını CHP'li sendikacılara verdi, diyorduk. Sosyalistler de biz kazandık, bizim zaferimizi küçümsüyorsunuz, diyor ve bunu tartışıyorlardı. 2012'den sonra da bu mesele böyle devam etti. Bu sene niye önemli, buna bakmak gerekir. Çünkü Taksim'e çıkılıp çıkılmama meselesini devrimciler, sosyalistler, alt kademedeki militan işçiler belirliyor olsaydı, ayın son günlerine kadar Taksim diye konuşulmasına rağmen sendikaların Bakırköy kararı alması karşısında, Taksim'e çıkma girişiminde ciddi bir hareket ve girişim olması gerekirdi. Üç beş akım dışında böyle bir ısrar olmadı ve herkes Bakırköy'e geldi.

SOL 1 MAYIS'I SENDİKALİST EKONOMİST TARZDA ELE ALIYOR

Bu, öteden beri söylediğimiz gibi 1 Mayıs'ın sendikalist-ekonomist bir şekilde ele alındığını gösteriyor. Bir meseleye siyasi bakmak, herhangi bir meselede devletle sorunu olan herkesi bir araya getirmeye gerektirir. Bugün temel siyasi sorun ise Erdoğan'ın akıbeti sorunudur. Dolayısıyla Erdoğan'la sorunu olan tüm kesimleri buluşturabilecek, onlara hitap edebilecek bir miting düzenlemek gerekir. Bu mitingün "Erdoğan Gitsin" türünden bir talebi olmalıdır. Böyle olduğu zaman toplumda farklı farklı talepleri olan kesimleri bir potada, bir alanda, tek bir hedef doğrultusunda güçlü bir şekilde buluşturmuş oluruz. İşte o zaman siyaset yapmış oluruz. KÖZ'ün bunu yapıp yapamaması ayrı şey, ama siyaset bu demek.

Ekonomizmi veya sendikalizmi nasıl tanımlamak gerek? İşçiler kendi taleplerinden bahsetsin, kadınlar, Kürtler kendi taleplerinden bahsetsin, kimse de bu kesimlere akıl öğretmeye çalışmasın demek, dolayısıyla 8 Mart'ın çerçevesini kadınlar çizsin, Newroz'un çerçevesini Kürtler -Kürtler derken bir Türkiye partisi olan HDP kastedilmesi de ayrı bir sorun- çizsin demek sendikalizm, ekonomizmdir. Sendikalist, ekonomist bakış 1 Mayıs'a baktığı zaman da, işçi demek sendika demek, sendika işçinin önderi demek, sendikalara akıl öğretmeye çalışmayalım, söylüyor. Türkiye'deki solun ekonomist olması bundan kaynaklanıyor. Hiçbir akım, 1 Mayıs güçlü bir biçimde kutlansın istiyorsa bir alana başvuralım, yasakların yasaklanmasını biz çalışmasını yürütelim, demedi. Herkes sendikaların neye karar vereceğini beklledi. Sendikalar 27 Nisan'da karar verince herkes sendikaların arkasından gitti.

Biz 1 Mayıs'ın sendikal değil, siyasal bir gün olduğunu ve bu yüzden de AKP'ye karşı mücadele etmek gerektiğini ifade ettiğimiz bir pankartla katıldık. Oysa bu olayın gerçekleşme tarzı Türkiye solunun zaten 1 Mayıs'ı siyasi bir gün olarak görmediğini gösterdi. Taksim ısrarında bulunları ise kitlelerin hiç itiraz etmediği sonuç bir eylem yapmış oldular. Taksim'i devrimcilik olarak niteleyenler açısından farklı ve çarpıcı bir tablo ortaya çıkmış oldu. Devrimcilik kriteri Taksim'e çıkıp çıkmamak üzerinden tanımlandığında tuhaf akımlar yan yana geldi. Devrimci Anarşistler Federasyonu, Halk Cephesi, Halkın Kurtuluş Partisi, Mücadele Birliği, Proleter Devrimci Duruş gibi birbirine benzetilemeyecek akımlar aynı yerde siyasetlilik temelinde buluşmuş oldu. Bu akımların bir kısmının siyasi olarak Türkiye'deki herhangi bir soruna ilişkin aynı şeyi söylemeleri mümkün değil. Aynı yerde aynı şekilde eylem yapmaları orada Bakırköy eylemine benzer olarak siyaset yapılmadığını kanıtlar.

APOLİTİK 2016 1 MAYISI İLE KÖZ'ÜN MURADI OLMADI

Biz 1 Mayıs Erdoğan'a, AKP'ye karşı bir miting olarak kutlanmalıydıydık. Nihayetinde bir miting gerçekleşti. Kimi siyasetler korku duvarının yıkıldığı, muhalefet hareketinin gürül gürül akacağı türünden değerlendirmelerde bulunuyorlar. Böyle diyebilir miyiz? Bunu deyiş diyemeyeceğimizi anlamak için öncelikle 1 Mayıs'ın miting olarak gerçekleşmesinin nasıl sağlandığına bakmak lazım. Ondan da önce şunu peşinen söylemek mümkün. 1 Mayıs'ın kendisi Erdoğan'a karşı bir mücadele günü olan bir miting olarak gerçekleşmedi. Alanda Erdoğan'a karşı şiarlar pankartlar mevcuttu. Ancak mitinge damgasını vuran bu değildi. Zira bu meseleyle ilgili temel sorun da gündem olmadı. Türkiye'nin temel sorunu bugün yaşanan iç savaştır. Kürsüden iç savaşa dair en ufak bir şey söylenmedi. Sadece bir iki konuşmacı katliamlardan söz etti. Burada bir mücadelenin yürütüldüğü ve Türkiye'nin batısından bu mücadeleye destek verilmesi gerektiği yönünde herhangi bir vurgu olmadı. Bugün hendekleri yok saydığımız zaman, Nusaybin'i, Yüksekova'yı yok saydığımız zaman ve oraya İstanbul'dan, İzmir'den Adana'dan destek vereceğiz demediğiniz zaman bir mücadele yürütmüyorsunuz demektir. Çünkü mücadelenin kilitlendiği bir başka alan da Kürtlere yönelik bu saldırı ve iç savaştır. O yüzden Bakırköy'deki 1 Mayıs'tan muradımıza ermediğimizi söyleyebiliriz. Çünkü 1 Mayıs'ın kendisi Erdoğan'a, AKP'ye karşı emekçilerin seferber olduğu bir miting olmadı. Bir miting gerçekleşti ama bu mitingün nasıl gerçekleştiği hakkında konuşmaya ihtiyaç var. En son KÖZ'ün sözünde sendikacıların 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlama kararına ilişkin saptamalarda bulunduk. Bu işi CHP'nin yaptığını söyledik. CHP sendikacıları kullanarak bir miting düzenletti ve bağımsız bir iddiası olmayan sol akımlar da bunun peşinden gitti. CHP, güçlü bir miting olmaması için bunu yaptı.

Sendikacıların yaptığı açıklamaları değerlendirdiğimizde bunu görebiliriz. Güçlü bir miting yapmak isteyenler bunu 3-4 gün kala organize etmezlerdi. Tüm aksaklıklara rağmen kitlesel bir miting düzenlemek istiyor olsalardı; "bizim devletimiz, bizi korumakla yükümlü olanlar bize saldırıacaklar, bu yüzden biz miting Bakırköy'de yapıyoruz, Taksim'e çıkmayacağız" demezlerdi. Can güvenliği endişesiyle mitingün Bakırköy'de yapılacağını söyleyerek bir miting çağrısı yapılmaz. Böyle bir açıklama ile miting gelmeyin çağrısıdır. Saldırı ihtimalinden söz ederek miting çağrısı yapılmaz, çağrının biz her türlü tehdit, baskı ve zulme karşın kendi mitingimizi yapacağız, diyerek yapılması gerekir. Onların bize verdiği her türlü gözdağına karşın daha güçlü sesimizi duyuralım, denmesi gerekir.

CHP'NİN PROJESİ DE BİR İMKÂNSIZ PROJE

Buradan önce şu sonucu çıkarıyoruz. CHP kendisinin damga vurduğu ve AKP'ye karşı olmayan, kitlesel olmayan bir miting yapmak istiyordu. Bu amacına da ulaştı. Bunun neden olduğunu anlamak için CHP'nin siyasi tablodaki rolü üzerinde durmak lazım. CHP neden Erdoğan'ın açmazları, zalimliği artarken bu fırsatı değerlendiriyor? Yani Erdoğan Kürdistan'da çakılı kalmışken, Ensar Vakfı üzerinden öfke kabarmışken, Meclis başkanı anayasada din olabilir diyorken, geçelim emek meselesini neden "Türkiye laikdir, laik kalacak" mitingini düzenlemiyor? Bu olurken de adeta AKP deri değiştirme gibi bir süreç yaşıyor, hükümete varmak için çok da elverişli bir süreç var. Bunun üzerinde durmak lazım, CHP neden vurmadı? Daha önceden biz AKP'nin açmazından bahsediyorduk. Aynı açmazın CHP içinde geçerli olduğunu söylememiz gerekir. O yüzden AKP'nin açmazının ne olduğunu hatırlatalım. Erdoğan Amerika ile arası bozulduktan sonra şöyle bir imkânsız projeyi denemeye çalıştı. Bir yandan Kürt sorununu kendi istediği gibi çözmeye, bir yandan İç Anadolu'daki MHP'lileri memnun etmeye ve buradan başkanlığa yürümeye gibi bir hesabı vardı. Biz bunun imkânsız bir hesap olduğunu söyledik. Türkiye'deki siyasal sorunlar derinleşirken, Amerikan projesi Türkiye'de iflasa uğrarken aynı anda hem Kürtleri, hem MHP'nin tabanını memnun etmenin imkânsız olduğunu söyledik. Nitekim öyle oldu. Zaten çözüm süreci denen şeyi bitiren de Erdoğan oldu. Kimseyi memnun edemeyince, MHP tabanından oy kaybettiğini ve Kürtlerin güçlendiğini düşündükçe masayı devirmeye ve en azından MHP'lilere yanına çekmeye hesap etti. Bugün AKP hareket edilebilir, çünkü bir tercih yaptı. CHP ne durumda, buna bakalım. Erdoğan'ın projesi bir imkânsız projeyse, CHP'nin projesi de bir imkânsız proje. Çünkü CHP, adımı koyulmuş Amerikalı bir muhalefet ve bu muhalefet Erdoğan'a karşı olan bütün güçleri kendi etrafında birleştirmeye çalışıyor. Bir yandan 17-25 Aralık operasyonuna devam edeceksin, cemaatten destek alacaksın. Ama bunu yaparken de Alevileri küstürmeyeceksin. Diğer yandan Kürdistan da belli bir mevzi kazanmak için Sezgin Tanrıkulu gibi insanları öne süreceksin ama ulusalçılar kızdırmayacaksın. Ulusalçılar tasfiye edeceksin ama onları Vatan Partisi'ne kaptırmayacaksın. Bu imkânsız bir proje ve o yüzden de tutmuyor. Cemaate gebe kaldığınız durumda laiklik mitingleri düzenleyemezsiniz. Ulusalçılar Vatan Partisi'ne kaptırmayalım dediğinizde de Nusaybin konusunda net bir tutum takınamazsınız. Dokunulmazlık için de yapılamaz. Normalde Türkiye'de siyasi bir akımın yeri göğü inletmesi lazımdı çünkü parlamentarizmin temel ilkeleri çiğneniyor. HDP'li vekilleri meclisten atıp yerine AKP'li seçmek için kişiye özel anayasa değişikliği yapılıyor. Parlamentarizmin temel ilkelerini çiğnenmesine Kılıçdaroğlu'ndan ses çıkmıyor. CHP'de böyle bir kilitlenme durumu var. İkinci olarak daha genel başka bir sorun var. Bir iç savaş sürecinden geçiyoruz. Sur'da, Nusaybin'de iç savaş yaşanırken, Cerattepe'de, Zonguldak'ta da bir şeyler oluyor. İnşaat işçileri hareketlenmeye müsait. Türkiye'nin batısında neler olabileceğini öngörüyorsunuz.

Bizim öteden beri söylediğimiz bir mesele var. Türkiye'de sol (CHP'nin dışındaki sol kastediliyor), esas olarak da devrimciler sokağa hükim. Sokak ile devrimci eylem arasında bir ilişki var. Yani Türkiye'deki bir mitingün Brüksel'deki bir miting gibi olabileceğini öngörüyorsunuz. Her an bir şey olabilir ve oluyor da zaten. Böyle bir durumda önünü alamayacağınız bir mitingün gerçekleşmemesi için de kitleselleşmesini istemiyorsunuz.

Bu ne anlama geliyor? Biz eskiden "AKP'ye karşı dur, CHP'ye yol verme" diyorduk. Bu şiar CHP'nin bir muhalefet alternatifi olarak Erdoğan'ın karşısına dikilebileceği, hatta seferberlik ilan edebileceği ve kitle hareketinin önüne geçebileceği anlamına geliyordu. Bugün 2016 1 Mayıs'ın da gösterdiği gibi önümüzdeki dönemde böyle bir ihtimal kalmamıştır. Bilakis CHP'nin kendisi de zaten kitle hareketinin önünde engel olacaktır.

HDP CHP'YE KOLTUK DEĞNEĞİ OLUYOR

Bu saptamadan yola çıkarak HDP'ye geliyor. HDP'nin bugün yaptığı da esas olarak CHP'nin koltuk değnekliğidir. Yani CHP'nin mitinglerin içini boşaltma, AKP'ye karşı bir seferberliğin önünü kesme projesinin dayanağı oldu. Bunu da, "sendikalar ne yaparsa onu yaparız" tutumuyla ve kendi içinde Taksimcileri susturmayarak, açık uçlu bir tartışma yürüterek yaptı. Bu pasif ve etkisiz tutumuyla CHP'ye destek olmuş oldu. Bunu elinden gelmediği için değil bilerek yaptı demek daha doğru olur. Böyle bir mitingün önünü kesmek için yaptı. Bu tutumu da hem 8 Mart'taki tutumuyla hem de Newroz'daki tutumuyla uyumludur. Çünkü HDP'nin kendisi eğer AKP'ye karşı kitlesel bir seferberlik örmek isteseydi, Türkiye'nin herhangi bir yerinde bir miting düzenleme girişiminde bulunurdu. Mitingi yaptığı yer sadece Diyarbakır oldu. Türkiye'de iç savaşın en yoğun yaşandığı yerde yaptı. Bunu yaparak Erdoğan'a hizmet etti. Çünkü şu propagandaya hizmet etti: "Türkiye'de demokrasi var, miting yapmak isteyene karışmıyoruz, teröristleri de bombalıyoruz. Demokrasi olmasa, iç savaş var dediğiniz yerde Newroz'u, 8 Mart'ı kutlayabilir misiniz?"

HDP tersinden Türkiye'de 1 yıl boyunca mitingleri tatil etti ve 1 Mayıs'taki tutumunun da bununla uyumlu olduğunu görmek gerekir. Aynı zamanda Türkiye'de 1 Mayıs CHP'ye teslim edilmiş ve CHP eliyle de AKP'ye karşı bir kitlesel seferberliğin önu kesilmişse bunun sebebi şu ya da bu yapısal neden değil, ya da insanların bombadan korkması da değildir. Zaten sendikaların kendisinin saldırı olacağını söyleyerek miting çağrısı yapmasına rağmen 20 bin kişi 1 Mayıs'a katıldı. Yani hiçbir çalışması yapılmayan, hatta antipropaganda yapılan bir mitingde 20 bin kişi geliyor. Bir yıldır da üstelik mitinglerin önünü kesmek üzere miting bombayı, kaosu özdeşleştirdikleri halde bu kadar insan toplanabildiğini görüyoruz. Bu oluyorsa Türkiye soluna rağmen oluyor. Bunun nedeni nesnel değil, öznel, sol içindeki hakim tasfiyeci eğilimdir. Bu reformist eğilimin kökünü de biz daha önce anlattık.

MİTING ÖNERİSİ AYRIMI ÇİZGİSİ OLUŞTURUYOR

KÖZ ne yapıyor? KÖZ burada da hendek mücadelesi yürütelim demiyor. Aslında herhangi bir koşulda reformist bir akımın söyleyebileceği bir şeyi söylüyor. Erdoğan'a karşı miting yapalım, diyor. Ama bugünkü koşullarda bu öneri bir ayırım çizgisi oluşturuyor. Çünkü bu aynı zamanda önü alınmayacak bir muhalefet hareketinin önünü açmış oluyor. Orada saldırı olabileceği söylenerek aslında, biz sessiz kalsak, frene basarsak, oto sansür uygularsak bu saldırılar durur, deniyor. Erdoğan'ın saldırılarını durdurmak evde oturarak sağlanmaz. Bir yıldır bu yapıyor zaten. Süruç'ta ses çıkmayınca, Ankara oldu. Ankara'da bir şey yapmayınca Kürdistan kan gölüne döndü.

Erdoğan bizi test ediyor diyoruz, ama bizim ne kadar iyi güvenlik önlemi aldığımızı test etmiyor. Erdoğan'ın test ettiği şey siyasi olarak ona karşı çıkıp çıkmadığımız. Çünkü provokasyonlara karşı güvenlik önlemleri ile savaşılmaz. Siyasetle ve onlardan korkmadığımızı gösterecek savaşmak gerekir.

Türkiye'de HDP'ye damgasını vuran siyasi çizgi esas olarak iç savaşı bitirip, Erdoğan'la tekrardan masaya oturulabileceği hayalini taşıyor. Bu savaşı sanki AKP değil PKK çıkardı anlamına gelir. Hayır, savaşı Erdoğan çıkardı ve bir şey yapılmadığı için çıkardı. Bu yüzden reformizm meselesi önemli. Siz Erdoğan'ı götürmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Erdoğan'ı ya da Erdoğan'ın bir AKP ile masaya oturmak isterseniz ne yaparsınız? Makul olalım, dersiniz. Bunlar kendi içlerinde birbirlerini iyiyip masaya oturmak zorunda kalır, dersiniz. Türkiye'de bugün sola damgasını vuran çizgi bu. Bu yüzden miting gibi masum bir talep böyle katı bir biçimde bu ayırımı yapmış oluyor. O nedenle bugün aktif olarak mitinglerin önünü kesenler de hükümetin politikalarına hizmet etmiş oluyor. Bizim cephemizde işler bu yüzden olmuyor.

GELİŞMELER ERDOĞAN'IN ZAYIFLADIĞINI DOĞRULUYOR

Siyasi tabloyu nasıl okuyacağız? Bir bakış açısına göre adım adım diktatörlüğe yürüten bir Erdoğan resmi çizmek mümkün görünmüyor. Aslında kendi pasif çizgisini meşrulaştırmak isteyen solun bakış açısı böyle. Hatta darbe üstüne darbe yapan bir Erdoğan'dan söz ediliyor. Böyle bir şey olmaz. Biz tam tersini söylüyoruz. Yaşanan gelişmeler Erdoğan'ın zayıfladığı tespitiyle uyumlu. Güçlenen bir cumhurbaşkanı kendi başbakanını böyle pespaye bir şekilde görevden almaz. Güçlenen bir cumhurbaşkanı MHP'nin kongresine, Ankara'nın göbeğine TOMA'lar dikerek müdahale etmeye çalışmaz. MHP'lilere "biz aslında Bahçeli'ye karşı değil AKP'ye karşı mücadele yürütüyoruz" dedirtmez. Bunların tümü güç değil zayıflık göstergesidir.

Erdoğan'ın Kürtlere savaş açarak Kürtleri kaybettiğini söyledi. Ama aynı zamanda başka bir gerilemiş hamlesinde daha bulundu. Kendi esnek politik çizgisini kaybetti. Kürtlere savaş açmak zorunda kalan Erdoğan MHP'nin politik çizgisine kilitlenmiş durumdadır. Erdoğan bugün "bunları Davutoğlu yaptı, Kürtlere savaş da o açtı, kötü adam Davutoğlu'ydü, ben aslında uzlaşabilirim" diyebilir mi? İki sene önce bunu diyebilmesi daha mümkündür, bugün daha zor. Çünkü sadece MHP'ye teslim olmuş değil. Aynı zamanda bu iç savaş yürütülebilmek, katliamları sürdürülebilmek için Ergenekon artığı faşist devlet bürokratlarına da teslim olmuş durumda. Bu yüzden de artık bunu yapması daha zor görünüyor.

GERİLEYEN ERDOĞAN'IN DARBE YAPMA OLASILIĞI ZAYIFLIYOR, DEVRİM OLASILIĞI KUVVETLENİYOR

Biz Türkiye'deki rejim krizinin birkaç çözüm yolu olduğundan bahsediyorduk. Bunlardan biri Erdoğan'ın darbe yapmasıyken, diğeri Erdoğan'a karşı bir darbe yapılmasıydı. Bir diğeri de Yunanistan'daki gibi bir halk muhalefetinin gelişerek reformistlerin iktidara gelmesi ve sistemin pislikleri temizlenerek yola devam edilmesiydi. CHP'nin bunu yapamayacağı açık. HDP de bu rolü üstlenmeyeceği ve bir halk muhalefetiyle seferberlik yapmayacağı için bu yolun da kapalı olduğunu söylemek gerek.

Peki Erdoğan darbe yapabilir mi? Darbe derken ne kastedildiğini netleştirmek gerekir. Türkiye'de Kasım ayında seçim olduğunda Erdoğan darbe yaptı dediler. Davutoğlu azledildiğinde de darbe yapan bir darbe daha yaptı, dediler. Buna da 'saray darbesi' dediler. Böyle söylemek, darbe fikrini pörsütmek olur. Rejim krizini çözecek darbe Erdoğan'ın anayasayı sadece çiğnemesiyle değil, ilga etmesi, yürürlükten kaldırılmasıyla olur. Parlamentoyu, anayasa mahkemesini kapatması, tüm siyasi parti liderlerini tutuklatmasını gerektirir. Darbe dediğimiz böyle olur. Böyle bir durumda da farklı mücadele biçimleri geliştirme-

Özgür Yaşam'da 1 Mayıs'a nasıl hazırlandık?

İzmir'de 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün ardından içinde çalışma yürüttüğümüz Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği'nde bir araya gelip 1 Mayıs mitingi için neler yapabileceğimizi tartıştık.

İzmir'de 7 Haziran sonrasında kitlesel katılımlı bir eylem neredeyse yapılmamıştı. 1 Mayıs öncesi Özgür Yaşam ortak ve ortak yakınları ile Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği'nin katılacağı bir piknik yapılmasına karar verildi.

24 Nisan Pazar günü yaptığımız pikniğe yaklaşık kırk kişi katıldı. 13 yıllık AKP iktidarı boyunca Gezi olaylarından Soma'ya, Özgecan cinayetinden Artvin Cerattepe'ye, Ankara Katliamı'ndan Sur, Cizre, Nusaybin'e, kadın cinayetlerinden Ensar Vakfı'ndaki çocuk istismarları ve yaşadığımız nice haksızlıklara dikkat çekilerek 1 Mayıs'a katılım için çağrıda bulunuldu. Pikniğe katılanlardan söz alan bazı kişiler son günlerde gerçekleşen patlamalardan tedirginlik duyduklarını ve çoğu insanın da bu korkulardan dolayı mitinge katılmayacağını ifade etti. Tam da bu yüzden, yani Erdoğan ve AKP hükümetinin yaratmak istediği korku imparatorluğuna karşı olduğumuzu göstermek için herkesin 1 Mayıs'a katılması ve 1 Mayıs'ın tarih ve anlamına yarışır bir 1 Mayıs kutlanması gerektiğine vurgu yapıldı.

Hafta içi birkaç arkadaş bir araya gelip, dernek üyelerinin kendilerinin belirledikleri "Sendikası, Sigortasız Çalışmaya Son", "1 Mayıs'ta Sokak Seni Çağırıyor", "Kahrolsun Bağzı Patronlar", "1 Mayıs Çok Güzel Gelsenize", "Gazoz Olma Örgütlü Ol", "Kral Deneyebilir ama Kimsenin Gölgesini Kısaltamaz", "Patronsuz, Pezevenksiz, Cinsiyetsiz Bir Dünya!", "Patronlara Göğüs Geren İşte Benim Zeki Müren" yazılı dövizlerimizi hazırladık.

1 Mayıs sabahı dernekte bir araya gelip hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra sloganlarımız eşliğinde Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan miting alanı olan Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik.

"Ezilenler İçin Eğitim; Eğitim İçin Dayanışma!" yazılı pankartın arkasından alana varınca kadar "Yaşasın Bir Mayıs, Biji Yek Gulan!", "Nereden geliyoruz? Varoşlardan! Ne istiyoruz? Özgürlük! Vermeyecekler! Alacağız! Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!", "Emekçiler Vuracak Saraylar Yıkılacak!", "Seni Başkan Yaptırmayacağız!", "AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak!", "Hırsızlardan Hesabı Emekçiler Soracak!", "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak!" sloganlarını atarak yürüdük. Attığımız sloganlar ve coşkulu kortejimiz dikkat çekiyordu.

Son zamanlarda yaşananların etkisi alana yansımıştı. Özellikle siyasi partiler olmak üzere katılım geçen senelere oranla gözle görünür oranda azdı. Bir süre sonra alandan ayrılıp 1 Mayıs değerlendirmesi ve sohbet alanı bir kafede toplandık. Aramızda 1 Mayıs'a ilk defa katılan arkadaşlar vardı ve bizimle birlikte 1 Mayıs'ı kutlamaktan çok memnun kaldıklarını ifade ettiler. 1 Mayıs'ın geçmiş senelere oranla daha az örgütlü olduğu, sönük geçtiği ve yeterince hazırlık yapılmadığı eleştirisi üzerine bizim 8 Mart'tan bugüne kadar yaptığımız hazırlıkları anlattık. Bundan sonra da daha fazla örgütlenmek gerektiğinin altı çizildi.

İzmir'den Komünistler

1 MAYIS DEĞERLENDİRMESİ

miz gerekir. Türkiye'de darbe olduğunu söyleyenler rutin günlük hayatlarına devam ediyorlar. Parti bürolarını açıp, kapatıyor, basın açıklamaları düzenliyorlar.

Erdoğan böyle bir darbe yapabilir, ama bugün gerileyen bir güç olarak bunu yapma ihtimali de zayıflıyor. 12 Eylül gibi bir darbe olabilir mi? Onun olması da zor, çünkü ordunun üst kademe komutanlar aracılığıyla bir darbe gerçekleştirilmesi için sıkıyönetim ilan edilmesi gerekir. Bunun için de adım adım devlet yönetiminin askerler tarafından kuşatılması gerekir ki nihai darbeyi yapıp yönetimi alabilsinler. Ancak Türkiye'deki siyasi kavga da gelişme tam aksi yönde. Çünkü Erdoğan askerlere yetki vermeme konusunda direniyor. Böyle bir durumda maceracı subayların yapabileceği bir darbeden bahsedilebilir. Ancak bu her zaman mümkündür. Ama bugünkü koşullarda Kürdistan'da, Nusaybin'de devletin çukulu kaldığı, Gever'de bozguna uğradığı koşullarda, Türkiye tarihinin Kürtlere dönük en büyük katliam girişiminin giderek en büyük bozguna uğrama ihtimalinin arttığı koşullarda bu tür bir darbe girişiminin maceracılık katasayısının yüksek olduğunu ve başarısız olacağını görmek gerekir. Böyle bir durumda ortaya çıkan şey aslında, emperyalistlerin birden toparlanıp siyasete eskisi gibi müdahale edemedikleri koşulda, bütün bu engelleri aşan patlamalı kitlesel devrimci bir ayaklanmanın gerçekleşeceği ihtimalidir. Yunanistan'dakine de benzemeyen onu da aşan, adeta bir Şubat Devrimi, 1905 Devrimi gibi bir ayaklanmanın gerçekleşeceğidir, elbette muzaffer bir proleter devrimden söz etmiyoruz.

2016 1 MAYIS'I ERDOĞAN'IN 4 MAYIS MÜDAHALESİNİ RAHATLATMIŞTIR

Şu anda hendeklere karşı tutum nasılsa Türkiye solunun devrimci bir ayaklanma gerçekleştiği koşullarda da benzer bir tutum takınacağından tereddüt etmememiz gerekir. Bunların da Türkiye'deki bir devrimci bir gelişmenin önünü kesecek biçimde hareket ettiğini anlatmamız gerekir. 1 Mayıs da bunu göstermiştir.

Buradan 1 Mayıs'a geliyoruz. Davutoğlu'nu 4 Mayıs'ta 'saray darbesi' denen şeyle azlettik. Hâlbuki bu darbe değildir, Erdoğan kendi atadığı Davutoğlu'nu kendisi görevden almıştır, bir özgüven ifadesidir bu. Soru şöyle sormak daha doğru olur. Bu kadar zayıflamasına rağmen Erdoğan'da bu özgüven nerden geliyor, böyle kritik bir hamleyi böyle bir süreçte 1 Mayıs'tan hemen önce nasıl yapabiliyor? İşte yüklenmemiz gereken nokta burası. Eğer 1 Mayıs Erdoğan'a karşı bir seferberlik olarak gerçekleşseydi bu olay olmazdı. Bu kadar pervasızca hareket etti, çünkü karşısında bir muhalefet olmadığını biliyordu. CHP eliyle bunun bu şekilde tasfiye edileceğinden emindi. Ekim ayından beri izlediği iç savaş politikalarının kitleleri sindirmeye de solu kısırdığına da farkındaydı.

1 Mayıs'ın Dersleriyle Erdoğan'a Karşı Kitlesel Seferberlik Başlatalım

Bu bize nasıl bir denklem çıkarıyor? 1 Mayıs'ın bu şekilde gerçekleşmiş olması, en azından bir mitingin örgütlenmiş olması ve korku projelerinin iflas etmiş olmasından cesaret alarak solun, böylesine kırılın ve zayıf bir durumda olan Erdoğan'a karşı, önümüzdeki dönemde 1 Mayıs'ı aşan eylemler mitingler örgütleme sorumluluğu var. Köz de bu kesimlerin tümüne çağrı yapmaktadır zaten. Siyasi düşmanımız daha zayıf durumda. Bizim önümüzdeki imkânlar daha fazla. Bizim engel olan tek şey de türlü gerekçelerle içimizden bizim yolumuzu tıkayanlar. Bu engelleri aşalım, Erdoğan'a karşı kitlesel seferberliklerde buluşalım.

Söyleşinin İkinci Turunda Sorulan Sorular:

-CHP olmasaydı bizim istediğimiz anlamda Erdoğan'ı karşısına alan bir miting olması mümkün müydü? Çünkü CHP olmasaydı belki bir miting de olmazdı. İkinci olarak HDP'nin koltuk değneği olması ne anlama gelir? Diğer bir sorum MHP'deki karşılığı nasıl okumak gerekir. Son sorum da Erdoğan'ın zayıflamasından bahsediyorsunuz, devrim ve demokrasi güçlerinin karşısındaki iktidar bloğu da zayıflıyor mu?

- Türkiye'nin batısında bir ayaklanma çıkarsa kimin tutumu Kürdistan'daki benzer olur, anlayamadım.

- AKP'nin içinde bulunduğu bir açmazdan ve CHP'nin içinde bulunduğu bir açmazdan bahsediyorsunuz. Bunlar nitelik olarak aynı açmazlar değil gibi geliyor bana. Çünkü CHP'nin AKP'nin hızlandığı başkanlık projesine yönelik somut bir muhalefet ördüğünü görmesek de bir yandan buna karşı mücadele edeceğini söylediğini görüyoruz. Sürecin ilerleyişi CHP'nin farklı kesimleri bir arada tutmasını ya da kimi kesimleri gözden çıkarmasını sağlayabilir. CHP'nin açmazı AKP'nin ki kadar keskin mi?

- Halk tarafından meşru kabul edilecek nasıl bir çalışma yürütmek gerekir?

- 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma ısrarı gösterenlere ne demek gerekir? Bir yandan da hem Bakırköy hem de Taksim'e gitme tutumu olanlar var, onları nasıl değerlendirmek gerekir? Bir diğer sorum da 1 Mayıs'ta Taksim ısrarının kitlesel eylemlerin önünü kesme ısrarı olduğunu söylüyorsunuz, bu akımların bu tutumlarının nedeni nedir? Köz Bakırköy mitingi ile muradına erdi mi?

- Köz 1 Mayıs'ta EMEP, HDP gibi Erdoğan'ı süptürmeyi değil onunla çözüm masasına oturmayı isteyen akımların bulunduğu bir alanda konumlandı. Diğer kolda da damga vurmasa da Erdoğan'ı, AKP'yi hedef alan akımlar bulunuyordu. Köz'ün konumlandığı yer pankartı ile uyumlu muydu?

- Erdoğan Avrupa'ya karşı Newroz'da demokrasi gösterisi yaptı diyoruz. Biz nasıl bunun demokrasi olmadığını biliyorsak, Avrupa da bunu hayda hayda bilmez mi? 4 Mayıs'ta Erdoğan'ın yaptığı şey bir darbe midir, başka bir şey midir?

- Diyarbakır'daki 2016 Newroz'u devletin tam da istediği bu dediniz. Bu, benzer biçimde 1 Mayıs'ta da Taksim'e gidenler teröristti, Bakırköy'de emekçiler 1 Mayıs'ı kutladı denmesine yol açar mı?

İkinci Turda Sorular Yanıtlandı

Rejim krizi dediğimiz zaman artık iktidar bloğundan söz edilemez. Şu veya bu kesim devletin asıl sahibi Erdoğan da bunun piyonudur, diyemeyiz. Bu liberal bir açıklama olur. Böyle bir açıklama yaptığımız zaman Türkiye'yi yanlış okursunuz. HDP'nin tezi de esastır budur. HDP, Erdoğan böyle yola çıkmamıştı, ama yolsuzluklar vs nedeniyle askerlere teslim olmak zorunda kaldı, diye değerlendiriliyor. Aynı açıklamayı yapanlar CHP için de, askerlere teslim oldu kutladı düşünüyor. Bu tez aslında Türkiye'de bir derin devlet olduğu, devletin çekirdeğinin bozulmadığı, ama kimseye de çok müdahale etmediği, iş ciddiye binince de devreye girdiği varsayımına dayanıyor.

Bir iktidar bloğu olsa aynı gün içinde mahkemeler farklı kararlar vermezler. Bir iktidar bloğundan söz ettiğimiz koşulda bir taraf bütün Yargıtayı değiştirip 150 yeni üye almaya çalışmaz. Cumhurbaşkanı bir tane gazeteciyle bu kadar uğraşmaz. Bu sorun Erdoğan ile ilgili değil, devlet aygıtının içinde birbirini çelmeleyenler var. 12 Eylül'e giderken devlet içinde bir çatışma yoktu, siyasetçiler içinde bir çatışma vardı. Parlamenter anlamda bir kriz vardı. Adım adım siyaseti burjuva partilerinden alarak güçlenen bir askeri egemenlik organı vardı. 12 Mart'tan sonra pekişmiş bir yekpare bir devlet aygıtı olduğunu görürüz. O günkü farklı bir rejim kriziydi. Bugünkü çok daha büyük bir rejim krizi ve bu tarafların arkasında kuvvetli emperyalist güçlerin olduğu anlamına gelmiyor. Bütün taraflar kaybettikleri için rejim krizi var. Amerika yapabileceği şimdiki kadar devirirdi Erdoğan'ı, ama yapamıyor. Amerika'nın Panama'nın işgalinden beri yaptığı tek başarılı iş Mısır'da Mübarek'i değiştirmek oldu. Orada da İhvan'ı istiyordu ama Sisi'ye mahkûm kaldı.

CHP'nin HDP ile ilişkisini söyle açıklamak gerek. Kılıçdaroğlu bir Amerikan projesinin bir parçası olarak AKP'yi önce frenlemek, sonra geriletmek ve değiştirmek üzere getirilmiş birisi. Bu proje parlamenterist bir proje. Amerika ve diğer emperyalistler sokağı kullanmayı tercih eden güçler değil. Çünkü Türkiye bir Mısır, bir Ukrayna, bir Tunus değil. Türkiye'de insanların yüzde 10'u HDP'ye oy veriyor. Devlet başkanı "bunlar Marksist-Leninist örgütler" diye konuşuyor, ciddi bir muhatap. Böyle bir devrimci yapının, toprağın, kadro bileşiminin ve mücadele azminin olduğu bir yerde bir emperyalist güç sokağı hareketlendirelim demez, hep temkinli olur ve hep savcı operasyonlarıyla ilerlemeyi tercih eder. Demin anlattığım müttefikler topları bir arada hareket edemeyecek bir toplam. Alevilerle Cemaatçileri bir arada hareket ettirmek zor. Dolayısıyla bugün CHP'ye oy verenler Kılıçdaroğlu'ndan memnun olduğu için değil, başkasına oy veremediği için CHP'ye veriyor. CHP'ye karşı bir aidiyet hissettikleri için oy vermiyorlar, bu nedenle CHP'deki stratejik oy oranı daha fazla denebilir. Bu imkânsız projeden dolayı da CHP'nin önümüzdeki dönemde kitle hareketinin önüne geçme imkânı da azalıyor. CHP AKP'ye karşı mücadele edemez demiyoruz, ama AKP'ye karşı kitle hareketini büyütürsek mücadele edemez.

MHP'deki karşılığı nasıl görmek gerekir? Amerika MHP'yi de CHP gibi dizayn etmek istiyor. Ama MHP'nin daha çelik çekirdeği olduğu için daha fazla dirençle karşılaşılıyor. CHP'ye bu tür bir müdahale olduğunda Erdoğan çok müdahale edememişti. Bugün ise kendi kongresinden çok MHP kongresine yoğunlaşmış durumda. Dolayısıyla MHP'de Amerika ve Erdoğan'ın çarpıştığını görmek lazım. Bunun sonucunda AKP'ci milli kanat ya da Amerikancı kanat kazandı, diyeceğiz.

Biz HDP'nin rolünü nasıl tanımlıyoruz? HDP gerillacı mantığın sonucu olarak kurulmuş bir parti. Gerillacı mantık Türkiye'de legal zeminde siyaset yapmanın koşulları yok, biz o yüzden dağa çıktık, der. Gerillacı savaşın amacı devletle masaya oturmak, uzlaşma koşulları gerçekleştiğinde de parlamenter siyasetin önünü açmak. Bu mantıkla kurulan bir hareket, eskiden siyaset yapmanın koşulları yoktu, şimdi parlamenter siyaset yapılabiliyor parlamenteriyse gireceğiz, diyor. Birinci durumda dağa çıkmak lazım diyor, ikinci durumda parlamenteriyse girelim, diyor. Ama ikisinin de vizyonunda parlamentodan devrimci amaçlarla faydalanmak yok. Erdoğan'ın her türlü saldırısının başlamasıyla parlamenter bakış açısı, siyaset alanının daraldığını, parlamentoda bu koşullarda yapabilecekleri bir şey olmadığını söylüyor. Bir yandan da PKK'ye bu hendekleri kapatmalarını, Erdoğan'ın bunu bahane ederek saldırdığını söylüyor. Yani parlamentoda, devrimci bir çalışmaya yürüterek parlamentonun çalışmadığını gösteririz, söylediklerimizi

kitlesel eylemlerle destekler, mitinglerle Erdoğan'ı düşürürüz, ardından da kendi kurucu meclisimizle kendi anayasamızı yaparız, diyen bir vizyon yok. Çünkü bu devrimci bir vizyon. Parlamenter kanallar üzerinden değil, anayasayı çiğneyerek Erdoğan'ı düşürmeyi, yasama meclisi ile değil bir kurucu meclis ile bu anayasayı yapmayı gerektiriyor. HDP ise parlamenter uzlaşma ile bir anayasa çıkarmak istiyor. Dolayısıyla parlamenter uzlaşmayı bozacak her türlü eylem etkinlikten geri duruyor.

Böyle bir bakış açısına sahip bir hareket 1 Mayıs'ta Erdoğan zayıfladı, biz de vuralım düşürelim, demez. Çünkü liberal bakış açısına göre devletin sahibi Erdoğan değil, Erdoğan'ı düşürürsek Ergenekoncular gelir ve çok daha kanlı bir dönem gelir, diye düşünür. Bu yüzden nasıl CHP kitle hareketinin önünü kesmek istiyorsa HDP de ona koltuk değneği olmak zorunda. Biz HDP'lilere devletle mücadele etmiyor, demiyoruz. Parlamentoda böyle hareket edilmesi gerektiği bakış açısıyla kurulduğu için böyle hareket ediyor. Önümüzdeki dönemde de HDP kitlesel eylemleri düzenlemek için sorumluluk almayacaktır. Hep eylem çağrısı yapacak, ama son anda bulunacak, işi boşa çıkaracak ve insanların gelmediğini söyleyecektir.

Türkiye'nin batısında Yunanistan'daki gibi bir şey olması için ya CHP'nin ya HDP'nin bunun önünde durması gerekir. Barışçıl eylemlerle hükümeti istifaya zorlayan mitinglerin gerçekleşmesi olasılığı da bugün düşüktür. Böyle bir durumda devrimci bir ayaklanma ihtimali artıyor. Bugün hendeklerin karşısında olanlar o zaman böyle bir ayaklanmanın da karşısında olacaklar, bunu söylememiz gerekir.

Köz böyle devrimci bir ayaklanma olacak diye rahatlayabilir mi? Bugün böyle bir ayaklanmanın vanp gideceği yer Şubat Devrimi gibi olur. Çünkü bu ayaklanmanın muzaffer olması sağlayacak devrimci bir parti yok. Bizim çağrımız da, her zamankinden acil bir ihtiyaç olan devrimci bir partinin yaratılmasında sorumluluk alınması çağrısı olacaktır.

1 Mayıs'ta Taksim'e gidenler kitlesel 1 Mayıs'ın önünü kesmiş midir? Bizim Taksim'e giden akımların kitlesel bir mitingin önünü kesen olumsuz bir etkisi olduğunu söylememiz için bu akımların CHP ya da HDP kadar sınıf mücadelesinde etkili bir güç olduğunu söylememiz gerekir, böyle bir durum yok. Bizim de böyle bir etkimiz olmadığını açıkça. Olsaydı biz miting başvurusu yapabilirdik. Onlara ancak siz bunu yaparak siyasi mücadeleden kaçırıyorsunuz, dememiz gerekir. Siyaset sözünü muhataplarınıza söyleyemeyiz, bu nedenle de Bakırköy'e gitmemiz gerekirdi, deriz. Erdoğan'a karşı kitlesel bir seferberlik örneği sorumluluğundan kaçtıklarını, 1 Mayıs'ta apolitik bir hatta buluştuklarını, devrimci saflarda siyaset yapmadan eylem yapma yarılmaması yarattıklarını söyleriz. İki arada bir derede kalkanlara da, Taksim daha devrimciyse oraya gitmek gerekirdi, Bakırköy'de kalmak gerekirdi ya buraya kalmalıydınız, deriz. DİSK Bakırköy deyince palpalayanlara, Türk-İş Kadıköy deyince neden gitmediklerini sormak gerekir. Sendikaların peşinden giden bu akımlar, tasfiyeci tutumlarını örtmek için Taksim'e çıkmış gibi yapıyorlar.

Köz'ün 1 Mayıs'ta konulanışı için ise şunu söylemek gerekir. HDP'nin Erdoğan'a karşı kitlesel seferberlik yürütmeyeceği belliydi. Bunu yapma-yağımızı söyleyen bir akıma neden bunu yapmıyorsunuz demek anlamlı değil. Ancak Erdoğan'a karşı mücadele edeceğimiz diyen ve HDP'yi ulusal hareket olarak gören hareketlerin bulunduğu alanda konumlanmak Köz için daha isabetli olurdu. Esas orada "Kurdara Azadi" demek gerekirdi.

Diyarbakır'daki Newroz'a ilişkin ise şunu söylüyoruz. Orada kentleşmiş proleter kitlenin kitlesel olarak devletle bir savaşı var. Orada HDP Newroz'u yapmasaydı, Diyarbakır'ın bütün sokaklarında bu hareket yayılır ve kitlesel seferberliği ateşleyen bir durum ortaya çıkabilirdi. HDP mitingi yaparak, hendek kazanmaya gerek yok, gelin kendinizi burada ifade edin, demiş oldu. Zaten devrimci bir niyeti olsaydı, mücadelenin de mitinglerle yapılabildiğini düşünseydi, İstanbul'da da Newroz'u yapardı.

Türkiye'de barikatlar olsaydı ve Gezi gibi bir şey oluyorken biz Kadıköy'de miting yapalım diyorsaydık reformist olurduk. Ancak bugün sahibi bir çatışma dinamiği yokken, kitlelerin yapabileceği şeyi engellemek üzere yapılacak bir şeyi söyleyen ve günün devrimci görevinden kaçan bir tutum olduğunu görmek gerekir.

Bir şey yapılacağı zaman meşruluk tartışması yürütmek gerekir. Erdoğan'a karşı kitlelerin katılabileceği eylemler düzenlenmesi, İstanbul vekillerinin İstanbul'da halk toplantıları düzenlemesi, vekillere sahip çıkıyoruz diyen ozaltiler yapılması gerekir. Dokunulmazlıkların kaldırılması karşısında bir kampanya yürütüp, Türkiye'nin her yanında kitlesel mitingler düzenlemek gerekir. O zaman Erdoğan'ın korktuğu başına gelir, o kırılğan durumunda bu kadar rahat hareket edemez.

Avrupa'ya ilişkin soru için ise şunu söylemek gerek, burada mesele Avrupa'yı kandırmak değil, Türkiye'de demokrasi olup olmaması Avrupalıların umurunda da değil, zaten kendi ülkelerinde de demokrasi olduğundan söz edilemez. Siyasette bu tür söylemleri cephanelik gibi düşünmek gerekir.

İstanbul'dan Komünistler

Bursa'da 1 Mayıs

Bursa'da örgütlenen 1 Mayıs için toplanma alanı Altıparmak Stadyumu'nun önü olarak belirlendi. Oradan kortejler Darmstat Caddesi'ni takip ederek ilerledi, Kent Meydanı'nda yürüyüşü bitirdi.

Geçtiğimiz yıllara göre hem katılım ve hem coşku bakımından zayıftı. Özellikle hafta içi Bursa'da yapılan canlı bomba eyleminin bunda büyük etkisi oldu. Sendikaların görece katılımı zayıftı.

Yürüyüş kolunda en önde "Sömürüye, Yoksulluğa, Faşizme Karşı Emek, Barış ve Demokrasi için 1 Mayıs!" pankartı açıldı. Ardından DİSK'e bağlı sendikalardan Birleşik Metal-İş, Genel-İş, DİSK Tekstil ve BSMMO yürüdü. DİSK kortejini TÜMTİS ve meslek odaları takip etti. TMMOB, TTB ve Emekli-Sen de 1 Mayıs'a katılım gösterdi.

KESK kortejinde BES, SES, Eğitim-Sen pankartlarıyla yer aldılar. MİB kortejini Deniz Kültür Sanat Evi "Yaşasın 1 Mayıs İnat Israr Dayanışma" pankartıyla takip etti. Yürüyüş korteji devamında Alevi Dernekleri Federasyonu, Halkevleri, Liseli Genç Umut, BHH, İşçi Hakları Derneği, EMEP, Emek Gençliği, Partizan, DHF, HDP, SODAP, BATİS, Dev-Lis, ESP, SYKP ve Yeşiller Sol Gelecek Partisi olarak sıralandı.

Yürüyüş güzergahı diğer yıllarda olmayan bir şekilde bariyerlerle çevrildi ve bir çok noktada arama noktaları kuruldu. Kitlenin Kent Meydanı'na varmasından sonra miting programı saygı duruşuyla başladı. Tertip komitesi adına DİSK Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci bir konuşma yaptı.

Suavi konserinin ardından miting sona erdi.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Gezi, Kobane, Cizre, Soma, Bursa, Cerratepe.... O Saray Yıkılacak

Bursa'dan Komünistler

Mudanya'da 1 Mayıs

Mudanya'da 1 Mayıs'ın nasıl örgütleneceği, neler yapılabileceği konusunda toplantılar yapıldı. Biz de bu toplantılara katıldık. Toplantılarda 1 Mayıs eylemi için gereken başvuruların yapılması ve ortak sloganlar belirlenmesi ve ortak afişleme yapılması karar alındı. Mudanya'nın bir çok yerine afişleme çalışması yapıldı.

1 Mayıs sabahı saat 10.00'da İskele Meydanı'nda toplanıldı. Yürüyüş başlamadan önce Birleşik Metal-İş pankartını taşıyanlar HDP'nin bu yürüyüşte olmaması gerektiğini söylediler. Diğer kurumların müdahalesiyle Birleşik Metal-İş pankartını toplayıp alandan ayrıldı. Eyleme Disk Genel-İş, Emekli-Sen, Eğitim-Sen, Alevi Kültür Dernekleri, Birleşik Haziran Hareketi, Deniz Kültür Sanat Evi, CHP, EMEP ve HDP'nin yer aldığı yaklaşık 300 kişi katıldı. Biz de içinde çalışma yürüttüğümüz kurumun pankartıyla katıldık. 1 Mayıs eyleminden birkaç gün önce Bursa da patlayan bomba katılımı olumsuz yönde etkiledi.

Yürüyüş boyunca "Faşizme Karşı Omuz Omuza; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek; İnat Israr Dayanışma; Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarını sıklıkla haykırdık.

Kitle alana ulaştığında saygı duruşu yapıldı. Ardından katılımcılar adına konuşan Emekli-Sen Bursa Şube Başkanı, barış ve kardeşlik için alanlarda olduklarını ifade ederek başladığı konuşmasında hükümetin çalışma ve sosyal haklar konusundaki politikalarını eleştirdi. Konuşmasında "1 Mayıs bizim için birlik demektir. Bizler, geçmişte olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs'ta kol kola omuz omuzayız. 1 Mayıs bizim için dayanışma demektir. Emekğin ortak sorunları ve talepleri etrafında 1 Mayıs meydanlarında buluştuk bugün, tüm emek ve demokrasi güçleri ile bir arada ve dayanışma içindeyiz. 1 Mayıs bizim için mücadele demektir. 1 Mayıs'ın tarihi dünyanın dört bir yanında ve ülkemizde işçi sınıfının ekme ve hürriyet kavgasıyla yazılmıştır. 19'uncu yüzyılda ayağa kalkan Amerikalı işçilerden, 1977'de Taksim'de yitirdiğimiz kardeşlerimize kadar 1 Mayıs'ın tarihi bir mücadele tarihidir. Bizler, bu tarihi alanlarda yaşattık ve yaşatmaya da devam edeceğiz. Bizler, 2016 1 Mayıs'ını Türkiye'nin dört bir yanında özgürce ve kardeşçe kutlamak için bir aradayız. Türkiye'nin ihtiyacı 1 Mayıs'ın birlik mücadele ve dayanışma ruhudur! Bu birlik, mücadeleye ve dayanışma ruhunun her alanda sürmesini diliyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı. Konuşmadan sonra halaylar çekildi. Daha sonra Bursa da yapılacak 1 Mayıs mitingine katılmak için otobüslerle Bursa'ya hareket edildi.

Kurtuluş Yok Tek Başına

Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz

Bursa'dan Komünistler

Tuzla'da 1 Mayıs şölenu

EMEP ve KöZ'ün düzenlediği halk toplantısının ardından EMEP Aydın'ı'nda 1 Mayıs şölenu yapıma önerisinde bulundu. Biz de geçmiş senelerde böyle bir çağrıda bulunduğumuz için bu öneriyi kabul ettik. Şölen çalışmasının örgütleyicisi olarak çalışmasını birlikte yürüttük.

1 Mayıs'a iki hafta kala çalışmalara başladık ve HDP, ESP, ÜİD-DER, HDK, Deri-Teks, Limter-İş Sendikası ve Demokratik Alevi Derneği'ne birlikte örgütlemek üzere çağrıda bulunduk. Çağrımıza ESP "HDK kapsamında örgütlenmesi koşulunda katılacağını; diğer çağrılara örgütleyici olmayacağını" bildirdi. HDK kendi çatısı altında olması gerektiğini ve kendilerinin dışında olan hiçbir kurumla böyle bir çalışma yürütmeyeceğini bildirdi. KöZ'ün ve EMEP'in de HDK'nin yapacağı bir etkinliğin katılımcısı olabileceği ve bu doğrultuda bir çalışma yürütmek gerektiği doğrultusunda cevap verdi. HDK'nin bileşeni olmayan kurumlarla birlikte ortak bir etkinlik örgütlemeyeceğini bildirdi. HDP ise benzer bir yanıt verdi. Başlangıçta 29 Nisan olarak ön karar aldığımız etkinliğin Yoğurtçu Parkı'nda yapılacak etkinliğe zarar vereceğini gerekçe gösterdiler. Biz de böyle bir gerekçenin haklı olduğu ve bu şölenu birlikte örgütlemek istediğimiz için 30 Nisan'da yapmak üzere kararımızı değiştirdik. Ancak HDP Tuzla örgütlenme sorumlusu "HDP gibi bir birleşim varken HDP'nin dışında olan kurumlarla bu türden etkinliklerin örgütlenmesini komik bulduklarını, HDK'nin veya HDP'nin örgütlemesi doğrultusunda ancak böyle bir çalışma yürüteceklerini belirttiler. Mahalle temsilcisi ise herhangi bir şekilde HDP üyesi herhangi birisinin şölene gelmesi durumunda istifasını isteyeceklerini, bu etkinliğin herhangi bir şekilde çalışmasını yürütmeyeceklerini belirtti. Diğer çağrı yapılanlar ise farklı gerekçelerle örgütlenme sorumluluğunu almayacaklarını bildirdi.

EMEP ve KöZ olarak örgütleyicisi olduğumuz şölenin 1 Mayıs taleplerinin yazdığı bildiri ile çalışmasını yürüttük. HDP'nin ve HDK'nin başlangıçta kararsız tutumları üzerine son üç gün çalışma yürütebildik. Ortak ilan ve ozalit çalışması yaptık. Çalışmalarda 5-6 kişi güçlü bir şekilde mahalleleri dolaşarak ilan dağıtımını yaptık, tanıdığımız kişileri ise ev ziyaretleriyle davet ettik. Yöre derneklerinden bu çalışmaya destek vermelerini istedik.

Şölene 100'e yakın kişi katıldı. Etkinlikte Emeg-e Ezgi grubu çıktı, ardından Grup Mayıs'ın ezgileriyle müzik dinletisi son buldu. Şölende Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, KöZ ve EMEP söz aldı. Demokratik Alevi Derneği ve ESP etkinliğe katıldılar.

EMEP'in konuşması "Burada böyle 1 Mayıs ilk defa kutlanıyor. Biz burada birlikte düzenlediğimiz şölen gibi etkinlikleri tekrar yapacağız. Bugün bu etkinliği yapanlar olarak yarın daha güçlü mücadeleleri yürütmek üzere hem birbirimize güç vereceğiz, hem de birlikte daha güçlü etkinlikler yapacağız. Yarın Deri-Teks'in önünde 1 Mayıs'ı tekrar kutlayacağız. Buradan halkımıza bir çağrı yapıyoruz. Yarın 1 Mayıs'a bombalar gibi nedenlerle sakın ola gelmekten kendinizi geri koymayın. 1 Mayıs bedel ödenersek kazanmış bir gündür. 130 yıl önce Chicago İşçileri nasıl kazandıysa, 1 Mayıs'ın bugün İstanbul için böyle bir önemi var. Bizleri evlerimize kapatmaya çalışanlara inat, sokaklarda olmaya devam edeceğiz. Hükümetin-Aksarayın-Erdoğan'ın baskılarına boyunca eğmeden alanları-meydanları dolduracağız ve yarın 1 Mayıs'ı bu coşkuyla kutlayacağız. Hepinizin 1 Mayıs'ını kutluyorum Yaşasın İşçilerin Birliği- Yaşasın 1 Mayıs"

Köz'ün konuşması "1 Mayıs uzun zamandır

Gülsuyu'nda 1 Mayıs sabahı yürüyüşü

Bu sene İstanbul 1 Mayıs'ı sendikaların Bakırköy'de düzenlediği izinli bir mitingle gerçekleşti. 1 Mayıs'tan önce Gülsuyu Mahallesi'nde afiş çalışması yaptık. 1 Mayıs'a birkaç gün kala mahalledeki diğer kurumlarla iletişime geçip her 1 Mayıs sabahı gerçekleşen ve mahalleden E-5'e kadar yapılan yürüyüş için konuştuk. 1 Mayıs sabahı Heykel'de EMEP'li arkadaşlarla buluşup yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca en çok "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" sloganları atıldı. E-5'ten otobüse binerek Bakırköy'e geçtik ve burada KöZ kortejine dahil olduk.

sendikal sorunlarla ilgili ve sendikacıların ön ayak olmasını gerektiren bir gün olarak anlaşılmaktadır. Oysa 1 Mayıs'ın 1 Mayıs olmasına yol açan gelişmeler 19. yüzyılın büyük bir bölümüne damga vuran siyasal mücadelelerdir. O zaman 8 saatlik iş günü için başlayan mücadeleler bu hedefleri nedeniyle neredeyse herkes tarafından sanki sendikal bir mücadele konusuymuş gibi algılanır ve öyle anılır. Bu nedenle de 1 Mayıs eylemlerinin sorumluluğunun sendikal örgütlenmeye ve onların yöneticilerine düştüğünü sanıp onlara havale etmek isteyenler az değildir.

Oysa 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olarak emekçilerin tarihinde yerini almasını sağlayan gelişmeler doğrudan doğruya hükümetleri hedef alan ve dünya çapında gelişen siyasal bir mücadeleyi ifade eder. 8 saatlik iş günü mücadelesi ne 19. yüzyılda ne de sonrasında sendikal bir mücadelenin konusu olmamıştır ve öyle gelişmemiştir. Doğrudan doğruya hükümetleri hedef alan ve o nedenle de çoğu zaman hükümetlerin sert baskı tedbirleriyle ve katliamlarla önlemeye baskı altında tutmaya çabaladığı mücadelelerin ürünüdür 1 Mayıs.

Bu amaçla yaşadığımız toprakların her yerinde emekçilerin ve ezilenlerin AKP geri-ciliğine karşı farklı taleplerini farklı mücadele yöntemlerini bir aylık baha-nesi yapmadan topyekûn bir başkaldırının tetikleneceği bir mücadele gününde birleşmek amacıyla alanlara çıkılmalıdır.

Bir yandan Gezi Ayaklanması, 6-7 Ekim Kobane ile Dayanışma eylemleri; Cizre-Yüksekova'da iç savaş saldırılarına karşı bastırılmayan başkaldırı; Cerratepe'den otomotiv işçilerinin eylemlerine, taşeronlaşmaya karşı mücadelele-ler-den patates üreticilerinin protestolarına, en son Kilis'teki İSİD saldırılarının önünü açmaya devam eden hükümete karşı protestoların sürdüğü koşullarda AKP/Erdoğan hükümeti gerilemeye devam edecektir.

Oylarımızla seçtiğimiz vekillerimize sahip çıkabilmek için 1 Mayıs'a bu gündemi taşımak gerekir. Bugün bütün bu saldırılardan nasibini en çok alan HDP'nin yanında koşulsuz şartsız durarak vekillerimizi ve HDP'ye yapılacak olan bu saldırıları da güçlü bir karşı koyuşla engelleriz.

Bu bilinçle 2016 1 Mayıs ve 1 Mayıs'ı takip eden günlerde artarak devam edecek topyekûn ve kitlesel bir başkaldırının başlangıç günü olması için 1 Mayıs alanlarına çıkılmalı, 2016 1 Mayısı Erdoğan'ın ve AKP'nin gerici saltanatının günlerinin sayılacağı bir mücadelenin başlangıç günü olmalıdır.

Bu nedenle buraya katılan herkesi yarın 1 Mayıs'a Bakırköy'e çağırıyoruz. Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan!"

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak bu şölenin çalışmasını en güçlü şekilde yürüttük. Tuzla'da ilk defa 1 Mayıs öncesi böyle bir etkinliğin başka bileşenlerle birlikte örgütlenmesinin önünü açabilecek bir şölen oldu.

Tuzla'dan Komünistler

Gülsuyu'ndan Komünistler

İzmir'de 2015 1 Mayıs'ını aratan "Kitleysel" 1 Mayıs

1 Mayıs İzmir açısından, Newroz mitinginin yasaklanması ve bu yasağı boşa çıkaracak bir tutum sergilenememesi ardından ezilenlerin emekçilerin AKP'nin karşına kitleysel biçimde dikilebilmesi ve yeniden sokakta gücünü gösterebilmesi, yeniden moral ve özgüven kazanması açısından önemli bir fırsattı.

1 Mayıs İzmir açısından, Newroz mitinginin yasaklanması ve bu yasağı boşa çıkaracak bir tutum sergilenememesi ardından ezilenlerin emekçilerin AKP'nin karşına kitleysel biçimde dikilebilmesi ve yeniden sokakta gücünü gösterebilmesi, yeniden moral ve özgüven kazanması açısından önemli bir fırsattı. İzmir'de olağandışı koşullarda gerçekleşen 1 Mayıs Mitingi ise, 10 Ekim Ankara Katliamı ardından 12-13 Ekim'de gerçekleşen grev ve yürüyüşleri bir kenara bırakırsak 7 Haziran seçimleri sonrasında ilk kitleysel miting oldu. Fakat İzmir'deki miting, rejim krizinin giderek katlanılmaz hale geldiği, iç savaşın yakıcı bir biçimde yaşandığı ve siyasetin ağırlığının bu kadar hissedildiği içinden geçtiğimiz dönemde siyasal, yani Erdoğan'a karşı topyekün bir mücadeleyi öne çıkararak bir miting değil, sendikal yahut sektörel taleplerin damga vurduğu ve olabileceğinden az bir kitlenin itibar ettiği, dolayısı ile cansız bir miting oldu.

1 MAYIS'A YASAK GÖLGESİ

DİSK, KESK, TÜRK-İŞ'e bağlı sendikaların, TMMOB ve TTB'nin tertiplediği miting öncesinde yapılan örgütlenme toplantılarında bu tablo öngörülebilir durumdaydı. "Güvenliği" gerekçe gösteren

İzmir Valiliği ve emniyet yıllardan beri toplanılan ve alana yürüten kollardan yürüyüş yapılmasının yasak olduğunu bildirmişti. Dolayısı ile yürüyüşsüz bir nokta miting yapılması dayatması ile karşı karşıya kalınmıştı. Tertip komitesi tek toplanma noktası olarak gösterilen Cumhuriyet Meydanı'nın yanı sıra Konak Eski Sümerbank öne ve Alsancak Liman tarafını da emniyete toplanma noktası olarak kabul ettirerek bu cendereyi bir nebze genişletse de tüm bu güzergah boyunca polis bariyerlerinin arkasında, daha toplanma noktasında polis kontrol ve arama noktalarının olduğu ve polisin baskısının açık bir şekilde hissedildiği bir miting düzenlenebildiği gerçeği değişmedi.

2015 1 MAYIS'INI ARATAN KİTLESELLİK

1 Mayıs'a katılım ise, özellikle 7 Haziran öncesi geniş kitlelerin siyasetle daha fazla sokakta bulduğu koşullarda gerçekleşen 2015 1 Mayıs'ının şüphesiz çok altındaydı. Buna rağmen İzmir'deki 1 Mayıs miting muhtemelen bu sene Türkiye'de gerçekleşen mitingler arasında en geniş katılıma sahne oldu. Üstelik bu nispeten yüksek katılım aylardan beri muhalefetin elinin ayağının sokaktan çekirildiği, bu havayı kırmaya gerekenlerin

sorumluluk almaktan kaçınıp mevcut havaya uyum sağladığı ve ayrıca mitinge katılanların dahi bir bombalı saldırı olabileceği endişesi duyduğu koşullar altında gerçekleşti. Dolayısı ile tüm bu dezavantajlara, bir korku ikliminin sürüyor, muhalefetin sokak konusundaki idmanının ise zayıflamış olmasına rağmen, kayda değer bir katılımın olması, 1 Mayıs'ta buluşmuş olması umut verici, mitinge katılanlar açısından da moral verici bir sonuç yarattı.

Bununla birlikte 1 Mayıs'ı AKP'ye karşı kitleysel bir seferberliğin örgütlenmesi ve yeniden bir yükselişin kaldıracı olarak kullanma yönünde sahici bir gayret olmaması tüm kortejlerde gözlenebilen bir cansızlık yaratmıştı. Pek çok akım ve örgütlenme siyasal gündemi pas geçen, genel, soyut şiarlarla alanda yer almıştı. Herkesi birleştirilecek ve politize edilecek şekilde AKP ve reisini hedef tahtasına oturtan bir söylemden ziyade, ya genel ya sektörel bir dizi talebin ağırlığının hissedilebileceği, dolayısı ile apolitik pek çok kortej vardı. Bir dizi istisna bir yana bırakılacak olursa AKP'ye muhalefet hedefli kortejlerin pankartlarında dahi daha dolaylı dil kullanıldığı göze çarpmaktaydı. Bir başka dikkat çekici gelişme ise yine pek çok akım, siyasal örgütlenme ve partinin kortejlerindeki gözle görülür nicelik düşüşü idi.

KOMÜNİSTLER 1 MAYIS'A NASIL HAZIRLANDI?

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs'a tüm bu havaya rağmen, ilişkili bulunduğumuz kesimleri siyasetin daha faal bir öznesi olmaya itecek, yeniden alanlarda özgüvenli biçimde yer almalarını sağlayacak bir çalışma yürütmeye gayret ettik. İçinde çalışma yürüttüğümüz kurumlarda süregiden atölye-seminer çalışmalarında AKP'nin yaymaya çalıştığı havanın aksine gerilediğini, ancak bu gerileyişi kitleysel bir emekçi seferberliği ile fırsata çevirebileceğimizi ifade ettik. Gerçekleştirilen doğa yürüyüşü yahut 1 Mayıs öncesindeki dayanışma pikniğinde de benzer vurgular öne çıktı. Dolayısı ile bu dönemde 1 Mayıs'ta coşkulu ve politik bir kortejle alanlara akmanın 10 Ekim'de verilen mesajı yurtmanın ve ablukayı aşmanın yegane koşulu olduğunun altı çizildi.

Gerçekleştirdiğimiz gazete sohbetleri ile, sınırlı da olsa ajitasyon malzemelerimizle, özellikle geçmişten bu yana çalışmayı sürdürdüğümüz alanlara yaptığımız afişlerimizle "Saray" rejiminin ortadan kalkmasının hali hazırda süregiden direniş ve başkaldırıların buluşturulması ile mümkün olabileceğinin altını çizdik.

İZMİR 1 MAYIS'INDA KOMÜNİSTLER

1 Mayıs günü Konak'ta çalıştığımız kurumda buluşarak, buraya gelenlerle hem eylemin gidişatı, hem olası gelişmelere dair kahvaltı eşliğinde bir sohbet gerçekleştirdik. Herhangi bir saldırı durumu ile karşılaşılırsa ne yapılabileceği, bu eylemden muradımızın ne olduğu üzerine konuşuldu. Eylem öncesindeki bu sohbet mitinge katılanların endişelerini de azaltan olumlu bir işlev gördü.

Akabinde kurumdan birlikte çıkarak dövizlerimizle, marşlar ve sloganlar eşliğinde Konak Meydanı yakınındaki toplanma noktasına kısa bir yürüyüşle geçtik. Basmane kolunun yasaklanmasının ardından düzenli olarak her sene Konak'ta toplanan akımların dışında, bir yürüyüşle 1 Mayıs'a katılmak isteyen pek çok akım ve örgütlenme de toplanma noktası olarak Konak'ı tercih etmişti. Önde "Ezilenler için Eğitim, Eğitim için Dayanışma!" pankartı ile yürüten Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği ile art arda konumlandık. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak afişlerimizde yer alan "Gezi-Kobane-Cizre/Soma-Bursa-Cerattepe! O Saray Yıkılacak!" şiarını

pankartımıza taşımıştık. Bu iki örgütlenme olarak yürüyüş kolunda önceden belirlenen sıraya uygun biçimde Haziran Hareketi ile DİP, sonrasında da Komünist Hareket arasında konumlandık.

Yürüyüşün canlı ve diri kortejlerinden olan bu iki kortejde yürüyüş boyunca düzenli olarak ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Bu konuşmalarda şunlar ifade edildi:

"12 Eylül Rejimi'nin krizi derinleşiyor. Güç kaybeden AKP ve reisi saldırıya daha büyük bir bataklığa saplanıyor. Cizre'de, Sur'da, Nusaybin'de Cerattepe'de farklı kesimlerden ezilenlerin-emekçilerin direnişine diz çöktürmüyor. Ancak gerileyen AKP ve reisi yıkılmadan yıkılmıyor. AKP'nin gönderilmesi için kitleysel bir emekçi seferberliği, böylesi bir ayağa kalkış içinse bunun önderliğini üstlenebilecek devrimci bir partiye

ihtiyaç yakıcılaşıyor."

Yürüyüş boyunca şu sloganlar da atıldı; "Erdoğan gidecek, başka yolu yok!", "Saraya savaş konulara barış!", "Ezilenler vuracak saraylar yıkılacak!", "Vekiline, oyuna, iradene sahip çık!", "Başkasını ezen özgür olamaz!", "Kürtlerin esareti işçilerin esaretidir!", "Kahr olsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" "Yaşasın Haziran Ayaklanması!", "Nereden geliyoruz? Konuldular! Ne İstiyoruz? Özgürlük! Vermeyecekler - Alacağız! Özgürlük savaşan işçilerle gelecek!", "Bankalarda - Hırsız var!, Bürokraside! - Hırsız var! İktidarda - Hırsız var! Hırsızlardan hesabı emekçiler soracak!", "Atölyelerde - Katil var! İşaatlarda - Katil var! Tersanelerde - Katil var! Madenlerde - Katil var! Katillerden hesabı emekçiler soracak!", "Herkes sendika sigorta hakkı!", "Köle değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz!", "Bolşevizm kazanacak! Komünist bir dünya kuracağız!"

Cumhuriyet Meydanı'na gelinmesinin ardından yürüyüş kolunda Halkevleri'nin arkasında

KP'nin önünde yer alarak yürüyüşümüze devam ettik.

Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği korteji ise Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak HDK'nın oluşturduğu yürüyüş koluyla birlikte alana yürüdü.

ALANDAKİ ATMOSFER

Alana gelindiğinde İzmir'de uzun zamandır görmeye alışık olduğumuz dağınıklık hakimdi. Genel olarak mitinge hitap edemeyen, sendika ve meslek odaları temsilcilerinden müteşekkil bir kürsü olması düşük bir siyasal profil sergilenmesine neden olurken, zaten cansız olan havayı pekiştirdi. Her ne kadar okunan ortak metin AKP'ye yüklenen vurgular içerse dahi miting genelinin hükümet karşıtı siyasal bir miting havasını taşıdı-

ğını söylemek mümkün değildi.

Hicap duyulması gereken bir İzmir 1 Mayısı pratiğine dönüşen, sol-sosyalist örgütlenmeler alana girmeden İstiklal Marşı okunması gibi bir garabet bu sene de sergilenirken, Dersimliler Derneği alana giren kürsüden Seyit Rıza'nın selamlanması Vatan Partisi ve bu sene tertip komitesine giremeyen Birleşik Kamu İş gibi karşı devrimci, şoven-ulusalcı ekiplerin cılız protestolarla alanı terketmesine yol açtı.

Geçtiğimiz senelere oranla daha yoğun bir katılım sergileseler de HDP yahut CHP kendi gündemlerini alana taşımaktan, alana damga vurmaktan uzaktı. Sosyalist-sol hareketler ise daha sınırlı bir nicelikle temsil edilebiliyordu.

DEĞERLENDİRME TOPLANTISI

Alanda düzenli bir biçimde ve pankartımızı açık tutarak yer aldık. Bir süre sonra ise değerlendirme toplantısı yapmak üzere Alsancak'ta bir kafeye geçildi. Otuzun üzerinde arkadaşımız, yoldaşımızla tam da kortejimiz vesilesi ile yaratmak istediğimiz politik havaya uygun, canlı bir politik tartışma ortamında değerlendirmeler yapıldı. Kurumlarla yahut KÖZ'le yürüten kimi arkadaşlar eylemin katılanları örgütlendiren, bundan sonrası için de bir şey yapmaya teşvik edip, cesaretlendiren bir biçimde, kendi açılarından olumlu geçtiğini ifade ettiler. Kimi arkadaşlar ise söntük, cansız bir 1 Mayıs'a katıldıklarını, sınıfın durumunun iç açıcı olmadığını geçmiş 1 Mayıslarla kıyaslayarak ifade ettiler.

Söz alan yoldaşlarımızdan bazıları şu görüşleri ifade ettiler: "Herhangi bir dönemden geçmiyoruz. Son üç yılda gördüğümüz bu coğrafyanın ayaklanmalara gebe olduğunu kanıtladı. Hali hazırda bir iç savaş süregiderken, bir rejim krizinin ortasında, yasaklar ve saldırı tehditleri altında, ancak AKP'nin de açık bir biçimde yönetemediği, gidişatı sevk ve idare edemediği, gücünü düşüğü bir koşulda bu mitinge geldik. Bu mitingün başarısı

AKP'nin bahsettiğimiz gerileyişine bu mitingün hizmet edip edemeyişi ile ölçülebilir. Bu miting AKP karşıtı bir siyasal miting olmadı. Fakat bizler, bu mitingte yer alan doğru, açık, anlaşılabilir bir politik şiarla, canlı bir politik kortejle AKP'nin zayıflayışına ve bu geri düşüşe nasıl müdahale edilmesi gerektiğine sınırlı da olsa işaret edebildik. Bu topraklarda AKP'nin ve hükmettiği yapının ortadan kalkması için ayaklanmalara, bu ayaklanmalara önderlik edecek, Bolşeviklerden öğrenen devrimci bir partiye, böylesi bir parti arayışı içerisinde olanların da birliğine işaret edebildik. Bu açıdan bugünkü atmosfer, burada da ifade edilen olumlu havayı 2 Mayıs'a taşımak üzere bizim açımızdan kullanabileceğimiz bir zemin sunmakta. Daha fazla örgütlenerek bu zemini büyütelim!"

O Saray Yıkılacak!
Devrim için Devrimci Parti
Parti için Komünistlerin Birliği!

İstanbul 1 Mayıs toplantıları ve Köz'ün aldığı tutum

2016 1 Mayıs'na giderken her yıl olduğu gibi bu bir Mayıs öncesi de siyasi partiler/odaklar sorumluluk almayarak sendikaların bir çağrı yapmasını beklediler. Daha önceki yıllarda 1 Mayıs'a bir ay kala yapılmaya başlanan 1 Mayıs toplantıları bu yıl DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla 16 Nisan'da gerçekleşti. HDK bir basın toplantısıyla Taksim'de olacağını açıklamıştı. DİSK ve KESK'in de Taksim kararı aldığı yönünde söylentiler vardı.

16 NİSAN'DA GERÇEKLEŞEN İLK TOPLANTI

Toplantıda ilk önce DİSK, KESK, TMMOB ve TTB temsilcileri konuşular. Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğunun tartışılmayacağını, AİHM'den çıkan kararın da bunu desteklediğini ifade ettiler. DİSK adına konuşan Arzu Çerkezoğlu ise "Arkadaşlar biz Taksim'e bir miting için başvuruyoruz, valiliğe ve emniyete bildirimde bulunarak biz 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız diyerek önlem almalarını isteyeceğiz" dedi.

DİSK sözcüsü DİSK'in başkanlar kurulunda alınan kararın Taksim yönünde olduğunu fakat nihai kararın verilmediğini ifade etti. Bunlar ifade edilirken içinden geçtiğimiz siyasi sürecin hiç de iç açıcı olmadığını hassas bir dönemden geçildiği vurgulandı bu dört kurumun konuşmasının ardından toplantıda bulunan kurumlar söz alarak kendi yaklaşımlarını ifade ettiler. Taksim'de olmak gerekir diyen kurumlar şunlardı: PDD, Mücadele Birliği, HC, Alınteri, DH, Kaldıraç, Halkevleri, BDSP, ESP, DP, SODAP, Partizan, EÖC, Devrimci Anarşist Faaliyet, Halkın Kurtuluş Partisi. Taksim yerine ya da Taksim olmadığı oranda başka bir alanda miting yapalım diyen kurumlar ise şunlardı: HDK-HDP adına konuştuğunu ifade eden sözcü 'HDP ve HDK'nın genel eğilimi içinden geçtiğimiz süreçte dikkate alınarak taktiksel bir tutum olarak kitlesel bir 1 Mayıs yönündedir" dedi. EMEP de Taksim'in önemini vurgulamakla birlikte çok farklı bir dönemden geçtiğimizi, bu ortamda Taksim'i kazanmamızın mümkün olmayacağını, 1 Mayıs'ta bir miting yapmanın önemli olduğunu, işçi sınıfına dönük saldırıların hak gasplarının 1 Mayıs öncesinde yerlerde işçi havzalarında gündem edildiği bir çalışma yapmak gerektiğini söyledi. ÖDP, EHP, TSİP, SYKP, KSP, Maltepe Forumu gibi kurumlar da Taksim olmadığı durumda bir miting yapmanın önemli olduğunu ifade ettiler. Toplantıya CHP'den de sendikalarından sorumlu olduğunu söyleyen temsilci katılmıştı. CHP sözcüsü AKP faşizmi ve AKP gericiliğine karşı kendilerinin de 1 Mayıs'ta alanlara çıkacaklarını, Taksim olursa Taksim'de, Taksim olmazsa başka bir alanda bir milyon insanı alanlara dökceklerini söyledi. Kaldıraç temsilcisi konuşurken CHP'ye karşı "CHP, AKP faşizmine AKP gericiliğine karşı bir milyon insanla 1 Mayıs'a çıkacaklarını söylüyor fakat CHP AKP'nin HDP'li ve-killerin dokunulmazlıklarını kaldırmalarına evet diyeceğini söylüyor, bu bir çelişki, tutarsızlık değil mi" diye sordu ve 10 Ekim Ankara katliamı için her ay yapılan anmaya katılımın cılızlığına dikkat çekti ve bu konuda DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin daha fazla sorumluluk almaları gerektiğini ifade etti.

İlk tur konuşmalarında bizden de bir yoldaş söz alarak Köz adına şunları ifade etti "İçinde geçtiğimiz siyasal sürecin ihtiyacının birleşik kitlesel bir miting olduğunu düşünüyoruz. Taksim'in nasıl kazanılacağı, nasıl özgürleşeceğini Gezi ayaklanması bize gösterdi. Velez ki devrim ve demokrasi güçlerinin iradi olarak 1 Mayıs'ta Taksim'e yönelmeleri düşünülsün, böyle bir şeyin mümkün olabilmesi için aylar öncesinden tüm devrim ve demokrasi güçlerinin ortaklaşa hareket etmesi, işçi sınıfı ve ezilenlerin kendi talepleri ile Taksim'in önemini buluşturan bir anlayışla hareket etmesi gerekirdi. Yapılacak bir mitingde devletin Kürdistan'da sür-

dürdüğü savaşa, işçi sınıfına yönelik saldırılara dur demek için 'Erdoğan gidecek başka yolu yok' şiarıyla siyasi bir hedefle hareket edilmesini önemsiyoruz"

Taksim olmalı diyen siyasetlerden kimileri "Taksim dışında bir alanda miting yapmak istesek bile devlet bu yıl hiçbir yere izin vermeyebilir, hem bir miting için izin verilecek bombaların patladığı kitlelerin geri çekildiği bir dönemde böyle bir miting için kitleyi ne kadar getirebiliriz?" türünden argümanlar kullandılar.

Bu toplantıda valiliğin Taksim'e izin vermediği durumda başka bir alanda miting yapmak için nereye başvurmak gerektiği üzerinden de kısmi bir tartışma yapıldı. Taksim diyen kurumlardan bazıları Taksim olmadığı durumda Kadıköy'e de gidilebileceğini, Kadıköy seçeneğinin de göz önünde bulundurulması gerektiğini söyledi.

İkinci toplantıda kayda değer bir gelişme olmadı. Tüm kurumlar önceki pozisyonlarını koruyan açıklamalarda bulundular. Biz de bir miting olmasını önemsedığımızı ifade ettik.

25 NİSAN ÜÇÜNCÜ TOPLANTI

25 Nisan'da yapılan bu toplantıda DİSK, KESK, TMMOB ve TTB valilikle yaptıkları görüşmeleri aktardılar. Valiliğin Taksim'e hiçbir biçimde izin vermeyeceklerini ifade ettiğini, bunun üzerine Kadıköy için başvurduklarını, valiliğin Kadıköy için de olumsuz yaklaştığını, giden heyetin Kadıköy'deki miting için yürüyüş kolu oluşturmadan doğrudan miting alanında toplanma önerisine rağmen Kadıköy'e de izin vermediğini ifade ettiler. Valiliğin miting yapmak için yedi alan gösterdiğini, bu alanlardan herhangi birinde miting yapmaya karar verildiğinde miting güvenliğini alacaklarını söylediğini bildirdiler. Giden heyetin de; devletin 1 Mayıs alanını kendi keyfince kararlaştıramayacağını, bu kararı en azından mülki amirlerle sendikaların meslek örgütlerinin ortaklaşa karar vermesi gerektiğini, bu uygulamanın anti-demokratik olduğunu ifade ettiğini; devlet heyetinin 'tamam bundan sonra buna dikkat ederiz' dediğini aktardılar. Bunun üzerine heyet kendi eğilimlerinin Bakırköy'de miting yapmak yönünde olduğunu da bildirdiler.

Valiliğin Taksim'le birlikte Kadıköy'e de izin vermemesi, kimi siyasetlerde rahatsızlık yarattı ve siyasetlerin tepkilerine yol açtı. Kaldıraç temsilcisi: "Bunlar bizimle dalga mı geçiyor, Taksim olmaz diyorlar, Kadıköy olmaz diyorlar. Arkadaşlar miting konuşmayalım, Taksim'i nasıl örgütleyeceğimizi konuşalım" dedi. Devrimci Yolda Özgürlük adına konuşan temsilci de valilikle görüşen 1 Mayıs heyetine tepki göstererek, "Daha ne kadar geri çekileceğiz? Bu geri çekilmenin sınırı nedir?" dedi. Bakırköy'de bir miting yapılması olasılığının ortaya çıkmasının üzerinden Taksim'de ısrar edilmeli diyen siyasetler arka arkaya söz alarak "Kadıköy'de olmuyorsa Bakırköy'e gitmemek lazım, kaç yıldır Taksim iradesi gösteriliyor bunu kırmamak lazım, eğer Bakırköy'de miting kararı alırsa bu Taksim iradesini kırmak anlamına gelir bu durumda biz istemesek de 1 Mayıs bölünebilir" dediler (Mücadele Birliği, HC, PDD gibi kurumlar herhalükarda Taksim'de olmak gerekir dedi).

Taksim diyen siyasetlerin tümü söz alıp konuşular, fakat Taksim dışında da bir miting olabilir diyen siyasetlerden söz alıp konuşan olmadı. Biz daha önceki toplantılarda Taksim olmadığı durumda başka bir alanda da bir miting olmasını önemsedığımızı ifade etmiştik. Bakırköy'de bir miting yapma olasılığı ortaya çıktığı için, bizden önce başka siyasetlerin konuşmasını beklemeye gerek görmeyerek söz aldık ve şunları ifade ettik: "Bakırköy'de bir miting yapma olasılığı ortaya çıkmışsa bunu değerlendirmek gerek. Bize göre 2016 yılı 1 Mayıs toplantılarında çıkarılacak derslerden bir tanesi de 1 Mayıs toplantılarının 1 Mayıs'a iki hafta kala değil, en az bir ay önce başlaması gerektiği olmalı ki bir miting gerçekleştirme olanağı ortaya çıktığında bu miting için çalışmasını yapmak için daha uzun bir zaman olabilsin."

Bizim konuşmamızın ardından Bakırköy'de miting olmasını isteyenler söz alarak 1 Mayıs'ı bir mitingle gerçekleştirmenin önemli olduğunu ifade eden konuşmalar yaptılar. BDSP Taksim diyenlerle Bakırköy'de miting olmalı diyenler için "Burada devrimci ve uzlaşmacı olmak üzere iki ayrı tutum ortaya çıkmıştır" diye konuştu. Devrimci Hareket temsilcisi "Kendilerinin 1 Mayıs eylemine giderken Taksim'de gerçekleşecek olan bir 1 Mayıs'a getireceğimiz kitle ile Taksim dışında bir alanda gerçekleşecek bir mitingde getireceğimiz kitle aynı değildir" dedi.

2016 yılı 1 Mayıs toplantılarında öne çıkan bir konu da solu, işçi ve emekçileri hedef alan Suroç ve Ankara'daki bombalı saldırılarla yapılan katliamların ardından güvenlik kaygısıydı. Kaldıraç temsilcisi "Arkadaşlar, eğer soruna salt güvenlik ekseninden bakarsak en güvenli yer Taksim'dir. Taksim'de en fazla plastik mermi gaz, su var, mitinglerde ise bombalar patlıyor" dedi.

2016 1 Mayıs'ında hem Taksim'de olmak gerekir diyenler olsun hem de Taksim olmadığı durumda bir alanda miting yapalım diyenler olsun, bu yıl çıtayı daha da düşüren bir iddiasızlık ortaya koydular. Taksim'de ısrar eden siyasetler "Taksim'i alacağız, Taksim'e gireceğiz" türünden bir iddiada bulunmadılar Taksim'de ısrar etme gerekçelerini temellendirdikleri en büyük argüman, "yıllardır süren Taksim iradesini kırmayalım; Taksim'e çıkamazsak bile AKP'nin gösterdiği alanda miting yapmayalım" oldu. Taksim diyen bazı siyasetler ise "Taksim dışında bir alanda miting yapmak istesek bile AKP izin vermeyebilir; bir miting için çıksa bile bu süreçte kitleler mitingde de itibar etmeyecektir" dediler. Taksim dışında miting olsun diyenler açısından ise tablo daha iç açıcı değil doğrusu. Çünkü DİSK, KESK, TMMOB ve TTB Taksim'de olmama gerekçesini açıklarken "Hassas bir süreçten geçiyoruz her yerde bombalar patlıyor. Güvenlik güçleri

bizlerin güvenliğini almıyor. Böyle bir süreçte 1 Mayıs'a gidiyoruz" diyerek 1 Mayıs'ı emekçilerin ve ezilenlerin AKP ve Erdoğan'a karşı mücadele etmek için bir fırsat olarak görmedikleri gibi bundan kaçınan bir tutum aldılar.

Bu toplantının sonunda DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tartışmaları ve genel eğilimi ifade ederken Bakırköy'de bir miting olasılığının ortaya çıktığını bunu değerlendireceklerini; içinden geçtiğimiz süreçten kaynaklı olarak bu yıl bir defalığına Taksim dışında bir alanda miting yapabileceklerini söylediler. Bu arada CHP sözcüsü "CHP'nin kararı, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'un aldığı kararı desteklemeyecek" dedi.

28 NİSAN SON TOPLANTI

Son toplantı TMMOB'nde gerçekleşti. Bu toplantıya daha önceki toplantılarda Taksim'de olmak gerekir diyen siyasetlerden Kaldıraç, Halkevleri, ESP, SODAP ve EÖC katılmadı. Bu toplantı miting saatinin, toplanma yerlerinin ve kortej sıralarının belirlendiği bir toplantı oldu. Toplantıda söz alarak "Son anda valilik miting yasakladıklarını duyurduğunda ne yapılacak" diye sorduk. Tertip Komitesi bu konuda şimdi bir şey söyleyemeyeceklerini, böyle bir ihtimal görünmediğini, fakat bir aksilik çıkarsa bir toplantı yapıp değerlendireceklerini söyledi.

1 Mayıs'ı Sendikalara Bırakma

Sorumluluk Al Öne Çık!

Yaşasın 1 Mayıs

Biji Yek Gulan

Köz'ün Sözü Darbe karşıtlığı adına AKP'ye koltuk değneği olma zayıflayan Erdoğan'a karşı mücadeleyi büyüt

TEZATLARLA DOLU BİR DARBE GİRİŞİMİ

15-16 Temmuz günlerinde Türkiye tarihindeki başarısız darbe girişimlerinden en kapsamlı ve en kanlısı yaşandı. Başarısız darbe girişimleri denince akla hep Talat Aydemir'in 1962 ve 1963'teki girişimleri, gelir. Ancak kendisi bir albay olan Aydemir'in komutası altında hareket katılanların sayısı bir avuç albay ve binbaşısı geçmiyordu, oysa 15-16 Temmuz'da gözaltına alınanlar arasında iki orgeneral, bir korgeneral, otuz küsur tuğgeneral-amiral ve sayısı bunlardan fazla albay, yarbay, binbaşı vs. bulunmaktadır. Resmi rakamlara bakılırsa gözaltına alınan rütbeli asker sayısı 2839'u bulmaktadır. 1971'de "9 Martçılar" diye anılan cuntacıların akamete uğrayan darbe planlarında orgeneral ve korgeneraller yer almış olsa da bu girişimle ilişkilendirilen yüksek rütbeli subay sayısı 15-16 Temmuz'da gözaltına alınanların sayısının yanına yaklaşamaz. Aslına bakılırsa bugün hükümet tarafından ordu içinde küçük bir azınlığın kalkışması olarak sunulmak istenen 15-16 Temmuz darbe girişimine dahil olan subaylar başarılı 27 Mayıs darbesini örgütleyenlerden de daha kalabalıktı. Bugünkü girişim dökülen kan açısından da tüm darbelerden ayrı bir yerde duruyor. Açıklanan resmi rakamlara göre yüz küsuru darbecilerden olmak üzere en az iki yüz altmış beş kişi öldü. Tüm 12 Eylül sürecinde daha bu kadar kişi ölmemişti.

Bununla birlikte 15-16 Temmuz girişimi tezatlarla dolu bir darbe girişimi idi. Darbeyi yapanlar bir yandan Genelkurmay Başkanı'nı rehlin alacak, Hava Kuvvetleri Komutanı'nı düğünden helikopterle kaçırarak, tüm kuvvet komutanlarını iz bırakmayacak şekilde gizleyecek bir profesyonelliğe sahipti. Tüm bunları kapsamlı bir plan ve koordinasyon olmaksızın yapmak mümkün değildi. Ama diğer yandan darbeciler köprünün bir tarafını kapatıp diğer tarafını serbest bırakacak, internet erişimini kısıtlamayacak, yahut İstanbul Radyosu ve TRT dışındaki iletişim araçlarına el koymayı akıl etmeyecek denli amatör, Aksaray'ı 13 CNN'yi 10 askerle kontrol altında tutabileceklerini düşünecek kadar da tedbirsizdi. Darbeciler bir yandan özel hareketçilere yıldırım operasyonu düzenleyecek, meclisi bombalayacak, Erdoğan'ın kaldığı yere hücum edecek kadar gözü kara idi; ama aynı darbeciler İstanbul'da üstlerine yürüten AKP'lilere karşı onları ezmeye yönelik bir saldırıda bulunmayacak kadar tereddütlü ve ürkekli. Söz konusu olanın Sur'da, Nusaybin'de çoluk çocuk ayırt etmeden katliamlar yapan bir ordunun subayları olduğu akıldaki tutulursa bu durumun ordunun halka ateş etmekten çekindiği gibi gerekçelerle açıklanamayacağı da anlaşılır. Otel bombalanan Erdoğan'ın Damlaman'dan bir kazaya uğramadan, elini kolunu sallayarak Atatürk Havalimanı'na gelmesi de aynı tereddütlü tutumun sonucudur.

ASIL DARBECİLER HENÜZ HAREKETE GEÇMEDİ

Tam da bu nedenle 15-16 Temmuz darbe girişiminin kapsamı ve vahşeti kimseyi yanıltmamalıdır. Kapsamı bu denli geniş olsa da 15-16 Temmuz asıl büyük darbe planının tamamının hayata geçmiş hali değildir. Hatta aktif olarak harekete geçen birliklerin sayısına bakıldığında 15-16 Temmuz'da asıl darbe planının çok küçük bir kısmının yürürlüğe konduğunu söylemek gerekir. Buzdağının görünmeyen kısmı, yani ordu içindeki asıl darbeciler, 15-16 Temmuz sürecine kanıtları belki çok sonra açığa çıkacak nedenlerden ötürü dahil olmamışlardır. 15-16 Temmuz'da harekete geçenleri ise geri geri adım atmayı reddeden yahut bu geri adımdan habersiz oldukları için açığa düşen unsurlar olarak görmek gerekir.

Darbenin bastırılış biçimi de ordu içindeki asıl darbecilerin henüz ortaya çıkmadığını göstermektedir. Eğer darbeciler gerçekten ordu içinde küçük bir azınlık olsalar idi o zaman ordu içindeki emir komuta zincirini bozan bu asi unsurların yine ordu tarafından ezilmesi gerekirdi. Bununla birlikte bir iki küçük istisna dışında darbeci unsurların karşısına askerler değil polisler ve AKP'li güruh çıkmıştır. Bir avuç asker on saate yakın bir süre hiçbir müdahale ile karşılaşmaksızın köprüleri tek yönlü de olsa geçişe kapatmış, herhangi bir ordu birliği bu girişime müdahale etmemiştir. Jandarma Komutanlığı, Genelkurmay Karargahı ve diğer stratejik noktalar hep polis operasyonları sonucunda kontrol altına alınmıştır. Kuvvet Komutanları

"rehin statüsünde" oldukları için konuşamamış olsa da geri kalan or ve korgenerallerin çok azı darbeye karşı tutum almıştır. Tutum alanlar da bunu makamlarına yakışır bir basın toplantısı ile değil twitter üzerinden açıklamalarla yahut telefonla yapmıştır. O halde darbeci güçler aktif olarak darbe girişimine katılmamış olsalar da bu süreçte Erdoğan'a hiçbir destek vermemişlerdir.

DARBİYİ HALK PÜSKÜRTTÜ PALAVRASI

15-16 Temmuz'daki girişiminin halkın ve medyanın inisiyatifli ile püskürtüldüğü ise bir palavradan ibarettir. Bir yönüyle AKP'nin propagandasını diğer yönüyle de liberal solcuların herkesi inandırmak istediği pasifist hayalleri yansıtmaktadır. Silahlı güçlerin silahsız yığınlar tarafından durdurulması mümkün değildir. 15-16 Temmuz darbe girişimi de böyle püskürtülmemiştir zaten. Süreç başladıktan sonra üç saat boyunca Erdoğan sırı kadem basmış, darbecilerin kararlı adımları atmayaacağı belli olduktan sonra piyasaya çıkıp halkı sokağa çağırmıştır. AKP'lilerin sokağa çıkması da zaten yine darbecilerin AKP'lilere karşı Sur'daki, Cizre'deki pratiği sergilemeyeceği anlaşıldıktan sonra gerçekleşmiştir. Aksi takdirde demokratik cesareti çok methedilen o kitlelerin, neden Ankara'da Meclis'in bombalanmasının ardından dağıldığını ve gün ağarıp bombardman kesilinceye kadar toplanamadıklarını açıklamak mümkün değildir. Bugün kitle seferberliği diye parlatılan müsamereler farklı veçheleri ile Gezi'de, Lice'de, Sur'da patlak veren bir halk dinamiği değil esas olarak sokağa çıkmanın riskinin düşüğünü gönen fırsatçı ve linççi, ve esas itibarıyla AKP'nin kemik kadrolarıyla sınırlı bir güruhin gövde gösterisidir. Başka bir deyişle halk hareketi darbecileri püskürtmemiş, tam tersine darbecilerin sonuç alamayacağı anlaşıldıktan sonra AKP'liler linççi bir şova kalkışmıştır.

Erdoğan darbenin senaryosunu kendisi yazmış olmasa da darbe sonrası senaryoyu yazarken besbelli Venezuela'nın müteveffa başkanı Chavez'e imrenerek hareket etmektedir. Ne var ki bu örneğe bakmak gerekirse Chavez'i deviren darbe, petrol işçilerinin grevi ve Gezi benzeri kitlesel protesto eylemlerinden de güç alarak sahiden Chavez'i devirmiştir! Chavez de devrildikten sonra Venezuela'nın en yoksul emekçilerini kendisine karşı düzenlenmiş eylemleri ölçek ve militanlık olarak kat be kat aşan muazzam bir şekilde seferber ederek bu başarılı darbeyi alt etmiş, sonra da koltuğuna oturmuştur. Oysa Erdoğan'ın koltuğunu bir an için terk etmesi onun bir daha ayağa kalkamayacak hale gelmesi demektir. Bu nedenle 15 Temmuz darbesini püskürtten hareketin Chavez'in arkasındaki hareketle kıyaslanması bile komik olur.

15-16 Temmuz'a dair AKP'lilerin ve burjuva ideologlarının çarpıtmalarından uzak değerlendirmeler yapmak önemli olsa da yeterli değildir.

Daha önemlisi 15-16 Temmuz'un nasıl bir çerçevede hangi siyasi gelişmelerle ilişkilendirilerek değerlendirileceğidir. Bunun için de Köz'ün siyasi tabloya dair Gezi'den bugüne kadar yaptığı tespitleri hatırlamakta fayda vardır. Zira tüm bu tespitler Köz'ün arkasında duran komünistleri solun geri kalanından ayrı bir yere koymakta, onların kah liberal kah doktriner yaklaşımlarıyla çizdiklerinden farklı bir tablo çizmekte, yine bu tabloya bağlı olarak devrimci güçlerin önüne liberal ve tasfiyeci eğilimlerin tanımladığı görevlerden tümüyle farklı görevler koymaktadır.

15-16 Temmuz'u Türkiye'nin içinde bulunduğu rejim krizinden ve bu krizde Tayyip Erdoğan'ın oynadığı merkezi rolden bağımsız anlamak mümkün değildir. 12 Eylül Rejimi uzun bir süredir gittikçe derinleşen bir kriz içindedir ve bu krizi Tayyip Erdoğan'ın siyasi akıbetinden ve yeni anayasa sorunundan bağımsız düşünmek mümkün değildir.

Sol akımların ezici bir çoğunluğu Erdoğan'ın adım adım kendi diktatörlüğünü kurduğunu savunup, bir anlamda tedricen kurulan diktatörlük tezini işlerken, Köz bu görüşün tam aksi istikamette saptamalar yaptı. Erdoğan'ın 2009'dan beri gerilediğini, bu gerileyişin 2013'ten beri hız kazandığını, 1 Kasım seçimlerinin bu gerileyişini yavaşlatmadığını savundu. 15-16 Temmuz ise Erdoğan'ın gerileyişinin bir başka örneğidir. Karşımızda darbe girişimine tok bir şekilde karşı duran değil, önce sırra kadem basan, sonra CNN Türk sunucusu olmasa halka seslenemeyecek bir Cumhurbaşkanı vardır. Erdoğan tüm başkanlık afra tafirasına rağmen orduyu harekete geçirememiştir. Halka yönelik seferberlik çağrısı ise sadece AKP kadrolarına yönelik sınırlı bir çağrı olarak kalmıştır. Zaten Erdoğan'ın kendisi de böyle bir kitleye dayanarak bir şey yapmayacağını bilincindedir. Daha da önemlisi 15-16 Temmuz bastırılmış olsa da asıl büyük darbe girişimi ve bunun planlayıcıları henüz harekete geçmiş değildir. Erdoğan da bunun bilincinde olduğu için 15-16 Temmuz'a fiilen karışmamış generaleri dahi gözaltına almamıştır. Ancak tasfiye Erdoğan açısından bir çözüm değildir. Zira asıl soru bu kesimlerin yerine gelenlerin ne denli güvenilir olduğudur. Bu konuda Erdoğan'ın verileceği bir yanıt yoktur. Kısacası bundan böyle pozisyonunu daha da sağlamlaştırmak şöyle dursun her an nereden geleceğini bilemediği bir darbe tehdidiyle yüzyüze olan bir Erdoğan vardır.

15-16 TEMMUZ REJİMİN DERİNLEŞEN KRİZİNİN BİR ÜRÜNÜDÜR

Bununla birlikte Köz yaşanan gelişmeleri sadece Erdoğan'ın gerileyişini sorunu olarak değil bir rejim krizi sorunu olarak ele aldı. Köz Erdoğan'ın gerileyişine rağmen gönderilemeyeceğini 12 Eylül Rejimi'nin krizi ile açıkladı. 12 Eylül Rejimi'nin mekanizmaları aşınmış olduğu için Erdoğan'ı burjuva siyasetinin olağan araçları ile göndermek mümkün değildi. Zira bir yandan Kürtlerin mücadelesi, diğer yandan Amerika'nın müdahaleleri ile ordu artık bir kurum olarak 12 Eylül Rejimi'nin öngördüğü rolü oynayamıyordu. Tam da bu nedenle Köz 2007'den beri Türkiye'nin sorunun yeni bir rejim ve yeni bir anayasa sorunu olduğunu saptamasını yaparken, 2013'ten itibaren de bu sorunun gerileyen Erdoğan'ın gönderilemeyeceği sorunu ile birlikte ele alınması gerektiğini savundu.

Köz bu saptamalarından yola çıkarak, eski rejimin yasalarna sadık kalarak yeni bir anayasa yapmanın mümkün olmadığını savundu. Yeni bir rejim kurmak isteyenlerin bunun için darbe yahut bir devrim yapmalıydılar. Aynı koşullar Erdoğan'dan kurtulmak isteyenler için de geçerliydi. Köz bir devrim yahut darbe olmaksızın Erdoğan'dan kurtulmanın da mümkün olmayacağını savundu. Aynı zamanda Erdoğan'ın gerileyişinin darbe ve devrim ihtimallerini de güçlendirdiğinin de altını çizdi.

15-16 Temmuz bu açıdan da Köz'ün saptamalarını doğrulamıştır. Derinleşen rejim krizi çözüm için bir darbe girişimini tetiklemiş, bu darbe ise 28 Şubat gibi rejim mekanizmalarına yaslanarak değil bilakis tüm mekanizmaları hiçe sayarak gerçekleşmiştir. Köz'ün rejim krizinden bahsederken altını çizdiği temel olgulardan biri de devlet aygıtının artık bir bütün olarak hareket edememesi, devletin içinde muhtelif unsurların birbirlerini çelmeleyip, sabote etmesiydi. Meclisin bombalandığı, askerlerin emir-komuta zinciri içinde hareket edemediği 15-16 Temmuz her bakımdan bu saptamaları doğrulamıştır.

Köz darbelerden söz ederken darbeleri sadece askeri darbeler olarak ele almanın doğru olmadığını altını çizdiği gibi, askeri darbelerin farklı biçimlerinin olduğunu da hatırlatmıştır. Ordunun bir bütün olarak hareket ettiği 12 Eylül gibi darbelerle, düşük rütbeli subayların emir komuta zincirinden bağımsız cunta girişimleri arasında bir fark olduğuna işaret eden Köz, yaşanan rejim krizinden ve ordunun artık ortak bir akla ve plana sahip bir kurum olarak varlığını koruyamadığından yola çıkarak 12 Eylül türünden bir darbenin imkanlarının azaldığına işaret etmiştir. Buna karşılık 27 Mayıs türü hiyerarşi dışı bir darbeyi besleyen dinamiklerin de güç kazanacağına söylemiştir. 15-16 Temmuz gerçekleşme biçimi bakımından bu saptamayı da doğrulamıştır.

Bununla birlikte Köz Kürdistan'da zafer diye sunulan bozgun nedeniyle hiyerarşi dışı bir dar-

benin tümüyle maceracılık olacağını ve bu koşullar altında subayların böylesine maceracı bir girişimde bulunma ihtimalinin düşük olduğunu da ifade etmişti. 15-16 Temmuz gerçekleşme biçimiyle, Kürdistan faktörü hiçbir şekilde devreye girmemiş olsa da, böyle bir darbe girişiminin neden maceracılık olduğunu gözler önüne sermiştir. Ama aynı zamanda darbe planlarına dahil olmuş geniş kesimlerin 15-16 Temmuz'da öne çıkanlarla birlikte hareket etmeyişi, darbenin asli öğelerinin bugünkü koşullar altında bu topa henüz girmeyeceğini de göstermiştir.

ERDOĞAN DARBESİNE MUHTAÇ AMA DARBE YAPAMAYACAK KONUMDADIR

Köz Erdoğan sorununu yeni rejim ve anayasa sorunu ile ele alırken, bu değerlendirmeyi sadece askerler cephesinden değil Erdoğan açısından da yapmıştır. Erdoğan'ın kendisini kurtarması yeni bir rejimi kurabilmesine, yeni bir anayasa yapabilmesine bağlıdır. Ancak Köz ısrarla Erdoğan'ın bunu parlamenteler yollarla yapamayacağını altını çizmiştir. Erdoğan amacına ulaşması için bir darbe yapmaya mecburdur. 15-16 Temmuz ise sonuçları bakımından doğrudan bu konuyla ilgilidir. 15-16 Temmuz sonrasında karşımızda darbe tehdidinden kurtulmuş, ferahlanmış, esip gürleyen, diktatörlüğünü ilan etmiş bir Erdoğan olmayacaktır. Tam tersine can havliyle kendi kırılın pozisyonunu düzeltmek için çırpınan, attığı her adımda da sivil bir darbe olmaksızın bunu yapamayacağını anlayan bir Erdoğan vardır karşımızda. Tam da bu nedenle 15-16 Temmuz sonrasında Erdoğan tüm yasalara hiçe sayan bir tutuklama ve temizlik operasyonuna girişmiştir. Danıştay'ın, Yargıtay'ın, HSYK'nın, Anayasa Mahkemesi'nin yapısını değiştirmek amacıyla atılan, yürürlükteki yasalara hiçe sayan girişimler bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Tüm bu temizlik operasyonları Erdoğan'ı güçlendiriyor, mutlak hakim kılyor gibi görünse de, Köz'ün yine başından beri işaret ettiği gibi bu operasyonlar Erdoğan'ın başka bir açmazını açığa çıkarmaktadır. Devlet bürokrasisinin hallaç pamuğu gibi dağıtılması, yeni atamaların bürokrasinin liyakata ve sınamaya dayalı terfi ilkesi yerine siyasi kriterlerle, yani kişilerin paralelci olup olmadığına, Erdoğan'a karşı çıkıp çıkmadığına bakılarak yapılması tümüyle politik ve desteğinden hiçbir şekilde emin olunmayan bir bürokrasinin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Başka bir deyişle bugün siyasi nedenlerle Erdoğan'ın yanında olanların yarın farklı siyasi hesaplarla Erdoğan'ın karşısında olmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Bu durumun kendisi ise Erdoğan'ın pozisyonunu kırılanaştırılan başlıbaşına bir etmendir. Dün cemaatin karşısında HSYK'da oluşturduğu ulusalcı-sosyal demokrat koalisyonun şimdi kendisine ayakbağı haline gelmesi bunun örneklerinden biridir. Ancak ordu somutunda Erdoğan'ın açmazı çok daha çarpıcıdır. Zira bugün ordu içinde Erdoğan'a karşı darbe girişiminde bulunanlar bulundukları yerlere bir dizi "paralelci temizliği" operasyonlarından sonra gelmişlerdir. Erdoğan'ın bu kesimleri tasfiye ettikten sonra atadığı subayların kendisine daha sadık olacaklarının hiçbir güvencesi yoktur. Tüm bu subaylar siyasi eğitimlerini 1980'li yıllarda tamamlamış kesimlerdir ve bu kesimlerin ideolojik ve siyasi açıdan Erdoğan ile orta ya da uzun vadede birlikte hareket etme imkanları yoktur. Harp okullarının eğitim müfredatını kökten değiştirmek bu sorunu çözmeye yolunda bir adım olsa da, Erdoğan'ın sonuçları onlarca yıl içinde alınacak bu yöntemi izleyecek vakti yoktur. Doğrusu Erdoğan'ın derdine deva olacak yegane çözüm ordu hiyerarşisini tümüyle yok sayıp ordunun içini AKP'lilerle doldurmak yahut ordunun her ka-

demesini AKP tarafından denetlemektir. Ancak bu doğrultuda atacağı her adım ordu hiyerarşisini daha da alt üst edeceği için ordu içindeki politizasyonu arttırıp kendisine karşı darbe tehditlerini büyütecektir.

Kısacası bugün Erdoğan kendi pozisyonunu sağlama için sivil bir darbeye giden yolu açmak zorundadır. Ancak bu yolda attığı tüm adımlar da aslında kendisine karşı bir darbeyi tetiklemekte, Erdoğan'ın açmazını büyütme-ktedir.

İDAM AÇMAZI

Yüzeysel bir bakış açısıyla bakıldığında 15-16 Temmuz Erdoğan'a başkanlık yolunda yürümek için gökte ararken yerde bulunduğu fırsatları sunmuştur. Zaten felaket tellallığı yapan sol liberal çevreler de döne döne bu fikri işlemektedir. Erdoğan'ın başkanlık meselesini "darbeci hainlere idam" kampanyasıyla birlikte referandumla götürerek tıkalı yolu açmaya çalışması ilk bakışta akla yatkın bir seçenek olarak görünse de kazanıya hiç de öyle değildir. Erdoğan'ın Gezi'den beri harekete geçirmek istediği kitlesi nihayet bu darbe karşısında sınırlı çapta harekete geçmiştir. Belki bu kendisi için en önemli kazanımdır. Ama bu kez aynı kitle "idam isteriz" diye haykırmaktadır. Bu ise iki bakımdan Erdoğan için tehlikeli bir mecranın açılması demektir. Birincisi bu otomatik olarak akla Öcalan'ın idam sehпасına çıkarılmasını davet eder; ki bu sadece Erdoğan için değil düzenin herhangi bir parçası için de büyük müşkülâtın çıkmasına yol açacak bir durumdur. Öcalan'ın idam edilmesinden kaçınmak ise bu iklimde bu seçenektan daha az müşkülât çıkaracak değildir. İkincisi, vatana ihaneti idamla cezalandırmak Erdoğan açısından kendisi için de bu cezanın gündeme gelmesini kabullenmek anlamına da gelir. Zira vatana ihanet kapsamında sıralanan suçların büyük bir kısmı, başta Anayasa'nın çiğnenmesi olmak üzere, Erdoğan tarafından çoktan işlenmiştir.

REJİM DARBESİNE MECBUR HALE GELİR- KEN DARBESİ OLASILIĞI ZAYIFLIYOR

O halde Erdoğan'ın başını çektiği bir darbe girişiminin eli kulağında olduğunu düşünmek yanlış olur. Erdoğan karşıtları için de aynı durum söz konusudur. 12 Eylül ya da 27 Mayıs türü bir darbeye duyulan ihtiyaç artarken paradoksal bir biçimde böyle bir darbenin önümüzdeki günlerde gerçekleşme olasılığı zayıflamaktadır.

Bu noktada KöZ'ün Erdoğan'a karşı bir darbe girişiminin neden maceracı bir girişim olacağına dair saptamalarının bir başka boyutu üzerinde durmak gerekir. Meselenin özü elbette Kürdistan'daki savaştır. Erdoğan'a karşı bir darbe, darbeciler istedikleri kadar TRT bildirisinde ifade ettikleri gibi "her türlü etnik kimliğe saygılı olacağını" beyan edip, "yurtta sulhu sağlamayı" hedeflesinler, asayiş sağlamaya çalışsınlar, önlemler yahut doğacak iktidar boşluğu nedeniyle Kürdistan'da büyük ayaklanmaların önünü açacaktır. Bu ayaklanmaları bastırma içinse Erdoğan'ın Cizre'de, Nusaybin'de izlediğinden daha da kanlı bir bastırma politikası izlemek gereklidir.

Kanlı baskı politikalarının amacına ulaşım sağlayacağı şüphelidir ama meselenin en az bu kadar önemli başka bir yönü söz konusu politikaların ABD'den onay alıp alamayacağıdır. Söz konusu kıyım ve imha politikaları Öcalan'ı rehin alıp Türkiye'ye teslim eden Amerika'nın Ortadoğu'daki uzun erimli planlarıyla uyumlu olmadığı gibi bugünkü planlarıyla da uyumlu değildir. Zira ABD'nin bugün Suriye'de PYD'ye yaslanmak dışında bir seçeneği yoktur.

Tam da bu nedenle ABD'nin söz konusu darbe ile ilişkisi son derece mesafeli olmuştur. Başka vesilelerle olduğu gibi Erdoğan ve AKP bu darbe girişimini Gülen cemaatine mal etmektedir. Bunun için de azımsanmayacak dayanaklar bulmaları güç olmayacak gibi görünmektedir. Ama bu yaklaşım Gülen cemaati denen oluşumu sahidin bir cami imamı etrafında toplanmış bir cemaat sanmak olur. Oysa bu kodla anılan cemaatin Gülen'in Pensilvanya'da yaşıyor olmasından çok daha fazla ABD emperyalizmi ve planlarıyla ilişkisi vardır. Gülen cemaati sadece Türkiye ile sınırlı olmayan bir Amerikan projesidir. Dolayısıyla bu cemaate atfedilecek bir darbeden anlaşılması gereken ABD emperyalizminin Erdoğan'a karşı bir darbe girişimi olması gerekir. Oysa bu darbenin bir Amerikan darbesi olmadığını anlamak için Fethullah Gülen'in nerede oturduğuna bakmak yetmez. ABD'nin darbeye karşı tutumunu açıklamak için saatlerce beklediği, yaptığı ilk açıklamanın "Türkiye'de iç barışın

korunmasını diliyoruz" gibi her tarafa çekilebilecek bir içerikte olduğu doğrudur. Dahası ABD'nin darbenin büyük planını tasarlamış olması da ihtimal dahilindedir. Ancak söz konusu darbenin bugünkü azmettiricisinin ABD olduğunu, ABD'nin bu darbenin başlangıç vuruşunu yaptığını söylemek doğru olmaz. Bilakis ABD bu darbeyi frenleyici bir tutum takınmış ve bir bakıma ABD yanlısı tüm unsurların 15 Temmuz'da harekete geçmemesi ile birlikte 15-16 Temmuz'da harekete geçenler boşluğa düşmüştür. Bu yüzden de karşımıza önceki ABD patentli darbe girişimlerinden farklı bir darbe girişimi çıkmıştır. Sisi örneğinde görüldüğü üzere ABD açısından seçimle gelen birini, üstelik Mursi gibi önünü kendisinin açtığı birini, hem de Bush zamanında değil Obama zamanında darbeye devirmek olmayacak bir seçenek değildir. Ama 15 Temmuz darbesinin bırakalım Mursi'ye karşı Sisi darbesini, Mübarek'in koltuğundan olmasını bile hatırlatan bir yönü yoktur.

DEVİRİM KOŞULLARI OLGUNLAŞIYOR

KÖZ'ün geride bıraktığımız dönemde en az anlaşılabilir ve en "uçuk" bulunan tespiti devrim koşullarının olgunlaşmasına ve bir devrim ihtimalinin arttığına dair saptama idi. Aslına bakılırsa bu saptama bir yönüyle siyasi tabloya ilişkin geri kalan analiz mantıksal bir sonucu idi. Zira rejim krizinin derinleşmesi parlamenter çözümleri geçersizleştirip darbeci çözümleri tek seçenek olarak ortaya koyarken, toplu olarak gerileyen ve birbirini çelmeleyen düzen güçleri darbe yapma kapasitelerini giderek yitiriyorlardı. Bu durumun kendisi başlı başına rejim krizini derinleştiren bir etmen olarak ortaya çıkarken aynı zamanda var olan krizin tek çözümü olarak bir devrimi gündeme getiriyordu.

Bununla birlikte 15-16 Temmuz sonuçları itibari eli devrim koşullarının olgunlaştığını yeni olgularla göstermiştir. Her şeyden önce bu başarısız girişimle birlikte sadece darbecilerin pespayeliği ortaya çıkmamış, aynı zamanda Kemalistlerin esefle belirttikleri gibi, bir kurum olarak ordunun zaten örselenmiş olan itibarı yerle bir edilmiştir. Olası bir devrimci gelişmenin karşısına dikilecek en önemli karşı devrimci aygıtın bu denli zayıflaması ve itibarsızlaşması başlı başına devrimci ayaklanmaların önünü açan bir gelişmedir.

Dahası tam da ordunun bu pespayeliği nedeniyle Gezi ile Sur-Yüksekova hattındaki gelişmelerle kıyaslanmayacak çapta ve kitle hareketi bile denemeyecek bir "sivil" hareketin Genelkurmay Başkanı'nun rehin alan bir darbenin püskürtülmesine vesile olması da Türkiye'nin bir devrimci ayaklanmaya ne kadar yakın olduğunu gösterir. Erdoğan'ın seçmenlerini sokağa çıkmaya davet etmesiyle çok sembolik bir ölçekte bu davete icabet eden kitle gerek HDP'nin gerek Gezi Ayaklanması'nın sokağa döküldükleri kitlenin yanında anlamsız kalmaktadır ve ve bu cılızlıkta bir hareketin bile sendeleyeni bir darbenin karşısına dikilmiş olması devrimci bir ayaklanmanın ne kadar mümkün ve etkili olabileceği hakkında fikir verir.

Kaldı ki tıpkı Gezi Ayaklanması sırasında olduğu gibi Kürt yığınların bu darbe girişimi karşısında tamamen sessiz kalması da öznel etkenin rolünü tersinden gösteren bir durumdur. İki durumda da hükümetin yerinde durmasının yegane nedeni bu vesileyle ayaklanmasa önlenecek emekçi ve ezilen yığınların önderlik etme iddiası taşıyanların köstek rolü oynamakta oluşu ve bu suretle Erdoğan iktidarının başlıca dayanağı olmaya devam etmeleridir.

ASIL ENGEL NESNEL KOŞULLAR DEĞİL. TASFİYECİ VE REFORMİSTLERDİR

Rejimin krizi derinleşirken, düzen güçleri açmazları nedeniyle krizin çözümü için adım atmaya cesaret edemezken ve tüm bunlara paralel olarak devrim koşulları oluşurken, sol akımların takındığı tutum ibret vericidir. Devrim mücadelesindeki asıl engelin nesnel koşullar yahut düzen güçleri değil tasfiyeciler ve reformistler olduğunu bir kez daha görüyoruz.

15-16 Temmuz'un ardından HDP darbeye karşı Erdoğan'ın örmeye çalıştığı demokrasi cephesinin bir parçası haline gelmiş, AKP, MHP, CHP ile birlikte darbe karşıtı deklarasyona imza atmış, mecliste gerçekleşen demokrasi şovunun bir parçası olmuştur. HDP'liler bu şovun onur konuklarından biri olan Kürdistan'daki katliamları baş planlayıcısı Hulusi Akar'ın meclis locasındaki varlığından gocunmadıkları gibi İdris Baluken de demokrasi kahramanı olarak sunulan bu paşanın aleyhine tek bir laf bile edememiştir. Daha da kötüsü Selahattin Demirtaş darbenin püskürtülmesine ilişkin yaptığı açıklamada "Dün akşam başlayan bu darbe de demokratik siyasetin ortak duruşu, ilkesel kararlığı sayesinde başarıya ulaşmamıştır" diyerek

HDP'nin kendini AKP'den MHP'ye uzanan cephenin bir parçası olarak gördüğünü belirtmekle kalmamış, aynı zamanda bu cephedeki ortaklarını ilkeli olmakla taltif etmiştir. Demirtaş'ın AKP'li linççi güruhu demokratik siyasetin bir parçası olarak görmesi de cabasıdır.

HDP'nin bu tutumu yeni değildir. 7 Haziran öncesinde bir kitle seferberliği yaratmaktan özenle kaçınan sonrasında sessizliğe gömülen aynı HDP'dir. Suruç, Ankara katliamlarını eylemsizlikle geçiştiren, Sur'daki hendeklere sahip çıkmayan da aynı HDP'dir. HDP'nin dokunulmazlıkların kaldırılmasına ilk etapta itiraz etmeyen tutumuyla bugünkü tutumu arasında da bir fark yoktur. Tüm bunlar esas olarak soyut bir seçmen kitlesine hitap etmeyi, bu sessiz çoğunluğun onayını almayı, kim olduğu belirsiz bu kitlenin gözünde meşru kalmayı, yani onlar tarafından kabul edilemeyeceği varsayılan her türlü eylem ve tutumdan kaçınmayı görev bilen bir anlayışın ürünüdür. Kafadaki seçmen 7 Haziran sonrasında eylem değil huzur istediği için eylemlerden uzak durulmuştur, kafadaki seçmen provokasyonlardan korktuğu için HDP patlamalar sonrasındaki mitingleri iptal etmiştir. Soyut seçmen terörle araya mesafe konmasını istediği için hendekler desteklenmemiştir. Kafadaki seçmenin yolsuzluklardan ve milletvekillerinin ayrıcalıklardan rahatsız olduğu varsayıldığı için dokunulmazlıkların kaldırılmasına başta itiraz edilmemiştir. Bugün de bu muhayyel seçmenin darbeye karşı olduğunu varsayan HDP bu sefer de AKP ve MHP ile darbeye karşı "ilkeli bir duruş" sergilemeye çalışmaktadır. Bu yaklaşım elbette şaşırıktır. HDP'nin kuruluşuna damgasını vuran parlamentarist ve tasfiyeci anlayışın doğal sonucudur. HDP tam da bu kuruluş felsefesi nedeniyle kurucularının ve bileşenlerinin öznel heves ve gayretlerinden bağımsız olarak devrimci gelişmeleri destekleyen değil köstekleyen yahut devrim dinamiklelerinin sönmülmesini bekleyen bir pozisyonda yer almaya devam edecektir.

ORTACI "NE AKP NE DARBECİLER" SLOGANI ERDOĞAN'A HİZMET EDER

HDP dışındaki partiler aynı temel yönelimlere sahip olsalar da, sırtlarındaki yumurta küfesinin daha hafif olmasından kaynaklı "Ne AKP gericiliği Ne de Darbeciler" diye özetlenebilecek ortacı bir tutum benimsemişlerdir. Her türlü düzen gücünü karşısına aldığı izlenimini uyandırdığı için asıl devrimci tutumun bu olduğunu düşünmek işten bile değildir. Halbuki bu tutumu benimseyenler de tıpkı HDP'liler gibi niyetlerinden bağımsız olarak Erdoğan'a koltuk değnekliği yapmaktadır.

Devrimci siyaset muhalefet değil iktidar hedefiyle yapılır. Bilimsel, akademik faaliyetlerden farklı olarak gerçekliği bütün yönleriyle izlenimci bir şekilde sergileyerek değil eldeki tüm imkanları varolan siyasi iktidarı devirmek için seferber ederek yapılır. Dolayısıyla iktidarı hedefleyen devrimcilerin hedef tahtasına her zaman için hükümete olanlar, karşı devrimci politikaların yürütücüleri olur. Aynı anda hem burjuva hükümetine hem de burjuva muhalefetine hücum etmek güçleri dağıttığı için iktidarı devirmesini güçleştirir. Asıl olarak da burjuva iktidara karşı değil muhalefete karşı bir hareket olur. Böylelikle bu çizgiyi benimseyenler hükümetin payandası haline gelirler.

Hükümete yüklenmek dururken hükümetle muhalefete aynı oranda yüklenmek sadece hükümete destek olmak anlamına gelmez. Aynı zamanda bu tutumları benimseyen partilerin siyasi ufuklarına işaret eder. Zira iktidarı ele geçirmek isteyenler iktidara yüklenirken kendilerini bir muhalefet partisi olarak görmek isteyenler ise asıl olarak muhalefete ve onun yanlışlarına parmak basarlar. Leninist siyaseti menşevik siyasetten ayırt eden nokta ise her zaman bu olmuştur. Lenin iktidarı hedeflerken Menşevikler hep kendilerine muhalefete yer açmaya çalışmışlardır.

Somutlarsak, 15-16 Temmuz'un öncesinde ve hemen sonrasında Türkiye'deki hükümet AKP, daha doğru bir ifadeyle Erdoğan hükümetidir. 15-16 Temmuzcular eğer başarılı olmuş olsalardı

hükümet olma sorumluluğu onların boynunda olacaktır. Ama başaramadılar ve hükümet tarafından ezildiler. Üstelik Erdoğan 16 Temmuz itibariyle darbeye karşı demokrasi kampanyasını AKP propagandasının merkezine koydu. Tam da bu noktada zaten ezilmiş ve şamar oğlanına dönmüş darbecileri karşı devrimci devletin başında duran Erdoğan hükümetiyle denk görmek ve ikisini eşitleyen bir politik tutum takınmak elbette AKP'nin darbe karşıtı kampanyalarına kan taşıyacaktır. Bugün hem AKP'ye hem darbecilere karşı duranlar aslında iktidarı istemiyorlar. Kendilerini parlamenter bir muhalefet partisi olarak konumlandırmak isteyen bu kesimler darbecilere de iktidara parlamento dışı bir zeminde muhalefet ettikleri için karşılar. Aynı kesimler Sur'daki, Cizre'deki hendeklere de aynı nendenen ötürü karşı çıkmışlardır zaten.

O halde devrimci koşulların olgunlaştığı bir dönemde AKP'ye karşı mücadele etmesi gereken güçler bugün AKP'nin bir can simidi olmayı kabullenmişlerdir. Legal/illegal neredeyse tüm sol partilerin bu ortacı pozisyonun dışına çıkmamaları ise Türkiye'de tasfiyeciliğin ve menşevik siyasi kavrayışın ulaştığı boyuta işaret eder. Tam da bu kavrayışları nedeniyle Türkiye'deki sol akımlar yaşanan devrimci gelişmelerin üstünü örtmeye, Erdoğan'ın önlenemez yükselişini ima eden felaket senaryolarını çizmeye devam ediyorlar.

KOMÜNİST PARTİYİ KURMAK İÇİN SORUMLULUK ÜSTLENENLER ERDOĞAN'A KARŞI EYLEMLİ BİR MÜCADELE ÇİZGİSİNİ BENİMSEYENLER ARASINDAN ÇIKACAK

Bugün Türkiye'de izlenmesi gereken siyasi çizgi AKP'li güruhu demokrasi güçleri olarak alkışlamak değildir. AKP'ye "Ne AKP gericiliği Ne de Darbe" diyerek destek olan ortacı bir pozisyon takınmak hiç değildir. Yapılması gereken rejimin krizinin artık yumuşatılmayacak şekilde derinleştiğini ve bu krizin Erdoğan'ın siyasi akıbeti meselesinde yoğunlaştığını göstermektedir. Yapılması gereken gelişmelerin odağında bulunan Erdoğan'ın emekçilerin azılı düşmanı olduğunu vurgulamak, Erdoğan emekçiler ve ezilenlerin seferberliği ile gönderilmedikçe Türkiye'de haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir arpa boyu bile yol alınamayacağı savunmaktır. Yapılması gereken emekten ezilenden yana olan herkesi Erdoğan'a karşı kitlesel ve eylemlili mücadeleyi büyütme çağırımıdır. Yapılması gereken Türkiye'de devrim koşullarının olgunlaştığını görmek, devrimin, darbenin ve iç savaşın aynı zeminde filizlenip serpiştiğini kavramak, "darbeye, iç savaşa hayır" şiarlarıyla pasifizm savunuculuğu yapmak yerine patlak verecek devrim önderlik edip bu devrimi muzaffer kılabacak partiyi yaratmak için mücadele etmektir.

Erdoğan'ın gerilediği, darbecilerin rezil olduğu, devrim koşullarının olgunlaştığı Türkiye'de geçelim devrimci bir ayaklanmaya önderlik etme cesaretine ve ufkuna sahip olmayı, Erdoğan'a karşı mücadele etmeyi önüne koyan bir parti bile yoktur. Bugünün ihtiyacı ise sadece ama sadece tüm bu görevleri yerine getirecek devrimci bir partinin yaratılmasıdır. Böyle bir devrimci parti yaratılmadığı sürece hiçbir nesnel gelişme emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesine hizmet etmeyecektir.

Geçtiğimiz iki yıl içinde KöZ'ün nesnel gelişmelere ilişkin yaptığı analiz ile solun şu ya da bu kesiminin analizleri kıyaslandığında, KöZ'ün arkasında duran komünistlerin öngörülerinin birer birer nasıl da doğrulandığını gözlemekten mümkün değildir. Ancak KöZ'ün arkasındaki komünistler öngörüler yapmayı ve haklı çıkmayı değil, devrimci bir ayaklanmaya önderlik edecek partiyi yaratmayı hedefliyorlar. "İşçilerin Birliğinden Önce Komünistlerin Birliği" derken günün işte bu acil görevine işaret ediyorlar. KöZ'ün arkasında duranları diğer akımlardan ayırt eden nokta burasıdır.

KöZ'ün arkasında duran komünistler tam da bu nedenle ilişkide buldukları tüm devrimcilere "Devrimci Partinin Yaratılması İçin Sorumluluk Al Öne Çık!" diye sesleniyorlar. Günün devrimci görevlerini omuzlamak isteyenlere devrimci bir partinin kuruluş kongresini eşit hak ve sorumluluklarla örgütlemeye çağırıyorlar. Bugün ortacı, parlamenterist, tasfiyeci tutumları hedef tahtasına oturtup Erdoğan'a karşı mücadeleyi büyütme çağrısında bulunmanın da bundan başka amacı yoktur. Zira devrimci partiyi kurmak için öne çıkacak güçler elbette Erdoğan'a karşı eylemlili bir mücadeleden geri durmayanların arasından çıkacaktır.

Erdoğan'ın gerileyişi şiddetlenerek sürüyor

KÖZ'ün sayfalarında uzunca bir süredir Erdoğan'ın gerileyişine dair saptamalar yapılmakta, bu saptamalar KÖZ'ün arkasında duran komünistleri sol içerisindeki diğer akımlardan ayırt etmektedir. Zira bu tespit esas olarak nesnel gelişmelerin okunmasındaki bir farklılıktan çok, var olan nesnel gelişmelerin yarattığı dinamikler ve imkânlarla dair farklı bir konumlanışa işaret etmektedir. Erdoğan'ın güçlenerek, önündeki engelleri teker teker kaldırarak, adım adım diktatörlüğe yürüdüğü tespitinde bulunanlar aynı zamanda "siyaset alanının daraldığını", siyasi mücadelede imkânların tükendiğini, emekçi kitlelerin giderek çaresizleştiğini, tekrarlamaktadır. Oysa bu tutum Erdoğan'a karşı savunmayı örebilmek için burjuva akım ve kurumlarıyla emperyalist bağlantılı odaklarla işbirliği yapmaktan başka çare kalmadığını savunmaya varır. Doğrusu Erdoğan'ın diktatörlüğe yürüdüğü tespiti bu teslimiyetçi, uzlaşmacı tutumu örten bir kılıftır. Bir kılıftır zira herhangi bir burjuva aktörün yahut karşı-devrimci odağın güç kazandığı dönemlerde devrimci siyasal mücadele verilmez demek külliyen yanlıştır.

ERDOĞAN DİKTATÖRLÜĞE Mİ YÜRÜYOR?

Bununla birlikte olgular "diktatörlüğe ilerleyen Erdoğan" tespitinin çürük-lüğünü iyiden iyiye ortaya koymaktadır. Erdoğan'ın KÖZ sayfalarında daha önce de işaret edilmiş açmazları bugün de geçerliliğini korumaktadır. Erdoğan uluslararası düzlemde sıkışmıştır, Amerika ile arası giderek bozulduğu gibi bu durumu telafi etmek için başka bir devletle ortaklık ilişkisi geliştirmektedir. Son günlerde, kanlı bıçaklı olunan Rusya'dan itibarsızca dilenen özer, İsrail'e ödünler verilmesi üzerine varılan anlaşma ve hatta Suriye ve Mısır'la gizli kapaklı yapılan görüşmeler bu tespiti tümüyle teyit etmektedir. Erdoğan sıkışıkça manevra yapmaya çalışmaktadır, fakat bu manevraların, içinde debelendiği krizi çözeceği şüphelidir.

Devlete hâkim değildir. Anayasa Mahkemesi, yargının diğer ayakları düzenli olarak Erdoğan'ı çel-meleyen adımlar atmaktadır. Akademisyenler ve Can Dündar davaları bunu doğrulayan örneklerdir. Yargıtay ve Danıştay'daki son operasyonlar da bu duruma karşı Erdoğan'ın son hamleleridir. Ne var ki Anayasa Mahkemesi üyelerinin ancak yaş haddinden koltuklarını terk edeceklerine dair düzenleme nedeniyle bugüne kadar Sezer'in atadıklarından sadece bir tanesi ayrılmış, Gül'ün atadıklarının ise üç ila beş yıldan önce yerlerini boşaltmaları mümkün değildir. Bu da en az başkanlık kadar Erdoğan'ın yeni Anayasa arayışlarının konularından biri olsa gerektir.

7 Haziran seçimlerinden beri Erdoğan'ın her konuşması onun siyasi olarak Ergenekon artıklarıyla faşist-milliyetçi güçlere teslim olduğu saptamasını doğrular niteliktedir.

Ama Kuzey Kürdistan'da Erdoğan'ın başlattığı iç savaş onun açmazını daha da bü-

yütmektedir. Uzunca bir süredir zaten Kürtlere vadedeceği bir şey kalmamış olan Erdoğan şimdi ise Cumhuriyet tarihinin en büyük kan dökücüleri arasına girmiştir. Operasyonların amacına ulaşamayp, Erdoğan'ın Kürdistan'da çakılı kalmış olması, başka bir deyişle Cumhuriyet tarihinin bu en büyük operasyonunda Cumhuriyet tarihinin en büyük bozgununa doğru ilerlemesi kendisi açısından durumu daha da vahim kılmaktadır. Kendi zemininde kolay bir başarıyla rakiplerini sindireceğini sanan Erdoğan'ın fiyaskosu desteğini almayı umduğu

milliyetçi kesimleri kendi tarafında uzun süre tutmasını güçleştirmektedir.

Ahmet Davutoğlu'nun azlını de bu bağlamda okumak gerekir. Davutoğlu'nun görevden alınış biçimi AKP tarihinde bir ilktir ve esas olarak Erdoğan'ın kendi konumunun zayıflamasından ne denli endişe duyduğunu anlatır. Azil vakası kompro teorilerine başvurmadan açıklanması imkânsız bir duruma yol açıp Erdoğan'ı kendi seçmeni karşısında güç duruma düşürmüştür. Aynı zamanda AKP içinde kirli çamaşırların ortalıkta yıkanması dönemi de başlamıştır. Tüm bu gelişmeler, Amerikancı basının iddialarının aksine, Erdoğan açısından erken seçimi tercih edilebilir bir seçenek olmaktan çıkarmaktadır.

Davutoğlu'nun görevden alınması AKP içinde egemenlik savaşı veren iki ihtiralsı politikacının savaşı olarak okunmamalıdır. Daha doğrusu her geçen gün görülmektedir ki Erdoğan içine sıkıştığı açmazın asıl sorumlusu olarak, önceki dönemdeki politikalarını eski ve sadık Başbakanının sırtına yükleyerek çark etmek için fırsat aramaktadır. İsrail ve Rusya'ya dönük hamleleri bunun ifadesidir. Ama bunların Erdoğan'ı içinde bulunduğu açmazdan kurtarması zayıf bir ihtimaldir.

Aslına bakılırsa Davutoğlu'nun kendisi sadık bir Erdoğancı olduğu için Gül-Arınç ve diğer Amerikancı-Cemaatçi unsurları etkisizleştirme operasyonunun başına getirilmiştir. Erdoğan ile Davutoğlu arasındaki gerginlik rejim krizine yol açan siyasi sorunun bir uzantısı olarak okunmalıdır. Erdoğan başkanlık sistemini zorladıkça, yürütmenin başı olarak başbakanı tarif eden 12 Eylül rejiminde, kim başbakan olursa olsun, er ya da geç aynı sorun yaşanacaktır.

REJİM KRİZİ VE DARBE

Rejim krizi sorunu iki ayrı düzlemde ele alınabilir. Bunlardan ilki daha genel bir açıdan 12 Eylül'den bu yana yaşanan siyasal gelişmelerin Türkiye'nin 1982 Anayasası ile yönetilmesini imkânsız kılıyor oluşudur. Bu

anayasa-nın sunduğu imkanları sonuna kadar istismar ederek ötesine geçen Erdoğan'ın hala rejim krizini derinleştirerek debelenmesi bununun ifadelerinden biridir.

Başka

bir deyişle 1990'lardan itibaren Amerika'nın Ortadoğu ve Avrupa'daki hedef ve politikalarının değişmiş olması, buna bağlı olarak Türkiye'ye biçtiği rolün değişmesi esas faktörlerden biridir. Bu nedenlerden ötürü Türkiye'de rejim değişikliğinin giderek büyüyen bir zaruret haline geldiğini söylemek mümkündür. Bu zarureti bir krize dönüştüren şey ise bir rejimi kendi araçları aracılığıyla, içeriden fethederek değiştirmenin mümkün olmamasıdır. Bu soyut ve tarihsel düzlemde Türkiye'de bir rejim değişikliğini zorlayan dinamikler güçlenmektedir. Rejimi kendi mekanizmaları aracılığıyla, o rejimin yasalarına sadık kalarak değiştirmek mümkün olmadığı için de rejimin krizinin derinleştiğini söylemek mümkündür.

Dolayısıyla rejim krizinin derinleşip derinleşmediği meselesini ele alırken öncelikle Amerika'nın Ortadoğu'ya ve Türkiye'ye dair projelerinde bir yeniliğin olup olmadığına yahut Kürdistan'da 12 Eylül Anayasası'nın deli gömleğine isyanın büyüyip büyümediğine bakmak gerekir.

Mesele bu şekilde ele alındığında ABD'nin bölgeye dair politikalarının değişmesi bir yana, Türkiye'nin Amerika açısından taşıdığı önemin azalmayıp arttığundan da söz etmek gerekir. Dahası Erdoğan ve onun politikaları nedeniyle Türkiye'nin Ortadoğu'daki Amerikan çıkarlarını bozan en önemli aktör olduğunu söylemek mümkündür. Bugün Suriye'de bir Amerikan-Rus çözümlünü, İran'ın Ortadoğu'ya Amerika'nın istediği şekilde entegre olmasını engelleyen Türkiye'dir. Güney Kürdistan'la ilişkileniş biçimi ile Irak'ın ulusal birliğinin altını oyan da Mısır'ın öntünü kesmeye çalışan da Türkiye'den başkası değildir. Kürdistan'daki başkaldırı, Rojava'da Türkiye'nin kırmızı çizgilerinin birer birer ihlal edilmesi rejimin krizini derinleştiren nesnel etmenlerdir. Dahası 1990'ların ortalarından beri "demokratikleşme", "açılım" kodlarıyla yapılan bir dizi değişikliğin kendisi de rejimin bugünkü moda tabirle fabrika ayarlarına dönmesini imkânsız kılmaktadır. Bu bakımdan bir rejim değişikliği yaşanana dek Türkiye'deki rejim krizinin süreceği tespitimiz geçerliliğini korumaktadır. Bu genel makro gelişmelerin hepsi krizi büyüten faktörlerdir.

Ancak KÖZ sayfalarında hiçbir zaman rejim krizi böylesine soyut ve genel bir çerçeveye sınırlı ele alınmadı. Tersine rejim krizini hep somut bağlamı içine oturtarak, yani Erdoğan'ın gerileyişine ve bu gerileyişe karşın gitmeyişiye bağlı olarak tarif edildi. Erdoğan gerilerken, onun karşısına rejimin asli güçleri olarak dikilmesi gereken emperyalist güçlerin, onların uzantısı olan sermaye grup

ve ittifaklarının, devletin rejimi korumakla yükümlü aygıtlarının ve siyasi partilerinin de tüküyor, tökezliyor yahut geriliyor olması 12 Eylül rejimini krize sokan en önemli gelişme idi. Bugün bu durum da değişmiştir.

Daha somut konuşmak gerekirse, Erdoğan'ın gerilemesi onun devleti ve partisini kendi çiftliği gibi yönetemediği anlamına gelmektedir. Buna karşılık gerileyişine paralel olarak daha da saldırganlaşması, devlet içinde kadrolaşması ve kendi partisindeki temizlik hareketlerine hız kazandırması meselesinin bir diğer yönüdür. Tüm bu girişimleri sonucunda Erdoğan'ın Brezilya'daki Rousseff gibi savcılarla kuşatılması ihtimali ortadan kalkmaktadır. Daha doğrusu Rousseff Amerikancı Brezilyalı savcılar tarafından itham edilirken Erdoğan şimdilik ancak Amerikan savcılarının ithamıyla yüz yüzedir. Benzer şekilde gerek 7 Haziran-1 Kasım arasındaki koalisyon görüşmelerinde görüldüğü, gerekse de Davutoğlu'nun azlını fark edildiği üzere Erdoğan'ın kendi partisi içinden kuşatılması ve etkisizleştirilmesi ihtimalleri de zayıflamaktadır.

BURJUVA MUHALEFETİN AÇMAZLARI

Erdoğan'ın laiklik, yolsuzluk, savaş konularındaki başarısızlık ve skandallarla sarsılması, bu noktada CHP'nin seçimler aracılığıyla güç kazanarak Erdoğan'ı etkisizleştirmesi yolunu açmıyor. Zira burjuva muhalefetinin açmazları Erdoğan'ınkinden az değildir. Erdoğan başkanlık için parlamenter kanalları zorlarken bir yandan Kürtlerin gönlünü hoş etmeye diğer yandan da MHP'nin tabanını eritmeye çalışıyordu. Bu imkânsız projenin duvara toslanması mümkün değildi. Nitekim tosladı da. Bugün Amerika'nın CHP aracılığıyla kurduğu proje de aynı derecede imkânsız bir projedir. Zira CHP'nin ulusalcıları yönetimden tasfiye etmesi ama Vatan Partisi'ne kaptırmaması, cemaatçilerin çizdiği rotada yürütmesi ama cemaatçi görünmemesi ve Alevilerin tepkisini çekmemesi, Kürtlerle mesafeyi kapatması ama parti içi muhalifler tarafından ve Erdoğan tarafından "terörist" olarak yaftalanmaması gereklidir. Tüm bunların yanında cumhurbaşkanlığı seçimleri örneğinde görüldüğü gibi Erdoğan'a karşı MHP ile birlikte hareket etmeye mecburdur. Bu imkânsız denklem Erdoğan'ın gafları, arsızlıkları ve katliamlarıyla bir burjuva muhalefetine karşı sayısız imkân sunmasına rağmen CHP'nin bu fırsatları ayağıyla tepmesine yol açmaktadır.

Geride bıraktığımız dönemde CHP'nin dokunulmazlık meselesi karşısında önce ikircikli sonrasında Erdoğan'ın ekmeğine yağ süren bir tutum takınması yahut 1 Mayıs mitingini bir seferberliğe çevirmekten kaçınması da esas olarak bu açmazla ilgilidir. Sıkışan ve saldırganlaşan Erdoğan'ın teröre karşı milli mutabakat vurgusu, milli ve gayri-millî unsurlar ayrımı, Erdoğan'a karşı benzemeler cephesi kurmaya çalışan CHP'yi felç edip iyiden iyiye hareketsiz hale getirmiştir. Tam da bu yüzden Erdoğan'ın kitlesel bir miting dalgasıyla istifaya zorlanması seçeneği de kapalıdır.

AKP VE REİS'İNDEN PARLAMENTER YOLLARLA KURTULMAK MÜMKÜN MÜDÜR?

Erdoğan'dan parlamenter araçlar ile kurtulmayı mümkün kılacak tüm alternatiflerin hızla boşa çıkması önemsiz bir gelişme değildir, değişim için düzen güçlerine bel bağlayan reformistlerin karamsarlığını ve hımbıllığını bu gelişmeye bağlı olarak açıklamak gereklidir.

Rejimin değiştirilmesi meselesine gelince, son altı aydaki gelişmeler rejimin bir yasama meclisi üzerinden değiştirilmesini güçleştirmektedir. 1 Kasım sonrasında oluşan yasama meclisinden yeni bir anayasanın çıkması için ya AKP ile MHP'nin anlaşarak 330'u geçmeleri, sonrasında da referandumda yüzde elliye bulmaları gereklidir. Davutoğlu'nun azli ve MHP'nin kendi sorunlarını çözmek için mahkeme kapılarında dolaşan bir duruma düşmesi bu aritmetik hesabı güçleştirdiği gibi, Kürtlere başarısız bir imha kampanyasına girişmiş, "Hoca"sının ipini çekmiş, yerine "düşük profilli bir başbakan" geçirmiş, diktatörlük arzularını gemleyemeyen bir Erdoğan ile kendini seçmenlerine açıklanamaz bir şekilde AKP'ye teslim etmiş bir MHP'nin bu referandumda yüzde elliye bulması da şüphelidir.

Dokunulmazlıkları kaldırarak erken seçime gitmek, HDP'den boşalan koltukları doldurarak anayasayı değiştirme yolu da güçlükle doludur. Can Dündar davasına müdahil olacak derece karışıp da amacına tam olarak ulaşamayan Erdoğan 30 küsur HDP'linin davalarını jet hızıyla mahkûmiyetle sonlandırıp, sonrasında bu bölgelerde baraj sorunu olmadan yapılacak seçimlerde milletvekilliklerinin yansını elde etmek ve yine partisinden hiç fire vermemek zorundadır. HDP'lilerin milletvekilliklerinden topluca istifa edip sonrasında da seçimleri boykot etmedikleri, yani AKP'ye pas atmadıkları bir durumda bu yol da kapalıdır.

Böyle bir durumda rejimi yasama meclisi aracılığıyla değiştirmek için Erdoğan'ın önünde duran tek alternatif erken bir seçimi zorlamak, bu seçimde MHP ve HDP'yi barajın altına iterek parlak bir seçim zaferi kazanıp bu zaferin ürettiği prestijle Anayasa'yı meclisten geçirmektir. Ancak kulağa hoş gelen bu strateji aslında iki ucu keskin bir bıçaktır. Yukarıda tarif ettiğimiz tablo ve özellikle de Kürdistan'daki başarısızlık ve Davutoğlu'nun azli nedeniyle, Erdoğan'ın Dimyat'a pirince giderken eldeki bulgurdan olması daha kuvvetli bir olasılıktır.

"DARBE" DEN NEYİ ANLAMAK GEREKİR?

Köz sayfalarına daha önce yansıyan saptamalardan bir diğeri ise yasama meclisi aracılığı yahu anayasayı rafa kaldırmadan bu rejimi değiştirmenin mümkün olmadığı idi. Rejimin düzen güçleri tarafından değiştirilmesi konusunda iki ihtimalden bahsedilebilir: Erdoğan'ın yapacağı bir darbe yahu Erdoğan'a karşı düzenlenecek bir darbe. "Darbe", "darbe tehdidi" siyasi gelişmeleri analiz ederken giderek daha sık kullanıldığı için "darbe" derken ne anlaşılması gerektiğini daha açık tarif etmek gerekir.

Erdoğan'a yönelik bir darbenin ne anlama geldiğini anlamak güç değildir. Böyle bir darbenin gerçekleşmesi için Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı makamından anayasal olmayan yollardan, zor kullanılarak düşürülmesi gereklidir. Buna karşılık Erdoğan'ın yapacağı bir darbenin ne olduğuna dair ri-

vayet muhtelifdir.

Kimileri tarafından 7 Haziran'dan 1 Kasım'a uzanan sürecin kendisi bir darbe süreci olarak tanımlanmaktadır. Aynı kişiler Davutoğlu'nun istifasını da bir saray darbesi olarak tanımlamaktadır.

Her iki durumda anayasanın çiğnediği açıktır. Birinci durumda Erdoğan anayasanın kendisine verdiği yetkilerin dışına taşarak hükümet kurulmasını engellemiş ve seçimleri geçersiz saymıştır. İkinci durumda ise bir partinin işlerine müdahale ederek daha önce atadığı genel başkanı istifaya zorlayarak, başbakanı düşürmüştür. Ancak anayasanın çiğnenmesi başka şeydir, ilga edilmesi başka bir şey. Onun için Erdoğan'ın bir darbe yapmaya ihtiyacı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu da henüz olmuş değildir. Birincisi Erdoğan'ın günlük pratiğinin bir parçasıdır.

Ancak Erdoğan devlet demek olmadığı için Erdoğan'ın anayasayı çiğnemesi bir bütün olarak anayasayı geçersiz kıldığı anlamına gelmiyor. Bilakis devlet kurumlarının anayasal düzenin mantığına uygun hareket etmesi ve Erdoğan'ın anayasayı çiğnemesi rejimin krizini derinleştiren bir faktördür. Erdoğan'ın bir darbe yapması için önce anayasayı geçersiz ilan etmesi ve sonrasında da hasımlarını anayasanın kısıtlarına uymadan etkisiz hale getirmesi gereklidir.

Erdoğan'ın parlamentoyu kapatması, CHP'yi yasadışı ilan etmesi vs. bir Erdoğancı darbe anlamına gelse de böyle bir darbenin gerçekleşmesi rejim krizinin çözülmesi anlamına gelmez. Ardından devlet aygıtını yeniden yapılandırması, bunu bir anayasada ifade ederek bu düzeni oturtabilmesi gereklidir.

Parlamentar imkânların birer birer tükenmesi nedeniyle koşulların istediği rejim değişikliğini gerçekleştirebilmek için Erdoğan'ın bir darbeye mecbur olması başka bir şeydir, Erdoğan'ın böyle bir darbeye kalkışacak cesarete ve imkânlarla sahip olması ayrı şeylerdir. Tüm siyasi hayatı boyunca işi kitabına uydurarak ilerlemeye çalışan Erdoğan'ın trajedisi bir bakıma reformizmin trajedisidir. Sahip olduğu kitle (seçmen) desteğine karşın, devleti kendi istediği gibi şekillendirememektedir. Keza kendi partisini de militan bir parti olarak şekillendirememektedir. Yani devlet kurumları üzerinden "reformist" bir darbe yapamadığı gibi, bunu sokaktan ve bir kitle hareketinden destek alarak da yapamamaktadır. Sokaktaki atraksiyonları mafya artığı çetelerin ancak polis ve yargı desteğine güvenerek yaptıkları icraatlarla sınırlı kalmaktadır. Sanıklarının pek çoğu AKP saflarında olmasına rağmen hala yeni bir yıldönümünde olduğumuz Madımak örneğindeki gibi bir tertibin bile ip uçları görünmemektedir. Gerileyen bir güç olarak Erdoğan açısından böyle bir darbenin başarıya ulaşma imkânları gün geçtikçe artmakta değil azalmaktadır.

Buna karşılık Erdoğan karşıtı bir darbenin somut bir olasılık haline gelmesinin birinci yolu tıpkı 12 Eylül'de olduğu gibi ülkenin yönetiminin kademeli bir şekilde ordunun eline geçmesi ve en sonunda sivil yönetimi avucu içine almış generallerin yönetime el koymasındır. Ancak Kürdistan'daki iç savaşta görüldüğü üzere Erdoğan bu yolu kapatmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Bunun en bariz belirtilerinden biri sıkıyönetim ilanına yanaşmamaktaki ısrarıdır. Ama güçsüzlüğü nedeniyle bu ısrarın bedeli giderek askeri

personelin sorumsuzluğunu artırıp sorumluluğu kendisinin ve hükümete bağlı bürokrasinin sırtında ağırlaştırmak olmaktadır.

Bu yüzden sıkıyönetim yolunun kapanması Erdoğan karşıtı bir darbe ihtimalinin ortadan kalkması anlamına gelmez. Tersine ordunun üst kademelerinin rejimi koruyacak hamlelerde bulunamaması ordunun alt kademelerinde ordu içi hiyerarşiyi bozacak şekilde cunta girişimlerine kapı aralar. Erdoğan "cemaatle" birlikte erkenden tasfiye ettiği pek çok yüksek rütbeli subayın daha çok görünür ve konuşur hale gelmesine paradoksal biçimde yol açmak zorunda kalmıştır. Bunun yerine geçen sınırlı sayıda Erdoğan'a sadık subay olsa da onlar gibi terfi etme umuduna sahip olamayan ve eski komutanlarına kulak vermeye hazır daha geniş bir subay topluluğu olduğu da açıktır. Nitekim askeri personele yasal korunma zırhı sağlayan düzenleme içinde bilhassa albayların emekli olup iskartaya çıkması yerine bir süre daha bu rütbenin imtiyazlarını korumasına kapı aralayan maddeler üzerinde pek durulmasa da bu tehlikeye karşı bir tedbir olarak anlaşılabilir.

Erdoğan'ın Kürdistan'daki savaşı yürütmek için şoven bir ideolojiye teslim olması, yürütülen savaşta kurumsal olarak olmasa da

fiili olarak faşist ve milliyetçi kesimlerin etkili olması böyle bir darbe için elverişli koşullar hazırlamaktadır. Ama yürütülen savaşın Kürdistan'da sarpa sarması devlet hiyerarşisini topyekûn bozacak bir darbe girişimini de maceracı bir girişim haline getirmektedir. Bunun için dışardan, "Atlantik ötesinden", daha güçlü ve açık bir desteğe ihtiyaç olduğu git gide daha çok görünmektedir.

DARBE TESPİTLERİ NEYE HİZMET EDİYOR?

Bugün Erdoğan'ın olası bir "darbe"sinden söz edenler aslında sahici bir darbe gerçekleştiği takdirde bu darbeye karşı mücadele etme fikrini peşinen pörsütmektedirler. Zira darbe olasılığında söz edenlerin hiçbirisi bu tespitten hareketle mücadele yöntemlerini ve örgütlenme biçimlerini değiştirmekte değillerdir. Örneğin darbe olacak diye legal çalışma koşullarından vazgeçmeye ya da uzaklaşmaya yönelen yoktur. Adeta darbeye karşı burjuva yasallığına hatta 12 Eylül rejiminin yasallığına adını koymadan sığınan güvenen bir tutum kendini göstermektedir. Ama bu şartlarda dahi ilk ve en sık akla gelen şey kitlesel gösteri ve mitinglerden kaçınma eğilimidir. Adeta darbe olasılığına bakarak "aman darbecilere bahane sunmayalım" gibi bir tutum belirmektedir. Bu da gerçekleşmiş ve başarılı olmuş bir darbeye karşı kimseyi koruyacak bir önlem olmadığı gibi olası bir darbeyi önleme konusunda başlı başına bir güçten kendini mahrum bırakmak anlamına gelir.

Bu bakımdan eğer darbe olasılığına karşı bir tutum değişikliğinden söz edilecekse bu olumsuz anlamda yani var olan eylem ve etkinliklerin dahi tatil edilmesi anlamında bir değişikliklerdir. Dolayısıyla darbe tespiti bugün

in sadece yanlış bir tespit değildir, aynı zamanda darbecilere karşı teslimiyet yahu darbecilere karşı düzen güçleriyle uzlaşma çağrısıdır. Başarısız darbe girişimlerinin devrimci dinamikleri tetikleyeceği koşullar altında bu çağrılarının bir kitle seferberliğinin önünde engel olacağı açıktır.

DERİNLEŞEN REJİM KRİZİ VE DÜZEN GÜÇLERİNİN AÇMAZI

Derinleşen bir rejim krizi ve düzen güçlerinin bunu bir darbe yoluyla çözme konusundaki isteksizliği ve cesaretsizliği düzen güçlerinin şu ya da bu kesimine bel bağlayan reformistlerin kararlar bağlamasına yol açmaktadır. Bununla birlikte rejimin krizinin derinleşmesine yol açan dinamikler aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da hükümetin başlattığı iç savaşın bırakalım Türkiye çapında yayılmasını Kürdistan'ın diğer kesimlerine bile yayılmasına yönelmemek teslimiyetçi tutumun başlıbaşına bir ifadesidir. Bu tutumu gerilla eylemleriyle örtme girişimleri ise ancak gözü gerillacılık göz bağıyla bağlı olanlara hitap eden bir gayrettir. Görüldüğü üzere kitlesel öfkenin ve devrimci enerji dinamiklerinin kontrol dışına çıkmasından ölesiye korkan reformistlerin bir kitle sefer-

berliği yoluyla Erdoğan'ı devirip rejimdeki tıkanıklığı aşması da mümkün değildir. Tersinden Erdoğan'ın bir emekçi seferberliği ve halk ayaklanması ile gönderilmesini hedeflemeyen reformist akımlar bugün kitle hareketinin önündeki en önemli engellerden biridir.

Bununla birlikte reformistlerin bir kitle seferberliğinin önünü kesen bir rol üstlenmeleri de paradoksal olarak, emperyalist güçler nezdindeki gelişmelerde bir değişiklik olup da Amerikan emperyalizminin geçici bir toparlanma içine girmesi söz konusu olmadığı takdirde, devrimci bir ayaklanma ihtimalini kuvvetlendirmektedir. Verili güç dengeleri içinde düzen güçlerinin maceracı, başarısız darbe girişimleri de bu ihtimali kuvvetlendiren gelişmeler olacaktır.

Yaşadığımız coğrafyada bir devrim ihtimalinin düzen güçlerinin rejim krizini çözme yolundaki başarısızlıklarına paralel olarak kuvvetlenmesi, devrimci bir partinin olmadığı koşullarda başarılı bir proleter devrimin gerçekleşeceği anlamına gelmez. Bilakis devrimci bir partinin olmadığı koşullar altında bu devrim en iyi ihtimalle 1905 Devrimi'nden yahu 1917'deki Şubat Devrimi'nden farklı bir devrim olmayacaktır. Kısacası başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Köz'ün arkasında duran komünistler bakımından güçlenen bir devrim ihtimalinden söz etmek böyle bir devrime bel bağlama değil, devrimci bir partiyi inşa etme görevinin aciliyetine işaret etmek anlamına gelir. Eksikliği gidererek daha yakıcı bir biçimde kendini gösteren devrimci komünist partinin yaratılması sürecinde reformistlere ve onların belirginleşen engelleyici yönelimlerine karşı mücadeleyi yükseltme ödevine işaret eder.

Esenyurt'ta KöZ'ün 1 Mayıs çalışmaları

KÖZ'ÜN 1 MAYIS PİKNİK ÇALIŞMASI

KÖZ olarak 1 Mayıs öncesi İstanbul'un birkaç yerinde kurumların merkezi olarak gündemlerine alacakları ortak etkinlikler yapma yönünde yaptığımız çağrının kimi kurumlar nezdinde bir karşılığı ve anlamı olduysa da söz konusu çağrı birçok kuruma mal edilemedi. Böyle olunca KÖZ olarak "1 Mayıs'ta Saraya Karşı Birleşelim" şiarıyla bir piknik örgütlemeye karar verildi. HDP,EMEP ve SYKP piknikte yapmak istediğimiz "Erdoğan'a Karşı Kitlesele Bir Yanıtın İmkanları ve 2016 1 Mayıs" başlıklı panele katılmayı kabul etti. Yine piknikte "AKP'ye Karşı Mücadele Edenler Konuşuyor" başlığıyla bir forum yapılması kararlaştırıldı, bu forumda söz alması için HDP milletvekili Erdal Ataş pikniğe davet edildi.

Esenyurt'ta KöZ'ün piknik çalışması sonucu 1 Mayıs pikniğine Esenyurt'tan 21 kişi katıldı. Çağrı Dergisi'nden arkadaşlar pikniğe katılarak piknik alanında stant açtılar. HDP'den arkadaşlar da pikniğe katıldılar. ÖDP'den arkadaşlar pikniğe gelmeseler de bilet olarak katkı sağladılar. Bunun yanı sıra mahalle halkından ve esnaftan birçok insan bilet olarak pikniğe bağış yaptı.

DİĞER KURUMLARLA BİRLİKTE GERÇEKLEŞTİRİLEN ÇALIŞMALAR

2016 1 Mayıs'ı için Esenyurt'ta bulunan birçok kurumun bir araya gelerek oluşturduğu kimi eylem birlikleri birtakım faaliyetler gerçekleştirdi.

Emek ve Demokrasi Koordinasyonu'nun aldığı İstanbul'un 19 İlçesinde 50 bin 1 Mayıs bildirisinin koordinasyonunda yer alan kurumların işbölümü ile dağıtılması kararını alanımızda 16 Nisan akşamı saat 19.00'da 2 bin adet bildiri dağıtmak suretiyle uygulayacaktık. Esenyurt Köyiçi'nde buluşmayı kararlaştırdığımız alana koordinasyon

bileşenlerinden bizim dışımızda gelen olmadığı için bildiri dağıtımını gerçekleştiremedik. Daha sonra ise kurumların kendi çalışmasından dolayı bu dağıtımını organize etmek mümkün olmadı. Bize göre yaşanan sorunun önemli bir nedeni Emek ve Demokrasi Koordinasyonu'nun bildiri dağıtımını kararını alırken yerellerde dağıtılacak bildirilerin dağıtılacağı tarih ve saati de merkezi olarak belirlemesi olmuştur. Elbette böyle bir bildirinin çıkarılması ve yerellere dağıtılmasına Emek ve Demokrasi Koordinasyonu'nda yer alan kurumlar merkezi olarak karar verebilirler. Fakat bu bildirileri yerellerin hangi gün ve saatte dağıtacağı kararı buralardaki kurumların kendi programlarına uygun olarak belirlemelerini mümkün kılacak biçimde buraların inisiyatifine bırakılmış olmalı, buna merkezi olarak karar verilmemeliydi. Sonuçta ironik bir biçimde adı koordinasyon olan bir oluşum kendi içinde koordinasyonu sağlayamamıştır. Ayrıca bu bildirilerin dağıtımındaki aksaklık sadece Esenyurt'a özgü olmamış, birçok yerelde bu yönde sorunlar yaşanmıştır.

ESENYURT EMEK DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN 1 MAYIS FAALİYETİ

HDK'nın bir bileşeni olan Çağrı, HDK'nın yerellerde 1 Mayıs etkinlikleri yapma yönünde aldığı karar doğrultusunda 1 Mayıs öncesinde ne tür etkinliklerin yapılabileceğini tartışmak üzere Esenyurt'ta bulunan başta HDK bileşenlerine yönelik olmak üzere, fakat HDK ve HDP bileşeni olmayan kurumları da kapsayan bir toplantı çağrısı yaptı. Bu çağrının muhataplarından biri de KöZ oldu.

İlk toplantı 16 Nisan tarihinde gerçekleştirildi ve bu toplantıya Çağrı'nın dışında HDP,EMEP, ÖDP, Partizan, Sodap, HTKP, Politika Gazetesi,

DİSK/ Gıda-İş, Emekli-Sen, 78'liler Girişimi ve KöZ katıldı. Toplantıda ortak bildiri dağıtımına Köyiçi'nde 1 Mayıs eylemi yapma kararı alındı. Politika Gazetesi ve 78'liler Girişimi bir sonraki toplantıya katılmayacaklarını ifade ettiler. Bu kurumların dışında HDP de ikinci toplantıya katılmadı. Bu ikinci toplantıda ilk toplantımızda alınan kararlar somutlandı ve bu kararların yerine getirilmesine karar verildi.

Toplantı çağrısını HDK bileşenlerinden Çağrı yapmıştı. Dolayısıyla hazırlanan bildirilerin altına HDK ve diğer katılımcı kurumların isimleri yazılarak bu ortak faaliyetin imzaya dökülmesi beklendi. Ancak bunun yerine bildiri Esenyurt Emek ve Demokrasi Güçleri imzasıyla basıldı. Basılan 2500 bildiri Esenyurt'un yedi ayrı noktasında sabah ve akşam olmak üzere kimi zaman 15 kişiyle birlikte DİSK/ Gıda-İş temsilcisi arkadaşın ajitasyonuyla, kimi zaman da beş altı kurumdan 10-12 kişinin katılımıyla dağıtıldı.

30 NISAN GÜNÜ GERÇEKLEŞTİRİLEN 1 MAYIS EYLEMİ

Emek ve Demokrasi Güçleri Esenyurt'ta sendikaların 30 Nisan günü yapmayı planladıkları 1 Mayıs kutlamasına destek sunma kararı aldı ve bu eylem için bir pankart, dövizler ve sloganlar hazırlamayı kararlaştırdı. Esenyurt Emek ve Demokrasi Güçleri 30 Nisan günü yapılacak eyleme "Barış Emek ve Özgürlük İçin 1 Mayıs'ta Bakırköy'e" pankartı ile katılma kararı aldı. Eylemde; "Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği", "Kıdem Tazminatına Dokunma", "Kıralık İşçilik Köleliktir, İstemiyoruz", "Ek Zam Hakkımız, Söke Söke Alırız", "İnsanca Bir Ücret, İnsanca Yaşam İstiyoruz", "İşçilerin Birliği Sema-

Esenyurt'tan Komünistler

"Diktatörlüğe Karşı Birleşik Mücadeleyi Tartışıyoruz" paneli

10 Haziran tarihinde Kadıköy Sosyalist Yeni-den Kuruluş Partisi (SYKP) binasında "Diktatörlüğe Karşı Birleşik Mücadeleyi Tartışıyoruz" başlığıyla bir panel gerçekleştirildi. Panelde CHP'den Melda Onur, ÖDP Başkanı Alper Taş, Yazar Erdoğan Aydın ve SYKP'den Barış Akpolat konuşmacı oldular.

İlk konuşmayı SYKP konuşmacısı Barış Akpolat yaptı. Akpolat konuşmasında şunları ifade etti: "İçinden geçtiğimiz süreci iyi okuyamazsanız fırsatları kaçırma olursunuz. Aslında AKP bu konuda başarılı oluyor. AKP bir rejim inşa etti, sol bunu geç anladı. AKP 2010 referandumuyla birlikte kendi ajandasını hayata geçirmeye başladı. Şimdilerde ise bir darbe rejimi, adım adım faşist bir rejim inşa ediyor. Bu konuda AKP'nin ciddi ittifakları oluşmuş durumda. HDP'nin başarısını hazmedemeyen AKP, HDP'yi Kürdistanı bir parti olmaya zorluyor. Kürt halkının barış talebiyle nasıl istiyorsa öyle yaşamaya gerekiyor, herhangi bir ilke dayatmadan demokratik cumhuriyeti kurmak için Kürtlerle barışmadan bu olmaz. Kürt sorununun çözümünde ABD'ye, Avrupa'ya fazla güvenmemek gerek. Aynı durup birlikte vurabiliriz, rekabet değil dayanışmayı öne çıkartmalıyız." dedi.

İkinci konuşmayı Melda Onur yaptı. Onur konuşmasında şunları ifade etti: "Bir gün bu salonlardan çıkıp eyleme çıkacağımız günler diliyoruz. Belki de Gezi'ye yeniden dönmek gerekiyor çünkü AKP Gezi'den çok korkmuştu. Demokrasi talep etmeliyiz. Bu soyut gelebilir ama bunun altını doldurabiliriz. Cerattepe'deki kadınların mücadelesinden tutarak; Türkiye'nin bambaşka kesimlerinin uğradığı hak kaybına uğrayan kesimlerin mücadelesini birleştirmeliyiz." Onur, konuşmasında içerisinde HDP'lilerin, CHP'lilerin ve sol liberal kesimlerin de yer aldığı Diyalog Grubu'na değinerek, bu oluşum içinde yer alan Rıza Türmen, Altan Öymen gibi CHP'lilerin önemli bir rol oynayabileceklerini ifade etti. Melda Onur CHP örgütlerinin aslında daha aktif mücadele etmek istediklerini fakat yönetimin bunun önünü kestiğini söyledi.

Üçüncü konuşmacı Erdoğan Aydın oldu. Aydın şunları ifade etti: "Bu gelen dalga diğerlerinden farklı, AKP'nin tek adam rejimi kurması; bunu da anayasal bir güvenceyle tahkim etmesi. 1930-1933 Almanyası'nda Hitler'in faşist rejimi kurmasına benziyor. 1930-1933 arasında Alman Komünist Partisi'nin Almanya'da yapamadığını biz burada yapmalı, Erdoğan'a faşist rejimini kurmasına izin vermemeliyiz. Türkiye bu durumu sürdürmez. Kürt sorunu içeride ve dışarıda AKP'yi zorluyor. Egemenlerin kendi aralarındaki çelişkilerden yararlanmak gerekir. Birleşik mücadele için savaş karşı bir barış bloğu kuramadık,

taşeronlaşmaya karşı sendikal barikat kuramadık, laikliğin AKP tarafından törpülenmesine karşı mücadele yürütemedik. Bu üçünü kucaklayan bir yol bulmalıyız. HDP 7 Haziran seçimleri öncesi çok etkili işler yaptı. Başkanlık işini durdurdu fakat 7 Haziran'dan sonra AKP'nin savaşına savaşla karşılık verilmesi HDP'yi ciddi mevzi kaybına uğrattı. HDP savaş başladıktan sonra Türkiyelileşme iddiasının arkasında duramadı ve bu savaşa yeterince karşı çıkmadı. HDP'nin bu mevzi kaybı Haziran Hareketi'nin de güç kaybetmesine yol açtı. Bir Kürt-Türk savaşı ihtimali mümkünken Gezi gibi bir ihtimal yoktu. Vezneciler saldırısı insanlığa karşı suçtur." dedi.

Son konuşmayı Alper Taş gerçekleştirdi. Alper Taş konuşmasında şunları ifade etti: "Gezi'yle başlayan halk hareketi yenildi, geriye çekildi. Bombalar, tehditler saldırdılar sonucu geri çekilmiş durumda. Türkiye sosyalist hareketi çok zayıfladı. Aslında ÖDP pratiği erken ortaya çıktı. Gezi'ye yeniden değinecek olursak Gezi' de ortak acil talepler ortaya konup arkasında durulamadı. Gezi isyanı Kürtlerin isyanıyla buluşamadı. AKP'nin bugünlere gelmesinin önemli bir nedenini de 2010 referandumunda aramalıyız. Bu açıdan Kürt hareketini sorgulamalı, referandumda boykot tutumu yerine "hayır" tutumu alınsaydı AKP bugünlere gelemezdi. Bugün savaş olmasaydı Cerattepe direnişi daha geniş kesimlere yayılabilirdi çünkü gezi isyanı çatışmaların olmadığı bir dönemde ortaya çıkmıştı. Tek başına eylem birlikleri yetmiyor, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kemal Kılıçdaroğlu'na gittik CHP, HDP ve Haziran Hareketi olarak solun adayı olun dedik, Kılıçdaroğlu kabul etmedi. Kriz anlarında iki tür seçenek olur. Siz beğenin ya da beğenmeyin Syriza türü seçenek ya da düzen dışı seçenek seçimleri boykot et Haziran'da birleş diyemiyoruz. HDP neden barışçı mücadeleye etmiyor? Diyarbakır'a 1 milyon insanı dökmek gücü yok mu? Var. Haziran Hareketi olarak HDK'ya dedik ki: "Biz hareket olarak kendimizi inşa ediyoruz, sizinle zaman zaman alanlarda buluşalım."

İlk tur konuşmaların ardından soru- görüş bildirme kısmına geçildi. Panele katılanlar soru sormak yerine görüş bildirmeyi tercih ettiler.

50 kişinin katıldığı panele biz de 5 kişiyle katılmıştık. Bizden de bir yoldaş KöZ adına söz alıp konuşurken iki yoldaş da görüş bildirdi. Söz alan bir yoldaş Rıza Türmen'in önerisi üzerine tartışılan Demokratik Cephe anlayışını eleştirerek "12 Eylül'de de darbeler karıştır barıştır uygulamalarını hayata geçirmeye çalışmışlardı. Bu da bize öyle geliyor. Sanıldığı gibi AKP ve Erdoğan böyle güçlü falan değil, sorun bizim cephemizde. Bizler nice badirelere atlattık, bunu da atlatırız. Burada

HDP'nin sorumluluğu büyüktür. Ankara Katliamı'ndan sonra kitle evine gönderildi, seçim mitingleri iptal edildi, alan AKP'ye bırakıldı. Bunları görmek gerekir." dedi.

Diğer yoldaş ise konuşmasında HDP'ye neden daha barışçı olmadı demek haksızlıktır. HDP yeterince barışçı tutum aldı. Savaşı asıl başlatan Erdoğan/AKP'dir. HDP'nin eksikliği Kürdistan'da açılan barikatları hendekleri desteklemek değil, Kürdistan'da böyle bir savaş sürerken HDP batıda neden mücadeleyi büyütme için mücadeleye etmedi. Aslı sorun budur. Bugün AKP ve Erdoğan güçlü değil, git gide gerileyen ve derin bir rejim krizi içinde. Bugün eksikliği duyulan kitlelerin mücadeleye eksikliği değil, Bolşevik tipte devrimci bir partidir." dedi. KöZ adına konuşan yoldaş ise şunları ifade etti: "Biz Köz olarak Erdoğan ve AKP'nin güçlü değil gerileyen bir konumda olduklarını ve derin bir rejim krizi yaşadığını düşünmüyoruz. HDP 7 Haziran seçimleri öncesinden başlayarak "Provokasyona gelmeyelim." anlayışıyla AKP ve Erdoğan'ın saldırılarını kolaylaştıran bir çizgi izlemiştir. Erdoğan ve devletin bu saldırıları ne barış bloklarıyla ne de Rıza Türmen, Altan Öymen gibilerin önerdikleri yol ve yöntemlerle durdurulamaz. Bunun için devrimci bir önderlik şarttır. Erdoğan Aydın, içinden geçtiğimiz süreci 1930-33 arası Almanya'sıyla bir tutuyor fakat bir taraftan da Alman Komünist Partisi'nin Almanya'da yapmadığını (yani Hitler'in iktidara gelmesini önleyemeyişini) biz yapmalıyız. Erdoğan'ı durdurmalıyız diyor fakat, Erdoğan Aydın, Erdoğan "rejim"ini önlemenin yolunu ise barış bloklarıyla, Rıza Türmen'lerin önerileriyle olacağını söylüyor ki bu imkansız bir şeydir. Alper Taş HDP neden barış için mücadele etmiyor diyor ve "çözüm sürecinde" Gezi'nin ortaya çıktığını söylüyor. Ama şunu unutmuyoruz; 2013 Newroz'u'nda Erdoğan masaya nasıl oturdu? 2012 yılının yaz aylarında PKK'nin vur kal taktiğiyle yaptığı hamlenin yanı sıra Rojava'da Kürtler devrim gerçekleştirmişti ve PKK'li tutsakların cezaevlerinde başlattıkları kitlesele açık grevlerinin ardından yani salt barış söylemiyle değil. Belli bir mücadele sonucunda Öcalan'ın 500 günlük tecridi kırılmış Erdoğan masaya oturmuştu." dedi.

İkinci turda ilk konuşmayı bu kez Erdoğan Aydın yaptı. Aydın, Alper Taş'ın 2010 referandumuyla ilgili söylediklerine pek katılmadığını, referandumda "Hayır" demek yerine boykot tutumunun daha doğru ve isabetli olduğunu söyledi. Aydın Gezi'yi Kürtlerin eleştirisi üzerinden değerlendirmem gerektiğini, Kürtler 30 yıllık mücadelede yolculuğunu söyledi. Mandela da en rıçkı bir rejimle masaya oturmuştu. HDP burada yüzünü sosyalistlere döndü. Bugün ne CHP ne de

yeyi Yenecek", "İş Cinayetlerinde Ölme İstemiyoruz", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" yazılı dövizlerin taşınması kararlaştırıldı.

Eylemde DİSK/ Gıda-İş sendikasının pankartının yanı sıra Esenyurt Emek ve Demokrasi Güçleri'nin hazırladığı pankart ile dövizler taşındı. DİSK/Gıda-İş temsilcisi arkadaşın yaptığı ajitasyonda 1 Mayıs'ın önemine ve işçilerin sorunlarına değinerek Bakırköy mitingine katılım çağrısı yaptı. Eylem boyunca "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "İnsanca Bir Ücret, İnsanca Bir Yaşam İstiyoruz", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı. Eylem işten atılan bir işçinin kızının babasına yazdığı bir şiiri okuması ve basın açıklaması ile sona erdi.

Bu yıl 30 Nisan günü yapılan eylemde bulunan tek sendika DİSK / Gıda-İş Sendikası idi. Esenyurt Emek ve Demokrasi Güçleri'nin katkısı da bu birliği oluşturan siyasi yapıların katılımıyla sınırlı kalınca eyleme yalnızca yaklaşık 150 kişilik bir katılım gerçekleşti. Yine de geçtiğimiz yıldan bu yana devletin Kürdistan'da Kürtlere karşı yürüttüğü savaşı daha da derinleştirdiği, Suruç'ta, Ankara'da ve ezilenlere dönük katliamların yoğunlaştığı ve buna karşılık sol hareketin basiretsizliğinin de etkisiyle kitlelerin kasmen geri çekildiği hesaba katıldığında, bu süreçte böyle bir eylemin gerçekleşmesi son derece önemlidir. Komünistler için daha da önemli olan ise 1 Mayıs öncesi pek çok kurumun bir araya gelerek ortak eylemler örgütleyebilmesi olmuştur.

Haziran Hareketi en laik parti HDP'dir. İçinde çok büyük çeşitliliği barındırıyor. Devrimci önderliğin yaratılmasından söz ediliyor. Yarattınız da tutan mı oldu Rıza Türmen'in önerisi için bir adım geri atalım bu öneriyi CHP ile HDP'yi buluşturan bir köprü olarak kullanalım." dedi.

Daha sonra Alper Taş konuştu, Taş şunları ifade etti: "Doğrunun tek temsilcisi olarak görülen yukarıdan aşağıya parti anlayışı reel sosyalizmle bitti. (Alper Taş'ın burada söylediği bir yoldaşın Bolşevik parti ihtiyacını ifade etmesinde karşı söylenmiş bir şeydi.) Biz neden HDP olmak zorundayız? Haziran Hareketi olarak bizim ulaştığımız kimi kesimlere HDP ulaşmıyor ama bu HDP ile yan yana durmayacağımız anlamına gelmiyor. Bizim var olan anayasa tartışmalarına girmememiz gerekiyor. Biz yasaksız, tehditsiz bir kurucu meclisle ortaya çıkmalıyız." dedi.

Melda Onur ise "Rıza Türmen'in yazısının bu kadar önemsenmediğini bilmiyorduk parlamentonun çalışmaması, çalıştırılmaması bilinçli yapılan bir şeydir, nasıl olsa Başkan (Erdoğan) işleri yürütüyor diye düşünülüyor. CHP'nin parti örgütleri merkezin çok ilerisindedir." dedi.

SYKP temsilcisi Barış Akpolat ise "Bizler sadece bu toprakların emekçilerine ezilenlerine karşı değil, bütün Ortadoğu halklarına karşı sorumluluğumuz vardır; biz bu mücadeleyi Ortadoğu'da büyük bir karşı devrim hareketinin kurumsallaşmasına izin vermemek için mücadeleye etmeliyiz." dedi. Bu panelin başlığı "Diktatörlüğe Karşı Birleşik Mücadeleyi Tartışıyoruz" idi. Biz bu panele panelistlerin ortaya koyduğu görüşlere baktığımız zaman "Diktatörlüğe" karşı nasıl mücadele edileceğini değil, aslında nasıl mücadele edilemeyeceğini ortaya koymuş olduklarını gördük. Bir taraftan şun an içinden geçtiğimiz dönemde 1930-33 Almanya'sına benzetmek ama Türkiye'nin de Almanya gibi faşist bir rejime geçmemesi için bunu önlemek için barışçı bir söyleme sarılmak ve bu "faşist gidişatı" demokratik bir cephe ile durdurulacağını sanmak akla ziyan bir düşüncedir. Şu gerçekten tuhaf bir yaklaşım, HDP neden yeterince savaşa karşı çıkmadı? Hendek ve barikat savaşına yeterince tavır almadı diye eleştirenlere sormak gerekir.

Erdoğan ve karşı devrimci güçler Kürtler'e böylesi bir vahşi savaş açarken HDP ve Kürtler kuzu gibi Erdoğan'a ve devlete boyunlarını mı uzatmalıydılar. Diğer yandan HDP'yi yeterince barışçı olmadı diye eleştirilen acaba Erdoğan'ın kurmaya çalıştığı faşist diktatörlüğü nasıl önleyecek, hani şöyle ünlü bir söz var ya "sana silah atana gül atarak mı?"

İstanbul'dan Komünistler

Sivil toplum darbe peşinde

Şubat 2003 tarihinde Chavez kuyrukçularını eleştirirken Chavez'in gerici ve karşı devrimci yönünü vurgulamak için bu yazıyı kaleme almıştık. Görünen o ki şimdi bu yazıya başka bir gözle bakmak, Erdoğan'ın seferber etmek istediği kitlelerin Chavez'in seferber ettiği kitlelerle ve onların militanlığı ile hiç alakası olmadığını göstermek için baş vurmak gerekiyor.

Venezüella'daki genel grev ikinci ayını doldurdu. Grev ülkedeki yaşamı felce uğratmış durumda. Ülkede su ve temel besin maddelerini bulmak mümkün değil. Bu sarsıcı grevin düzenleyicileri iki aydan beri başkent Caracas'ın en merkezi meydanı, Altamira Plaza'yı terk etmiyorlar. Ancak bu genel grev bildiğimiz grevlerden farklı bir grev. Farklı olduğunu anlamak için greve ve eylemlere katılanların sınıfsal kimliğine bakmak yeterli:

Tekelci burjuvazinin temsilcileri ve borazanları, üst düzey bürokratlar, yüksek rütbeli subaylar, küçük iş sahipleri, serbest mesleklerde çalışanlar, sendika bürokratları ve bunlarla el ele vermiş petrol işçileri 2 Aralık'tan beri Altamira meydanını terk etmiyorlar.

Grev kırıncıların sınıfsal konumuna bakınca durum daha da ilginçleşiyor: Venezüellalı işçilerin ve işsizlerin ezici çoğunluğu; yoksul köylüler; derilerinin kara rengi nedeniyle bugüne kadar ırkçı uygulamalara maruz kalmış olanlar. Tüm bu grev kırıncıların yanına bir de Venezüella ordusunun önemli bir bölümünü eklediğimizde bu tuhaf resim tamamlanmış oluyor.

Grevcileri ne istiyor peki? Bu sorunun cevabını Venezüella Sendikalar Konfederasyonu'nun bürokratlarından Carlos Ortega yalın bir şekilde veriyor: "Grev devam ediyor. Bitirmeyeceğiz. Chavez'i defetmeyi becereceğiz!"

Defedilmek istenen Hugo Chavez, Venezüella'nın devlet başkanı. Üstelik eskiden askeri darbe girişimlerinde bulunmuş, bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca siyasete seçimler aracılığıyla katılmış bir albay. Patronlarla el ele verip Chavez'i devirmek isteyen Ortega ise eylemlerin düzenleyicisi Demokrasi Koordinasyonu'nun sözcüsü. Grevciler Hugo Chavez'in derhal istifa etmesini istiyor.

Böylelikle manzara daha da tuhaflaşıyor. Bir yanda devlet başkanına ve silahlı kuvvetlere kafa tutan bir burjuvazi ve onlarla el ele vermiş sendikalı işçiler. Diğer yanda ise devlet başkanını canla

başla savunmaya girişen Venezüella emekçileri. Grevciler eylemlerini Caracas'ın en lüks semtlerinde düzenliyor. Grev kırıncıların eylemleri ise esas olarak gecekondular mahallelerinde düzenleniyor. Grevcilerin yüzünde yalın bir sırtış var. Grev kırıncıların yüzünde kararlı bir öfke bulunuyor. Grevciler dünyanın dört bir yanında, özellikle emperyalist metropollerde, basın tarafından kayıtsız şartsız destekleniyor. Grev kırıncıların ise ne yaptığı ne ettiği hakkında pek bir haber okumak mümkün değil.

Böylelikle Venezüella'da iki aydır süren eylem, grevciler ve grev kırıncı hakkında alışık olduğumuz görüntüleri baş aşağı çeviriyor. Hakim sınıfın demokratik muhalefet rolünü oynadığı, emekçilerin ve ezilenlerin hükümeti savunmaya zorlandığı bir grev görüyoruz.

Şaşırılmak lazım çünkü bu grev aslında geçtiğimiz yıl 11-13 Nisan arasında gerçekleştirilen Amerikancı darbenin bir devamı. 11 Nisan darbesi de Altamira'da toplanan yüz binlerce kişilik gösterilerden sonra gerçekleşmişti. Bu eylemlerin ardından silahlı kuvvetler içindeki kimi generaller yönetime el koymuş Başkan Chavez hapse atılmıştı. Ancak darbeden iki gün sonra 13 Nisan'da sayıları milyonu aşan Venezüellalı emekçiler yaptıkları eylemlerle darbeyi püskürttüler. Bu eylemlerin ardından Chavez tekrar görevine başladı. Darbeciler ise hapse atıldı.

Darbe girişiminin başarısızlıkla püskürtülmesi Chavez'in zaferi anlamına gelmiyordu. Chavez'in ne ordu ne polis ne de bürokrasinin diğer katmanları arasında tam bir hakimiyeti vardı. Öyle ki ülkenin en büyük petrol tekeli PDVSA'nın başında duran bürokratlar Chavez'le anlaşamadıkları için Venezüella'nın petrol ihracatını durdurdular. Ülke içinde tam bir hakimiyet kuramayan Chavez bu denge durumu nedeniyle kendisine darbe girişiminde bulunan generalleri "affetmeye" karar verdi.

Nisan darbesinin başarısızlığı ABD'yi Chavez'i devirme hedefinden vazgeçirmedi. Bir kaç aylık bir dinginlikten sonra darbeci güçlerden başka bir

şey olmayan sivil toplum örgütleri tekrar harekete geçirildi. Ülkede protesto gösterileri tekrar başladı. Altamira meydanında toplanan muhalefet 2 Aralık'ta genel grevi ilan etti. Aslında emekçilerin greve rağbet ettiği falan yoktu. Grev katılanlar sadece Venezüella işçi sınıfının en ayrıcalıklı kesimini oluşturan petrol işçileriydi. Bir de McDonalds, Fed-Ex gibi Amerikan kökenli çok uluslu şirketlerin çalıştırdığı işçiler iş bırakmışlardı. Ama onların iş bırakmasının nedeni de söz konusu şirketlerin Chavez'i sıkıştırmak için lokavt ilan etmeleriydi. Bu yüzden bugün Venezüella'da yaşananlara genel grev demekten çok genel lokavt demek daha anlamlı.

Venezüella tekeli burjuvazisi Chavez'i devirmek istiyor; Chavez'i devirmek içinse arkasındaki kitle desteğini kırmak gerekli. Uluslararası sermaye ve Venezüella burjuvazisi bu yüzden ülkenin ekonomik yaşamını alt üst etmeye çalışıyor.

Muhalefetin talebi Şubat ayında gerçekleşecek bir erken seçim ya da referandum. Bu taleplere karşılık Chavez referandumu Ağustos'ta yapmayı öneriyor. Ancak herkes muhalefetin niyetinin bir referandum düzenleyip, Chavez'in meşruiyetini sınamak olmadığını biliyor.

Muhalefetin asıl niyeti tekelci burjuvaziye ve Amerikan emperyalizmine ayak bağı olan Chavez'i göndermek. Üstelik referandumların da Chavez karşısında pek etkili olmadığı da bilinen bir gerçek. Ne de olsa Chavez muhalefetin bütün tatanasına karşın 1998'den beri üç seçim ve iki referandumdan rakiplerini alt ederek çıkmış bir siyasetçi. Bu yüzden muhalefet Chavez'i yollamak için onun en zayıf, Venezüella'nın en yoksul olduğu durumda referandumu sürüklemek istiyor. Ancak muhalefetin bu ısrarının bir başka nedeni daha var. O da Chavez'in kurucu meclisten geçirdiği yasalar. Bu yasalar Venezüella burjuvazisini sıkıntıya sokacak vergiler getiriyor; devletleştirme öngörüyor ve özelleştirme uygulamalarını güçleştiriyor. Muhalefet bu yüzden yasalar yürürlüğe girmeden Chavez'den kurtulmak; sonra da yasaları iptal etmek istiyor.

Şu anda Chavez'le muhalefet arasında bir denge durumu sürüyor. Ancak petrolsüz geçen her geçen gün Chavez'in elini bir kat daha zayıflatıyor. Amerikan desteğiyle eyleme geçen sivil toplum örgütleri Chavez'in yoksul yığınların desteğine dayanan iktidarının altını oyuyor. Chavez bu darbeyi püskürtmek için tek bir şans olduğunu biliyor. O da kendisini destekleyen emekçi yığınların en dinamik kesimlerini daha fazla politikleştirme; bu mücadelenin içine sokmak. Amerikancı darbeye karşı bu şansını sonuna dek kullanmak isteyen Chavez Venezüellalı emekçilerden "Bolivar çevreleri" oluşturmayı talep ediyor. Chavez

adını Venezüella'nın bağımsızlık mücadelesine önderlik eden Simon Bolivar'dan alan bu birliklerden Anayasayı savunmak için siyasal mücadele vermelerini istiyor. Dahası bu çevrelerin kimileri daha şimdiden silahlandırılmış durumda....

Peki ya bu silahlı işçiler ve emekçiler verdikleri siyasal mücadele içerisinde Chavez'in de kendilerine engel olduğunu görüp, ellerindeki silahlarla sadece Amerikancı burjuvaziye değil de Chavez'e karşı da savaşırsa? Chavez bundan korkmuyor mu? Doğrusu, Chavez korksa da korkmasa da, iktidarda kalmak için bundan başka çaresi yok. Ancak çok korktuğu da söylenemez çünkü Chavez Venezüella'da kendisini destekleyen emekçilerin örgütlü olmadığını biliyor. Söz konusu işçiler örgütlenmedikleri zaman bile Chavez'in denetimindeki silahlı birliklerin güdümünde örgütleniyorlar. Chavez'in güdümünde gerçekleşmeyen tek emekçi örgütü petrol işçileri sendikası. O sendika da Chavez'in tam karşısında, darbelerin baş destekçisi olarak yer alıyor. Kaldı ki Chavez'in daha büyük bir avantajı daha var. O da Venezüella'da işçi sınıfını politik ve örgütsel olarak bağımsız bir temelde örgütleyecek devrimci bir partinin bulunmaması. Var olan partiler "darbeyi püskürtmek" bahanesiyle Chavez'in kuyruğuna takılıyorlar; Chavez'i biraz daha sert ve kararlı olmaya çağırmanın ötesine geçemiyorlar. Durum böyle olunca Albay Chavez'in emekçilerin politikleşmesinden korkması için bir neden kalmıyor.

Venezüella örneği, sivil toplum ya da demokrasi güçleri denen burjuvazinin ve yeni küçük burjuvazinin asalak katmanlarının gerektiğinde gözünü kırpmadan emperyalistlerle ittifak yapabileceğini gözler önüne seriyor. Aynı zamanda devrimci bir partinin olmadığı koşullarda işçi sınıfının ayrıcalıklı kesimlerinin tekeli burjuvazinin kuyruğuna takıldığını da gösteriyor.

Venezüella'da düpedüz kıran kırana bir sınıf mücadelesi yaşanıyor. Emekçiler emperyalizme karşı her türlü tehlikeyi göze alarak direniyor, saldırıları püskürtmek için mücadele ediyorlar. Ancak devrimci bir partinin olmadığı koşullarda bu mücadeleyi cuntacı Chavez'in çizdiği sınırlarla ve Chavez'in dayattığı koşullarda yürütmek zorunda kalıyorlar. "Halkçı lider" diye Chavez'in şakıçılığını yapanlar, Venezüella'da emekçilerin yürüttüğü mücadeleye güzellmeler düzenler ne derse desin bu sınırlar ve koşullar altında yürütülecek mücadelenin sınırlarının ne olacağını bugünden öngörmek mümkün. Emekçilerin mücadelesi en iyi ihtimalle Chavez'in halkçı diktatörlüğünün temellerini güçlendirecek. Düşmanları, tekeli burjuvaziye karşı savaştan emekçiler, bir başka düşmanlarını, cuntacı subayların iktidarını pekiştirecek.

SAYFA 24'ÜN DEVAMI

Burjuva siyasetinin açmazı da tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Burjuva rejimleri krize girip sürdürülemez hale geldiğinde burjuva partileri ve burjuva parlamentolar bu görevi omuzlayamaz hale gelmektedir. Tam da bu nedenden ötürü siyasi kriz rejim değişikliği ihtiyacını ayyuka çıkarmış olsa da burjuva partilerinden hiçbirisi bir 12 Eylül Rejimi'ni değiştirmenin mümkün olan tek yoluna bir kurucu meclise işaret edememektedir. Bu cesaretsiz tutumlarına karşın aralarındaki rekabet nedeniyle giderek baskın bir biçimde yaptıkları rejimin krizini derinleştirmekte, kurucu meclis ihtiyacını yalınlaştırmaktadır.

HDP'NİN AÇMAZI

Köz sayfalarında önceden de belirtildiği gibi HDP'nin parti olarak seçime girmesi ya da tabloda başlı başına krizi büyüten bir etmendir. Zira umudunu HDP'nin meclise girmesine bağlamış Amerikancı burjuvazinin ve ideologların "stratejik oy" kavramıyla birlikte dolaşıma soktukları "HDP barajı aşarsa-aşamazsa" tablolarında da gösterdikleri üzere HDP'li bir mecliste siyasi rekabetin çok daha çetin olacağı, AKP'nin anayasa değiştirmek şöyle dursun hükümet kurmakta bile zorlanacağı açıktır. "Seni başkan yaptırmayacağız!" sloganının HDP'nin seçim kampanyasının temel sloganlarından biri haline gelmiş olması da meclisi kilitlenmeye daha müsait hale getirmektedir.

Gelgelelim 12 Eylül Rejimi'nin nasıl değişeceği sorusu sadece burjuva partileri için değil aynı zamanda HDP açısından da bir açmaz oluşturmaktadır. HDP bir yandan "büyük insanlık" adına büyük iddialarla seçim meydanına çıkmıştır. Seçim bildirgesinden de görüleceği gibi, HDP'nin Anayasayı köklü ve ezilenleri kollayan bir biçimde değiştirmek iddiası vardır. Üstelik HDP'nin önüne koyduğu değişikliklerin neredeyse tümü sonunda gelip anayasayı değiştirilmesi belki de en zor kısmına ilk üç maddede dayanmaktadır. Tanımları gereği burjuva partilerinin bu denli kapsamlı değişiklikler önermesi mümkün değildir. Ancak açmaz işte tam da bu noktada başlamaktadır. Zira nasıl bir Anayasa istediğini tüm de-

talarıyla tanımlayan HDP iş Anayasasının nasıl değişeceği konusuna gelince sessiz kalmaktadır. Aksi bir pozisyon da mümkün değildir, zira HDP seçimlere girmek, seçimleri kazanmak üzere kurulmuş bir partidir. Demirtaş'ın son günlerde vurgulamaya başladığı gibi mecliste sıkı bir muhalefet yapmak da HDP'nin misyonun bir parçasıdır. Kurucu meclis şiarı ise bu misyonla uyumlu değildir. 12 Eylül meclisinin içinde düzenlemeler yaparak bu rejimi değiştirmek mümkün olmadığı için kendini böyle bir meclisin muhalefeti olmaya kodlamış HDP, tanımı gereği bu iddiaları yerine getiremez. Bu bakımdan HDP burjuva partileri ile aynı açmazı yaşamaktadır. Hatta iddialarının büyüklüğü açmazı da büyütmektedir.

Eğer bugün bir rejim krizi içinde olmasaydık, söz konusu açmazın yarattığı sorunlar "bunlar gelecek zamanın sorunları önce mecliste sağlam bir muhalefet yürütelim gerisine sonra bakarız" diyerek geçiştirilebilirdi. Ancak Kenan Evren'in cenazesinin ortada kaldığı, her siyasi sorunun gelip 12 Eylül Anayasası'na bağlandığı bir dönemde yeni bir anayasasının nasıl yapılacağı sorusunu ötelemenin imkânı yoktur. Bu soruna net bir yanıt vermeden siyaseten güç kazanmak da imkansızdır.

Tam da bu noktada Demirtaş'ın Dolmabahçe protokolünden hemen sonra "Demokratik anayasayı halk yapacak, HDP yapacak" sözleri üzerinde tekrardan durmak gerekir. HDP'nin anayasayı değiştirecek koltuk sayısına sahip olmak için değil, barajı aşmak için mücadele yürüttüğü günlerde demokratik anayasayı HDP'nin yapacağını söylemek ne anlama gelir? Besbelli ki ya HDP'nin mecliste diğer partilerle uzlaşmaya hazır olduğunu açıklaması ya da anayasa değişikliğinin HDP'nin gündemine ancak mecliste 367'den fazla koltuğa sahip olduğunda gireceği anlamına gelecektir. Diğer burjuva partileriyle uzlaşma yolu arandığında HDP'nin öne çıkarıldığı anayasa değişikliklerinden hiçbirisi gerçekleşmeyecek, HDP'ye oy verenlerin büyük bir bölümü kendini aldatılmış hissedecektir. 367'ye ulaşma hülyası ise tümüyle gerçek dışıdır. Dahası rejim krizi HDP'nin anayasa yapmak için güçlenmesini beklemeyecektir. Bu durumda anayasa değişikliği konusunu pas geçen, somut inisiyatif

almaktan kaçınan bir HDP siyaset alanın dışına düşecektir.

SOYUT KONUŞAN KİM?

DEVİRCİLERİN GÖREVİ NE?

O halde Kurucu Meclis şiarını dillendirmeden anayasa değişikliği yolunda atılacak her somut adım burjuvaziye uzlaşmaya gidecek, kendi Anayasa taslağında ısrar etmek ise HDP'yi emekçiler nezdinde lafazan ve tkayıcı bir pozisyona düşürecek.

Köz'ün arkasında duran komünistler, seçimlerde HDP'yi, meclise girip yeni bir Anayasa yapın diye değil, HDP'nin mecliste varlığının, onun niyetlerinden bağımsız olarak rejimin krizini derinleştireceği için destekliyorlar. Darbeyle kurulmuş bu rejim ise ancak bir kurucu meclisle değişebilir. Böyle bir kurucu meclis için tutarlı ve kararlı bir mücadele de ancak devrimci bir parti tarafından verilebilir. Kenan Evren cuntasının darbesi bir rejim krizinin göbeğinde gerçekleşmişti. Sol içindeki dağınıklık, devrimci bir partinin bulunmaması 27 Mayıs rejiminin karşı devrimci bir şekilde değiştirilmesine yol açtı. Şimdi Kenan Evren'in ortada kalmış cenazesi ise 12 Eylül rejiminin krizine işaret ediyor. Derinleşen kriz 12 Eylül rejiminin devrimci olmayan yollarla değiştirilebileceğini savunan bütün akımları çekiyor. Bu sınavın hüsrarla sonuçlanacağını görmek için sınıf mücadelesinin farklı dönemlerinde defalarca yaşanmış bir bozgunu yeniden yaşamaya gerek yok.

Devrimcilerin görevi düzen içi anayasa hayalleri kurmak değil varolan krizin sunduğu fırsatları emekçileri egemen kılabilecek bir şekilde değerlendirecek devrimci partiyi yaratmak olmalı. Köz'ün "yeni anayasa için kurucu meclis" şiarını öne çıkarması da bu partiyi kuracak olan güçlerin hangi siyasi çizginin takipçisi olması gerektiğine işaret ediyor. Sadece bu çizgi takip edildiğinde devrimci parti kurulabilir. Sadece böyle bir partiyle 12 Eylül Rejimi tarihin çöp sepetine atılabilir.

Kenan Evren'in ortada kalan cenazesi 12 Eylül Rejimi'nin krizini simgeliyor

Uzun bir süredir makinaların desteği ile yaşatılan Kenan Evren'in ölümü kimse için sürpriz olmadı. Ancak 12 Eylül Rejimi'nin kuruluşunda başrolü oynayan, Türkiye Cumhuriyeti'nin yedinci cumhurbaşkanlığını yapmış bu generalin ölümünden sonra yaşananlar ülke tarihinde daha önce hiç görülmemiştir. Evren öldükten sonra, Silahlı Kuvvetler dışında hiçbir kurum Evren için taziyе mesajı yayınlamadı. Yandaş olan ve olmayan gazeteler, televizyonlar Evren'den bir "kaybettik" sözünü esirgediler. Hatta "vefat etti", "yaşamını yitirdi" bile kullanılmadı. Ölümü "Evren Öldü" manşetleriyle duyuruldu. Evren ölüyor ölmez, cumhurbaşkanının büyük hizmetlerinden söz etmek yerine 12 Eylül'deki gözaltı, işkence ve idam sayıları TV kanallarında ifade edilmeye başlandı.

EVREN'İN CENAZESİ ORTADA KALDI

Ve yine bir ilk olarak kısa süre yine tüm kanallardan "Evren nasıl defnedilecek?" altyazısı geçmeye başladı. Belli ki kızlarının Evren'in önceki cumhurbaşkanları için nasıl bir tören düzenlenirse öyle bir tören düzenlenmesini talep etmesi yürekleri hoplatıyordu. Zira bu durumda cenazeyi Meclis'e getirmek ve neredeyse hiçbir milletvekilinin katılmayacağı, askerlerin varlığının bu rezaleti örtemeyeceği bir tören düzenlemek gerekecekti. Kızlarının ısrarcı davranmaması rezaletin daha da büyümesini engelledi. Ancak şu gerçek değişmedi: İlk kez bir Cumhurbaşkanı'nın ölüsü deyim yerindeyse ortada kaldı.

Doğrusu bu durumun, siyaseti yüzeysel bir şekilde izleyen bir gözler açısından şaşırtıcı olması gerekirdi. Zira Beştepe'de ikamet eden kişi Anayasa'nın verdiği yetkileri sonuna kadar kullanacağını diyen bir Cumhurbaşkanı'ydı, Anayasa'ya sadakat yemini ederek meclise girmiş, benzer bir yeminle Cumhurbaşkanı olmuştu. Anayasayı yıptıran ise Evren'in ta kendisi idi. Erdoğan ve danışmanları son iki senedir "millî ordumuza kumpas kurdular" diye feryat ediyordu; Balyoz ve diğer darbe girişimi davaları da yine Erdoğan'ın girişimiyle düşmüş, müebbetle yargılanan generaller beraat etmişlerdi. Geçtiğimiz günlerde ise 28 Şubat davası, iddianamedeki CD'lerin sahte olduğu gerekçesiyle düşmüştü. Tüm generaller aklanmıştı. Evren de AKP'nin hâkimlerinin akladığı bu ordunun Genelkurmay Başkanları'ndan biriydi.

Aynı bakış açısıyla muhalefet partilerinin de Evren'e sahip çıkmalarını beklemeye gerekirdi. Zira muhalefet rejimi değiştirip saltanat kurmak istediğini söylüyordu. Yine 2010 referandumunda CHP ve MHP 12 Eylül Anayasa'sının değişmesine karşı çıkmışlardı. Erdoğan'ın sürekli Anayasa'yı çiğnediğinden dem vuran, yolsuzluk iddialarıyla 12 Eylül Rejimi tarafından oluşturulmuş özel yetkili mahkemelerde yargılanmasını talep eden de yine aynı muhalefetti.

Ancak hiç de böyle olmadı. İktidar da muhalefet de, güç durumda kaldıkları zaman kullandıkları, "ölünün arkasından konuşulmaz" mazeretine sığınmaya bile gerek görmeden 12 Eylül ve darbecilere verip veriştiirmek için bir yarış içine girdiler. Hatta muhalefet ve onun akıl hocası olan liberaller aslında Erdoğan AKP'sinin sansür ve yasaklarının 12 Eylül generallerinkine rahmet okuttuğunu ifade ettiler. Böylelikle "Evren öldü 12

Eylül Rejimi yaşıyor" tespiti tüm bu süreçte burjuva muhalefetinin temel tespitlerinden biri haline geldi.

EKSİK VE YANILTICI BİR TESPİT: "EVREN ÖLDÜ 12 EYLÜL YAŞIYOR"

Kenan Evren'in şahsında simgelenen 12 Eylül Rejimi'nin gadrine uğrayan asıl kesim elbette sol akımlardı. Ancak bu kesimlerin verdiği tepkiler de esas olarak "Evren öldü 12 Eylül Rejimi yaşıyor"un, Erdoğan'ın despotik eğilimlerini teşhir etmenin ötesine geçmedi.

12 Eylül Rejimi'nin yaşadığına, 12 Eylül gericiğinin katmerlenerek sürdüğüne dair tespit kuşkusuz yanlış bir tespit değildir. Nitekim bu tespit özellikle 2010 referandumuna ön gelen günlerde ve sonrasında KÖZ sayfalarında sıkça tekrarlandı. Kürt ve işçi düşmanı politikalarıyla, seçim barajıyla, siyasi partiler kanunuyla, özel yetkili mahkemeleriyle, kitlesel ve hukuksuz gözaltı ve tutuklamalarıyla, sorumsuz fakat yetkili Cumhurbaşkanı ile 12 Eylül rejimi elbette sürmektedir.

Hatta aslına bakılırsa ironik bir biçimde, 12 Eylül Rejimi bugün de sürüyor tespiti tam da bu tespiti tekrarlayan sol akımlar açısından çelişkili bir pozisyon yaratmaktadır. Zira bu akımların önemli bir bölümü Türkiye'nin Cumhuriyet'inin kuruluşundan beri yahut Demokrat Parti'nin iktidara gelişinden beri faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğünden söz etmektedir. Bu türden akımlar için 12 Eylül Rejimi diye özel bir rejim türünden söz etmek, yahut 12 Eylül'deki darbeyi faşist askeri darbe olarak tanımlamak başlı başına çelişkidir. 12 Eylül Darbesi'ni faşist bir askeri darbe diye tanımlayan kesimlerin bir kısmı ise 1983 seçimleri, 1987 Referandumu, 1989'de Evren'in Cumhurbaşkanlığı'nı bırakması, 2001 yılındaki kapsamlı Anayasa değişikliği, 2002'deki AKP'nin seçim zaferi en son da 2010 referandumundan sonra 12 Eylül faşizminin yerini burjuva demokrasisine bıraktığını ifade eden saptamalarda bulunmuşlardı. Bunların en sonucusu ise dördüncü kongresinde rejim değişikliği tespitinde bulunan MLKP idi. Çizgisini benimseyen gazetenin sayfalarında, ESP'nin kuruluşuna ön gelen süreçte Türkiye'deki faşizmin yerini kademeli bir şekilde çözülerek burjuva demokrasisine bıraktığını ileri sürmüş olan bu parti, bu seneki kongresinde bu sefer de Türkiye'deki faşist diktatörlüğün yarı askeri niteliğini yitirmesinden söz ediyordu. Dolayısıyla tüm bu akımlar için de 12 Eylül Rejimi'nin sürüyor olması mümkün değildir. Benzer bir çelişki 27 Mayıs darbesinden bu yana Türkiye'de burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğünü savunan TIP'in TKP'si için de geçerlidir. Uzun zamandır AKP iktidarıyla birlikte Cumhuriyet'in çözülmüş yeni bir rejimin kurulmuş olduğunu savunan TKP'nin de 12 Eylül'ün sürdüğünü savunması mümkün değildir.

Aslına bakılırsa, "12 Eylül sürüyor" saptaması bile darbesinin ve sonrasında kurulan rejimin niteliği konusunda kafası karışık olan solun kendi iç çelişkilerini ortaya çıkarmaktadır. Başka bir zamanda bu doğru saptamadan yola çıkarak faşizm ve burjuva demokrasisi konusundaki Marksizm dışı görüşlerin ipliğini pazara serilebilir. Ancak içinden geçtiğimiz dönemde, değişen koşullar altında, "12 Eylül sürüyor" saptamasının doğru-

luğundan çok eksikliğine işaret etmek gerekir. "Evren ölse de 12 Eylül Sürüyor" saptaması bütün yarım hakikatler gibi içinden geçtiğimiz dönemdeki karşımızda duran fırsatları görmeyi engelleyen bir perde niteliğindedir. Bu saptamanın, bugün olduğu gibi günü kurtarmaya yarayan bir tekerlemeye çevrilmesi günün devrimci görevlerini omuzlamanın da önünde engeldir.

İçinden geçtiğimiz dönem sadece 12 Eylül karanlığının pekiştiği değil aynı zamanda KÖZ sayfalarında iki yıla yakın bir süredir ifade edildiği üzere 12 Eylül rejiminin gittikçe derinleşen bir krize sürüklendiği bir dönemdir. Ordusundan yargısına rejimin tüm payandaları yıpranmıştır, polisinden yüksek seçim kuruluza tüm devlet organları itibarlarını tümüyle yitirmiştir. Sadece burjuva partileri değil aynı zamanda devlet kurumları kıyasıya bir rekabet hali içindedir. Dahası, bu artan rekabetin de bir sonucu olarak, 1982 Anayasası'nda cisimleşmiş olan 12 Eylül Rejimi tüm siyasi aktörler tarafından karalamaktadır. Krizin en çarpıcı göstergesi tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır zaten: AKP'sinden MHP'sine, Anayasa Mahkemesi'nden Meclis Başkan'ına rejim içindeki aktörler bir yandan 12 Eylül Rejimi'ni lanetlemek için birbirleriyle yarışmakta, ama hiçbir aktör rejimi değiştirmek için kararlı bir adım atamamaktadır. Atılan tüm adımlar ise mevzuatlara takılmakta yahut bir diğer aktör tarafından çelmelenmektedir.

Kenan Evren'in ortada kalan ölüsü ancak bu kriz çerçevesinde anlaşılabilir. Kim 12 Eylül'den daha fazla nefret ediyor yarışmasına tutuşmuş düzen partilerinin ve devlet kurumlarının temsilcileri elbette cunta generalinin cenazesine gitmeyeceklerdi. Hâlbuki tüm bu parti ve sivil bürokratik kesimler 2005 yılında Millî Güvenlik Konseyi'nin bir diğer üyesi Nurettin Erşin'in cenazesine gitmek ve Evren ile fotoğraf çektirmek için yarış halindediler. Ordunun bu yıpranmışlığı, darbencilüğün herkesin birbirini itibarsızlaştırmak için kullandığı bir küfre dönüştüğü bugün ise o eski günlere geri dönmek, 12 Eylül rejimine eski itibarını kazandırmak hiçbir şekilde mümkün değildir. Erdoğan'ın akıl hocalarından Yiğit Bulut'un ifadesini kullanmak gerekirse "Lider Rubricon'u geçmiştir." Ancak bu durum sadece dalkavuklarının Sezar'a benzetmeye çalıştığı Erdoğan için değil tüm siyasi aktörler için geçerlidir. Evren'in cenazesinde bir kadının tüm kurmay erkânın önünde "Haram Olsun" diye bağırması MHP, CHP ve onlara çanak tutan TÜSİAD medyasının gayretinden bağımsız anlaşılabilir. Gelinek noktada 12 Eylül düşmanlığı kamuoyunda bir norm haline gelmiştir.

Bu bakımdan Kenan Evren'in ölümünün ardından sadece 12 Eylül'ün sürdüğünü söylemek asıl hakikatin artık sıradanlaşmış yanısırdır. Önemli olan hakikatin perdelenmekte olan hakikatin diğer yarısının altını çizmek 12 Eylül rejiminin geri dönüşsüz bir kriz içine girdiğini göstermektedir. "Zar atılmış", ok yaydan çıkmıştır. Meselenin bu noktasına parmak basmak dikkatleri 12 Eylül rejiminin nasıl değişeceği sorusuna çekecektir. Bu soruyu yanıtlamak içinse, 12 Eylül Rejimi'ne lafta bu kadar karşı çıkan aktörlerin nasıl olup da bu rejimi değiştiremediklerinin üzerinde durmak gerekiyor.

12 EYLÜL REJİMİNİ NİYE DEĞİŞTİREMİYORLAR?

Burjuva partilerinden hiçbirinin, tek başına yahut elbirliği ile, 12 Eylül Rejimi'ni değiştiremiyor olmasını bu partilerin niyetsizliği ile açıklamak mümkün değildir. En azından Erdoğan daha Anayasa değişmeden her gün yeni bir Anayasa suçu işleyerek fiili bir başkanlık rejimi kurmaya heves etmektedir. Seçim döneminin başından beri de "bana 400 vekil verin, 400 olmasa 330 da yeter" şeklinde meydan meydan dolaşmaktadır. Davutoğlu AKP'si ise Demirtaş'ın "seni de biz kurtaracağız" demesini mümkün kılacak bir pespayelik içinde başkanlık sistemi propagandası yapmaktadır. Muhalefet partileri de 2010 durumundaki pozisyonlarında değillerdir. 2011 seçimlerinden sonra kurulan Anayasa komisyonunu hiçbirini terk etmedi. Bugünkü seçim bildirgelerine bakıldığında yine Anayasa değişikliği talebi başköşede yer almaktadır.

Bugünkü durumda AKP, CHP ve MHP arasın-

daki rekabet ortak bir Anayasa yapımını bugün iyice imkansız kılsa da söz konusu rekabetin düzen güçlerinin Anayasa'yı değiştirememesinin bir nedeni değil sonucudur. Zira geçmişte partiler arası rekabet bu boyutta değildi. Hatta özellikle 1999-2004 arası dönemde rüzgârlar Avrupa Birliği yönünde eserken ve tüm partiler 28 Şubatçılarını kılıcı altından geçip Amerika'ya biat yeminleri ederken de böyle bir Anayasa'yı yapmak mümkün olmadı.

12 Eylül Rejiminin değişmesini engelleyen çok daha esaslı nedenler vardır. Herşeyden önce Türkiye Cumhuriyeti meclisten ibaret değildir. Meclis bürokratik devlet aygıtının en önemli parçası bile değildir. 12 Eylül Rejimi devleti yeniden yapılandırırken Millî Güvenlik Kurulu'ndan özel yetkili mahkemelerine tüm bürokratik kurumlara haddinden fazla yetkiler tanıdı. Bu yetkileri geri alacak yahut bürokrasiyi seçilmiş bir sultan taslağının denetimine sokmak en başta bu devlet bürokrasisinin direnci ve çelmeleriyle karşılaşacaktır. 2002'den bu yana yaşananlar Balyoz Seminerleri, huzursuz olan genç subaylar, Anayasa Mahkemesi'nin AKP'ye kapatma davası açması, esas olarak bu direncin ürünüdür. AKP'nin başlangıçta Amerika'nın desteğini alarak bu direnci kırmayı başardığı söylenebilir. Ama orduya yönelik bu itibarsızlaştırma operasyonunun sonucunda evdeki hesap çarşıya uymamış bu sefer de yine 12 Eylül Rejimi'nden nemalananlar ve onların bürokrasidedeki uzantıları tarafından başka bir hamle yapılmış bu sefer de Hakan Fidan'ın oluşturulmak istenmesinden 17 Aralık yolsuzluk operasyonlarına uzanan süreç başlamıştır. Erdoğan'ın bu hamleyi savuşturması ise ancak orduyla ilişkili kurumları güçlendirerek mümkün olmuştur. Tüm bu mücadelelerin sonunda gelinen noktada, rejimi değiştirmek için yola çıkan Erdoğan ayakta kalmak için 12 Eylül kurumlarının tümüne teslim olmuştur.

Rejimin sadece kurumları değil aynı zamanda düzenlemeleri de 12 Eylül'ün tanımlayıcı özelliklerini değiştirmeleri mümkün değildir. Sadece seçim barajı bile buna örnek verilebilir. Türkiye'de yüzde on seçim barajı olmadığı takdirde geçelim tek partiyi iki partinin dahi birlikte Anayasayı değiştirebilecek bir çoğunluğa ulaşması mümkün değildir. Dolayısıyla Anayasa'yı değiştirmek için güç sahibi olmak ve bu gücü korumak isteyen bir siyasi partinin, AKP örneğinde olduğu gibi, 12 Eylül rejiminin bu en gerici özelliğine sahip çıkması gerekir. Bu da daha baştan rejimin değiştirilememesi anlamına gelir.

12 Eylül Rejimi, öncesindeki 1961 ve 1924 rejimleri gibi, sadece bürokratik bir örgütlenme ve mevzuatlar yaratmakla kalmamış aynı zamanda siyasi partilerin önüne çok katı kısıtlamalar koymuştur. Anayasa'nın değiştirilmesi teklif dahi edilemez ilk üç maddesini hatırlamak yeterlidir. 12 Eylül Rejimi bu maddelerle Kürtleri inkâr eden bir Türk şovenizmi temelinde bir rejim örmüştür. Bu temelleri kabul etmeyen partilerin başının üzerinde ise Siyasi Partiler Kanunu'nun kılıcı sallanmaktadır. Hâlbuki bu üç maddede cisimleşmiş Türk şovenizmi yaşadığımız toprakları, en azından Kürtler örneğinde, bu Anayasa ile yönetilmez kılan temel etmenlerden biridir. Başka bir deyişle Kürt düşmanlığı üzerine kurulmuş bu rejimi, Türk şovenizminin koyduğu yasalar çerçevesinde değiştirmek mümkün değildir.

BURJUVA SİYASETİNİN AÇMAZI

Düzen partilerinin 12 Eylül Rejimini değiştirememesinin nedenlerini bu şekilde sıralamak mümkündür. Ancak söz konusu sorun sadece Türkiye somutunda yaşanan bir sorun değil burjuva siyasetinin açmazlarına işaret eden genel bir sorundur. Zira hiçbir rejimi o rejimin koyduğu yasaklara bağlı kalarak değiştirmek mümkün değildir. Rejimi değiştirmek için önceki rejimin yasalarını hiçe saymak gerekir. Başka bir deyişle rejim değişikliği ancak yasaklama ve kısıtlamadan uzak bir şekilde oluşturulan kurucu meclisler tarafından gerçekleştirilebilir. Yasaların içinde mücadele etmek için kurulmuş burjuva siyasi partileri ise tanımları gereği yasaları çiğneme müsait bir örgütlenmeye ve harekete tarzına sahip değildir. Aynı durum burjuva siyasetini işçi sınıfı içinde taşıyıcısı olan reformist akımlar için de geçerlidir.